

MOTTO:

Mert támadnak hamis krisztusok és hamis próféták;
és nagy jeleket és c s o d á k a t tesznek, úgy, hogy
tévedésbe hozzák (ha lehet) még a választottakat is.

Szt. Máté ev. XXIV. 24.

Röck Gyula:

AZ
ANTIKRISZTUS
ÉS A
HAMISPRÓFÉTA

*A mi imádott Istenünk és Urunk,
a
JÉZUS KRISZTUS
dicsőségére!*

TARTALOM

Előszó

I. RÉSZ: A krisztianizmus

Isten léte és lénye

Jézus Krisztus

II. RÉSZ: Az antikrisztianizmus

A Vadállat és a báránybőrbe bújt Farkas

Krisztus és az Antikrisztus

A Sátán előmunkálatai

Az Antikrisztus

Az Antikrisztus világrendje

Az Antikrisztus csodái

III. RÉSZ: A satanizmus

A Hamispróféta

Hamispróféta a Szentírásban

A Hamispróféta világnézete

Satanizmus a pogányságban

Satanizmus a kereszténységben

A satanizmus korunkban

A fekete misék

Befejezés

Előszó

A világhatalom előjelei, az Antikrisztus világának és a Hamispróféta egyházának közeledte itt van. Az utolsó idők szellemi vihara már is tombol korunk világnézetén át. A vég előjelei, a biblikus nagy jelek már elkezdődtek. A pogányok a modern pogányság ideje betelt s kezdődik az Isten igazságtétele.

A Sátán is felkészülten áll utolsó harcára, hogy 1. megingassa Krisztus Urunk istenségében való hitünket és 2. a szellemi élet helyett a testi – állati – életet tegye életcélá az emberiség részére.

A szétszórt, önmagukban érthetetlennek látszó próféciaik mindegyre jobban, mindegyre világosabban mutatják, hogy a jelen világkorszak – aion – vége lejárt. A kegyelem, azaz megtérés ideje a vége felé közeledik és – zárszámadást készít az Úr...

Az isteniekben analfabéták gúnyos mosollyal, de a próféciaikban tájékozottak aggódva nézik a jövőt, mert csak évek kérdése, hogy a végítélet második korszaka, Európa büntetése s majd a harmadik, e „világ” megsemmisítése – elkezdődjön és irgalmatlanul beteljesüljön mindazonkon, akik elmulasztották a világiak helyett az isteniek s a testiek helyett a lelkiek keresését, és a világtól és a testiségtől való elszakadást...

Az előző két könyvemben – az Utolsó idők és korunk, valamint Dániel jövendölése és a világ vége – feltártam az évtizedeken át gyűjtött próféciaik javát. Jelen könyvben nem a jóslatokat, hanem ama filozófiai és teológiai világnézeteket sorolom fel, melyek a Sátán két küldöttjének, az Antikrisztusnak és a Hamisprófétának világnézetét és világrendjét, illetve tévtanait tartalmazzák; az ezt követő kötetben – Jézus vádbeszédeiben – pedig ama pontokat, melyeknek megszegéséért úgy az egyéneknek, mint a nemzeteknek, fajoknak és az egész emberiségnek el kell pusztulni, ha át nem térnek a világ satanizmusáról az igazi és egyedül szent krisztianizmusra.

A világi ember évezredek óta neveti a lelki embert. Külön világban él mindkettő s idegenek egymásnak, még ha egy anya szülte is őket, ha más a világnézetük, mert nem a test és vér, hanem a lélek és a világnézet az egyedüli örök kapocs. Neveti s épp úgy nem hisz ma, mint nem hitt régen a testi ember a lelki embernek.

Malayat, másként Mu földjének népét is, mielőtt a Csendes óceánba süllyedtek volna, figyelmeztette Zend-ara, de nem hittek neki...

Atalóniát, másként Atlantiszt, az Atlanti óceánba süllyedése előtt figyelmeztette Zendu-sah s nem hittek neki...

Hanukh-ot a vízözön előtt figyelmeztette a Melkizedektől való Nuakh, másként Noé s nem hittek neki, írja dr. Szikszay.

A ma élő egész emberiséget figyelmezteti a Názáreti Jézus Krisztus minden nyelven és minden nép közt ragyogó szótata – a Szentírás! – és nem hisznek neki... Pedig a jelek már-már betelnek... Már-már beteltek...

A jövendöléseket előző két könyvemben ismertettem. Itt csak azt igyekszem feltárni, amit az Antikrisztus a világi és a Hamispróféta az egyházi területeken fog művelni a közeljövőben, hogy beteljék minden, mi megjövendöltetett...

E könyv célja kimutatni a korunkban fellépő Antikrisztusnak a világrend – és a Hamisprófétának a krisztianista világnézet elleni harcait; valamint azt, hogy az Antikrisztus

minő úton és móddal ejti meg a kenyérrel és a Hamispróféta pedig minő tévtanokkal téveszti meg az emberiséget, illetve a lelkeket. Másként mondva, mint fogja az első a maga ördögi államát s a másik a maga világi egyházát, azaz „természetvallását” megszervezni, hogy el-sikkasszanak mindent, ami krisztusi. Jelen könyv átértése után senki se eshetik áldozatul az Antikrisztus ígéretének, se a Hamispróféta tévtanainak! Ez a könyv okvetlenül szükséges lesz azoknak, akik a közeli évtizedek szellemi harcaiban s korunk világnézeti küzdelmeiben tájékozódni akarnak a krisztianizmus és satanizmus szellemi harcai között.

I. RÉSZ

A krisztianizmus

Isten léte és lénye

Isten létéről kétféle kijelentésünk van. Egyik a természet könyve: a világ; a másik az Isten könyve: a Szentírás. Egyikből a „művet”, a másikkól a „művészt” ismerjük meg. Ennélfogva a „vallás” is kétféle. Egyik a természetes, vagyis az emberi ésszel kieszelt világnézet, – másik az Isten által kijelentett természetfeletti hit. Az első inkább a tapasztalati következtetések eredménye, – míg a másik az Isten kijelentése, melyhez a bizonyosságot nem a külvilág tapasztalati, hanem belvilágunk megérző, megsejtő – azaz hívő – képessége adja.

Egyiket természeti vallásnak nevezzük, másikat kegyelminek. Jobban mondva, az első a pogányok satanizmusa, másik a keresztények krisztianizmusa.

Mindkét vallás elfogadja Isten létét, de egészen másként képzei és vallja Isten lényét. Isten léte ugyanis csak a korlátolt ember előtt kérdéses, mert a lét valami „szükségszerűjét”, ha mint szellemet, ha mint erőt vagy anyagot tesszük is fel, de fel kell tételezni, mert a lét maga, – a világ! – adva van! Isten tehát, a világ megteremtője, van! De hogy eme létező lénye milyen, az már Lucifer bukásától folyó örök vita a krisztianisták és satanisták, illetve angyalok és ördögök tábora között.

Isten létét és lényét illetőleg kétféle világnézeti szemlélődés lehetséges. Egyik a filozófiai, másik a teológiai. A misztikus, azaz harmadik, annyira kívül esik az általános istenszemléleti lehetőségen, hogy arról csak azok írhatnának, akik azt átélték.

a) A filozófiai világszemléletek rövid kivonatai **az Isten létét** illetőleg a következők:

1. A pszichológiai érv szerint: Vagyok! Ez tény, hogy – vagyok. De az is világos, hogy magamtól nem vagyok. Szükségszerű tehát feltenni, hogy valaki, vagy valami által lettem. De mivel értelmes vagyok, így csak értelmes lénytől lehetek s nem az értelmetlen világtól, mert képtelenség, hogy az értelmetlen anyag, vagy erő értelmes lényt, lelket teremtsen. – Ez oly értelmetlen beszéd, mintha azt mondanánk, hogy az autó szüli a soffört!... Mivel személy vagyok, személytől, személyiségtől lehetek, kinek többnek, nagyobbak, tökéletesebbnek kell lennie, mint én vagyok, ki tőle vagyok, a – műve, mert önmagánál tökéletesebbet nem teremthet senki. Ez az ember lelke mélyén lappangó érzések végső eredménye, ez a vallási istenérzelem. S ez az istenérzelem az Isten léte nélkül érthetetlen volna. De viszont Isten létének eme megérzéséhez egy sajátos érzék kell, a – hitérzék, mi csak kiváló lelkek s nem a szárazeszű emberek sajátja...

2. Az ismeretelmélet érvei szerint minden tudás végcélja az igazság megismerése. Egyéni vélemény sok lehet, de igazság csak egy van. Az igazságot nem mi csináljuk; mi csak meg látjuk, illetve felismerjük. Az igazság meg volt előttünk és meglesz utánunk, sőt nélkülünk is. S az – az igazság – valami sajátos tényező, megtartó és mindeneken uralkodó szellemi hatalom, amely a legnagyobb érték, egyedüli erő és alap mindennek között És minden tanulás, kutatás e felé törekszik. Látjuk, hogy van. Itt ragyog előttünk mindenben színpompázóan, de igazi ősmivoltában nem ismerjük meg. Ez a legfőbb jó s végső célja a szellemünknek.

S ez az igazság, mint szellemi valóság, igazolja a Szellem, illetve az abszolút szellem, azaz Isten létét, akinek természetéből ered és folyik is. S eme igazság felé törekvő észtevékenységünk azt igazolja, hogy szellemi lények, szellemek vagyunk.

3. Az ontológiai érv szerint, ha Isten fogalmával bírunk, akkor kell is lenni egy olyan Lénynek, – azaz Istennek –, mert nem gondolható olyan, mi ne létezne. Ezt sokan nem fogadják el érvül, noha mások szerint a magunkkal hozott Isten-eszme nem más, mint „visszaemlékezés” Istenre...

Én és a nem-én, másként mondva, én és a világ: két más-más valami vagyunk. Ez a magamra, vagy magunkra eszmélés rámutat arra, hogy én, az eszmélő lény, nem az a tárgyi valami vagyok, ami a világ, hanem egy szellemi valóság, azaz más mineműség.

Vagyok, de nem magamtól, – se nem a világtól, mert hisz több és tökéletesebb vagyok, mint a világ. Hát honnan vagyok akkor? Egy ismeretlen harmadiktól! S ez a Harmadik, ama Szellemi valóság, illetve szellemi Lény, akit Istennek nevezünk. Ennélfogva a szellemi élet, illetve ráeszmélésem, azaz énem és nemémem viszonyai és különbözetei igazolják az abszolút szellem, azaz Isten létét.

4. Az értékelmélet érvei szerint az ember, mint személy, kénytelen belátni, hogy ő több, nagyobb érték, mint más teremtmény, pl. állat, növény, ásvány. Több és nagyobb, illetve etikai és logikai értékeiben gazdagabb, mint bármi más teremtmény. Sőt egyedüli, kit a szellemi értékek – a szép, jó, igaz és szent – vonzanak, megragadnak és ösztönöznek. Már pedig mivel senki és semmi nem tud magánál nagyobbat és tökéletesebbet teremteni, hanem csak kisebbet és tökéletleneket, így az ember sem lehet az anyag és erő, azaz a világ, vagy egy isten-nélküli természet produktuma, hanem csak egy nagyobb lény, az Isten teremtése.

5. Az erkölcsi, illetve etikai és morális érv szerint van bennünk egy erkölcsi törvény, amely szerint különbséget teszünk bűn és erény között, épp úgy, mint az erkölcsi jó és rossz között. Ezt a törvényt nem az ész találta ki, ez ott van a lélek mélyén, amiről a lelkiismereti öröm és bánat ad világos igazolást.

A lelkiismeret nem mi vagyunk. Az oly lelki hatalom, mely bennünk él és mégis felettünk áll, sőt parancsol és ítél cselekedeteink oka és célja felett is. Ez a lelkiismereti hatalom úgy a jó, mint a rossz embernél egyformán él, hat és uralkodik. A lelkiismeret eme hatalmát, illetve a lelkiismereti törvényt pusztán materiális alapon, azaz Isten és a lélek léte nélkül megérteni nem lehet. Az erkölcsi törvény bennem, a csillagos ég felettem, a világ körültem; a létezők léte maga, megdöbbenően kiáltja, honnan, ami van? S a felelet csak ez lehet: Istentől.

Az ész megismerheti az igazságot, de nem teremtheti. Törvényt csak fellebbvaló adhat, azaz Törvényhozó, ki lelkünkbe oltotta az erkölcsi törvényeket kitörölhetetlenül. S ha van bennünk erkölcsi törvény, akkor kell lenni erkölcsi világnak, erkölcsi világrendnek is; ennek pedig Alapítójának is kell lenni, mert erkölcsiség magától, pusztán anyagtól nem lehet.

Kant ide vonatkozóan a következőket írja: Egy magasabb fajtájú akaró tehetségnek a valóságát az erkölcsi törvény ténye teszi bizonyossá, ami nem egyéb, mit az a törvény, melyet az ész magától ad az akaratnak. Az alacsonyabb rendű vágyódás felett áll mi bennünk az erkölcsi törvény, amely visszautasíthatatlan szigorúsággal, függetlenül minden érzéki vágytól, azt parancsolja nekünk, hogy kizárólag és föltétlenül csak neki engedelmessédjünk. Minden más gyakorlati törvény csak az élvezet és a boldogság tapasztalati céljaira szolgál; az erkölcsi törvény pedig ezeket semmibe se veszi és azt követeli, hogy mi se vegyük azokat figyelembe. (Analitika.)

Erény és boldogság e világban nem felelnek meg egymásnak szükségképpen és mint ok és okozat nincsenek egymással összefüggésben. Az érzék feletti világban azonban kell, hogy az

erény mindenkor megfeleljen a boldogságnak, mert nem lehet az erény jutalmazatlanul... Ebből folyik, hogy az elsőhöz szükséges a lélek halhatatlansága, míg a másodikhoz Isten léte. (Dialektika.)

Kell lenni tehát egy Lénynek, mely közös oka mind a természeti, mind az erkölcsi világnak.

6. A történelmi érv azt igazolja, hogy ha tévedtek is az emberek az Isten lényének elgondolásában, de létét minden időben, minden helyen, mindenféle nép hitte. Már pedig amit minden nép ösztöne és esze mindenkor és mindenhol egyöntetűen fogott fel, az nem lehet téves. Isten tehát van, ezt mondja az emberiség természetes érzéke, mely ha másban sem csal, ebben sem csalhat, mivelhogy – épp a matematikai eredmények igazolják, – képes a tapasztalatain kívüli elméleti eredmények megismerésére is.

S amint az egyén, úgy a népek történelmében is bűn és bűnhődés, illetve erény és jutalom együtt jár, azaz ott is él, hat és uralkodik az erkölcsi törvény és ez, – láttuk, – Isten létét igazolta.

7. A kozmológiai érv szerint a világ, illetve az anyag tehetetlensége szükségszerűen feltételezteti a hatalmas, illetve végtelen tehetségű lénynek, Istennek a létét.

Már pedig, a) ha valami létezik, úgy kell léteznie egy feltétlen szükséges lénynek, a Valakinek is. S mivel én is, a világ is létezőnk, kell lenni egy „létező” és „léteztető” első és örök ősnak, azaz alapnak is, mert a világ léte, úgy is, mint a teremteny ténye és tárgya, úgy a végesben, mint a végtelenben, úgy fizikai, mint kémiai és szellemi oldalról nézve feltételezteti ama elégséges okot, a Teremtőt s ez az – Isten, kit Szent Pál apostol így ismertet: „Ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ megteremtésétől kezdve az Ő alkotásaiból megérthető és meglátható”. – (Rom. I. r.)

b) A minden okok oka, az önmagától való ősz-ok az Isten, – akinek, mint az oksor első okának szükségszerűen léteznie kell: ez logikus.

c) Hogyan lett a káoszból kozmosz? A rend, rendszer, amely áthat mindeneket, atomot, világot, – honnan ered, ez függő kérdés... A vak véletlen kizárt dolog, matematikai képtelenség: mert sokkal nagyobb a világrrend, mint amit a véletlenségek hozhattak volna létre, vagy tarthatnának rendszerben!

A fizikai és kémiai folyamatok törvényszerűen kapcsolódnak s nem véletlenül. Már pedig ahol törvény van, ott a háttérben Törvényhozónak is kell lennie. De a természetben nincs olyan erő, sem képesség, mely törvényt teremtene, mert nem törvényhozó, hanem maga is törvények alatt álló jelenség. Tehát a törvényeknek a természetfelettitől, Istentől kell eredniök.

Harmónia, szimmetria, rend, törvény s minden, ami szellemi – feltételezteti ama ősz Intelligencia létét, Akit Istennek nevezünk. Mert aminek megértéséhez ész kell, az maga is észbeliség.

Senki se tudja meghatározni, mi az élet. Minden, amit róla tudunk, tünemény, ő maga ismeretlen, mert nem fizikai, hanem metafizikai fogalom. Hogy mi az, ami az élettelen anyagot élővé teszi, nem tudjuk. Ez a negatív eredmény, – hogy nem tudjuk: – feltételezteti az életadó, teremtő Isten létét.

S ha az életre nem tudunk kellő feleletet adni, hogy tudnánk arra felelni, hogy honnan van az egyedüli igazán élő valóság, a lélek?

8. A céltani érv szerint a világon nem csak rend, rendszer, törvény és összhang tapasztalható, hanem bizonyos célszerűség is. S mivel ez nem az anyag sajátja, kell tehát, hogy ennek a célszerűségnek egy szükségképpen, de bölcsességgel és belátással működő oka legyen, aki mindent kigondolva és megvalósítva, célszerűen irányít is.

A célok s a megfelelő eszközök, a természetnek a célok szerint való berendezettsége egy legfelsőbb intézkedő, berendező és célkitűző eszes lény, Isten hozzágondolása nélkül érthetetlen. Kant mondta, hogy ahol célszerű rend van, ott rendező értelemnek is kell lennie.

Ami az anyaméhben, vagy a fa magvában, vagy a tojásban végbe megy, nem kevésbé a hernyót lepkévé átalakító gubóban, mind oly csodásán célszerű, hogy az anyag és erő képességei itt szóba se kerülhetnek. Egy bölcs ész vezet mindent célja felé, hogy az anyaméhből ember vagy állat, az anyagból lény, a szervetlenből szerves valami lépjen elő. Hogy mindezek nem vakon és gépiesen történnek, hanem hogy ezeket egy „ kozmikus intelligencia ” irányítja, ez még a filozófiai érzék nélküli ember előtt is érthető és feltűnő kell, hogy legyen.

9. A mechanikai vagy gépies világnézet szerint minden az okszerűség – kauzalitás – szerint történik, minden cél nélkül. Cél nincs, az ember akarja azt kieszelni, mert minden vakon, céltalanul történik. A világ egy nagy gép, mely öröktől fogva, örökké forog a maga változhatatlan törvényeinek a kerekein. S e világban Istennek nincs helye.

Ez a satanizmus tana. Ezt már eleve megcáfoltuk a többi világnézetekkel. Hibája még ennek a tévtannak, hogy önmagától létező gép nincs! A gépét idegen erők hajtják és mindig egy gépész, vagy mérnök vezeti és alkotja meg, nem önmaga a gép önmagát. S nincs olyan gép, mely működése közben rá-rá ne szorulna a gépészre. A világ tehát gép nem lehet, hanem csak vagy Isten teremtése, vagy egy nagy élő Lény.

Hogy melyik a valószínűbb e kettő közül, azt majd a világnézeteknél ismertetjük.

Eme gépies világnézet tehát a végén önmaga cáfolja meg önmagát. Mélyenszántó elmék nem is hívei ennek a tévtannak, hanem csak inkább filozófiailag és teológiailag nem tájékozódott egyoldalú tudósok...

A fán esett sebet csodásan gyógyítja be a fa, az emberen esett sebet az ember szervezete, illetve lelke. A világ egyensúlyát maga a világ hozza helyre. Ennyi mindenre a gép önmagától nem lehet képes gépész nélkül, épp úgy, mint ahogy egy autó nem térhet ki magától a másik autónak – sofőr nélkül... A világ lelke ténykedik itt.

A világ mozgása – élete – nem lehet önmagától, mert az anyag képtelen önmagát mozdítani, mivel a mozgás az anyagnak nem sajátja, a mozgó anyagot mindenkor egy, az anyagon kívüli valami mozgatja. S ez a mozgató erő, illetve céltudatos, értelmes valaki, – az Isten. A gépies világnézet tehát tarthatatlan, mint minden más sátáni tan és elmélet.

10. Az esztétikai érv szerint a világon kétféle esztétikai tünet van, a szép és a rút, másként a fenséges és a torz.

Az emberben van egy általános érzék a szép iránt, mellyel felismeri és élvezzi a szépet, sőt mennél felsőbbrendű ember, annál jobban gyönyörködik, sőt rajong a szépért. Mi ez a képesség, vagy érzék? Nincs belénk nevelve, nem is lehet belenevelni az emberbe, magától való, – akárcsak az erkölcsi érzék, – de többé-kevésbé mindenki van fejlődve, még az állatban is az érzéki területeken, mi kitűnik párja megválasztásánál.

De honnan maga a szép? S honnan a szépet élvező, sőt kívánó képesség? Az anyagelvű magyarázat itt kevés. Kielégítő választ itt is csak a spirituális világnézet adhat.

Ha az itt felsorolt isteni és ördögi világnézeteket végig figyeltük, láthattuk, hogy az isteni világnézet megdönthetetlen fölényben ragyog a sátáni világnézet fölött és Isten léte nyilvánvaló tény!

b) Isten léte után, kell, hogy **Isten lényét** és viszonyait is ismertessük néhány nézőponton át.

Isten – Leibnitz szerint – nem más, mint a legtökéletesebb, illetve első monász. Szerinte monász él mindenben, emberben és állatban épp úgy, mint a növényben.

Fichte egy időben az erkölcsi rendet képzelte és hirdette Istennek a filozófiájában. Később biblikus lett, noha gnosztikus irányú, amennyiben azt vallotta, hogy a logosz bennünk is úgy mint Jézus Krisztusban – testesült...

Schelling Istent a művészetnek, illetve művészek képzele, s a művészet szerinte az egyetlen örök kinyilatkoztatás. Később ő is világnézetet változtatott.

Hegel a világotudatot, illetve a világ lelkét gondolta Istennek.

E sokféle tapogatással szemben az isteni kijelentés szerint Isten egyszerű, mindenütt jelenvaló, örökkévaló, mindentudó, mindenható, legbölcsebb, legjobb, igazságos, irgalmas – Lény! Szerető atyánk!

Isten lényét illetőleg a filozófia csak tapogatózik, világos meghatározásokat csak a teológiában találunk.

Eszerint a világnézetek két csoportba oszthatók, krisztianista és satanista, illetve monotheista és monista, másként materialista és idealista csoportokba.

Krisztianista irányúak: monotheizmus, a spiritualizmus másként idealizmus, a dualizmus nemesebb értelemben és a teizmus.

Satanista irányúak: monizmus, materializmus, deizmus, realizmus, naturalizmus, atheizmus, pantheizmus, polytheizmus, pluralizmus, dualizmus bizonyos értelemben, energizmus, pozitívizmus.

Ezek tárgyalása előtt fel kell említeni, hogy a filozófiai világnézet abban különbözik a teológiai világnézettől, hogy egyiknél a világeszme, másiknál az isteneszme a fő indok, illetve magyarázó elv. Továbbá a filozófia kiindulási pontja a világ és a tudomány, illetve logika, azaz a külső tapasztalás, a teológiaié a kijelentés és a benső, azaz vallásos megsejtés, megézés, intuíció. A filozófia alulról fölfelé halad, emez felülről lefelé; másként mondva, a világtól Isten felé, emez Istentől a világ felé.

Az antiteisztikus, másként satanista világnézetek tanai a következők.

1. A monizmus vagy „egység tan” szerint a minden jelenségei egy egységes valóból származnak, mely szerint a „világ magamagából van,” tehát nem személyes Istentől, mint a monotheizmus tanítja. A monizmus szerint a világ végső egységét és alapját nem szabad, se nem lehet (?) valami világfölötti, vagy világon kívüli hatalomban keresni, amilyen például az Isten volna, aki nem egy a világgal, hanem különálló, önálló lény lenne, ki független s a világ nélkül is meglehetne, létezhetne, ki személyiség és szabadakaratból teremtette volna a világot, mert a világ végső oka nem a világon kívül van, hanem benne a világban (Pantheizmus!), még pedig akként, hogy eme „isten” – kis „i” – benne van s lényegével egy a világgal. Ezzel szemben van egy másik monizmus is, a vallás monizmusa, mely szintén mindent egységes okra visz vissza, de az az egységes ok az – Isten! mégpedig nem a világgal egylényegű, hanem a világot teremtő Isten. – Ezért a monizmust némelyek így osztják fel: a) természeti monizmus vagyis naturalizmus, – és b) a szellemi monizmus vagyis spiritualizmus másként idealizmus. – Van egy harmadik felfogás is, mely szerint a természet és szellem csak látszólagosan kettős, alapjában azonosak egy ismeretlen valóságban. Ez az identitás monizmusa.

2. A materializmus, vagy anyagelvűség szerint a világ, illetve a lét alapja az anyag. Szerves, szervetlen, szellemi, erkölcsi, mind innen származik. Mindent az anyag illetve az atomok gépies mozgása alkot... Minden az anyagban rejlő erőből, annak mechanikájából ered... Anyagon kívül semmi nincs, sem Isten, sem szellem, mert minden egyedül az anyagból jött létre, még pedig nem a célszerűség, hanem szükségszerűség folytán... Anyagtalan valami nem

létezik... Ez az istentagadásnak egyik régi tudományosnak nevezett, de ma már megdöntött rendszere, mert maga az anyag újabban mint energia lépett elé a világalakító háttérből... Alaptévedése, hogy csak a fizikai, illetve a természettudományok anyagából néz és következtet, mellőzve minden szellemieket. Az élettelen és tudattalan anyagot képzelettel élő és logikus alkotónak, mintha valaki a gépet nézné gépész helyett irányítónak, élőnek... Ez is az ateizmus világnézetébe tartozik. Szélsőségeiben azt állítja, hogy az ember az, amit megeszik... S a gondolat csak olyan váladéka az agynak, mint az epe a májnak... Ezt a felfogást már Plátón megdöntötte a test és lélek szembeállításával kapcsolatos szavaiban. A materializmus szerint tehát a házat nem az emberek építik, hanem a ház magától épült ember nélkül, mint a világ Isten nélkül: vetik ellent nekik.

3. Az energizmus a látható anyag helyett a láthatatlan energiából származtat mindent. Míg a materializmus az anyag és erő, addig ez csak az erő alkotóerejével magyarázza a világot, tagadva a szellemet. Csakhogy így a rend, törvény és kivált a harmónia érthetetlen előttünk, mert az: energia sajátja az, hogy irányító szellem nélkül kaotikus, mint a vihar. De ahol irányítottságot, azaz rendszert és harmóniát látunk, ott tudjuk, hogy szellemi háttérrel állunk szemben. A vihar millió fát kidönthet, sohse csinál kunyhót, de ha három fát rendszerbe kötve, kunyhóvázként felállítva látunk, tudjuk, hogy nem a vihar csinálta, hanem az ember...

Ezer kidőlt fa közt se látjuk, hogy a vihar sorba, rendbe, rakásokba rakta volna, hanem csak káoszba dönti. Ahol rakásba, rendbe rakva látjuk, tudjuk, hogy ott szellem, azaz emberkezek működtek. Lehet a világ ősalapja az energia, de csak úgy, mint a vallás mondja: eszköz és erő Isten kezében, illetve az energiát Isten, mint szent akaratának eszközét használja céljai keresztülviteléhez.

E tan mestere, Ostwald maga bevallotta, hogy az energizmussal nem lehet mindent magyarázni, a testi élet folyamatait sem... és más célszerűségeket sem...

4. A pozitivizmus (mestere Comte Ágoston) látva, hogy sem az okszerűség, azaz kauzalitás, sem a célszerűség, azaz finalitás szempontjából a végső okok fel nem érthetők, más megoldást keresett. Mivel a világ oka s célja megismerhetetlen, a metafizikát és a vallást félre kell tenni s ezek helyett a tények, történések, tünemények megismerésére s azok közti összefüggésekre kell szorítkoznunk. E szerint a pozitivizmus lemond a dolgok végső magyarázatáról, a metafizikai kapcsolatokról, amiért is ez a világnézet szűkkörű embereknek se igen felelhet meg... Elég neki, „ami van” s nem érdekli „aminek lennie kell”, az okozatok oka. Eme irány egyik alakja az agnoszticizmus másként a szkeptizmus újabb formája.

5) A pantheizmus szerint Isten nem más, mint személytelen világlélek, vagy a világelet, vagyis Istent azonosítja a világgal, mondván: Isten és a világ egy, másként minden: Isten. És ezen kívül nincs személyes Isten. Maga a mindenség az Isten és – Isten maga a mindenségi Isten a világ lelke (energiája?) s minden belőle árad. A világ érzékelésünk alá eső jelenségek és dolgok összessége, Isten pedig ezeknek szellemi egysége. Szerinte Isten elválaszthatatlan a világtól, eggyek. De, vetik ellen, ha minden Isten, akkor nincs bűn, nincs erény, se erkölcs, mert mindent az Isten cselekszik és gondol csak, azaz a – világ Pantheisztikus világnézet a – buddhizmus! – s a vele szükségszerűen kapcsolódó polytheizmus, továbbá a gnózis egyes irányai. A pantheizmus nem ismer személyes egy, illetve fő Istent. Erkölcsi tévelyge, hogy mivel minden szükségszerű, így – szerinte – nincs erkölcsi jó, se erkölcsi rossz, csak szükségszerűség... Érve – amellyel kitér a bűn terhe alól – az, hogy: „Mindent megérteni annyi, mint mindent megbocsátani”...

6. Az akozmizmus és az ateizmus a pantheizmus végkifejlődésének az elmélete. Egyik szerint valamikor egyik felszívja magába a másikat, vagy Isten a világot, – vagy a világ Istent.

Ha a világ szívja fel Istent s nem lesz Isten, megszűnik, akkor minden világ lesz, ez az ateizmus egyik válfaja.

Ha azonban Isten szívja fel a világot, akkor minden Isten lesz és a világ szűnik meg, illetve tűnik el, ez az akozmizmus.

E felfogás játszik, illetve cserélődik a Brahma vallásban, mely szerint Isten fölébred és a világot kileheli magából... s lassan minden világ lesz... Majd elalszik s visszaszív mindent magába s akkor minden Isten lesz, Mahásristhi és Mahápralaja játéka ez. Brahma az egyetlen valóság, minden más csak látszat, illúzió, lehelet...

A ateizmus másik iránya szerint nincs Isten. A világ csak maga van s elég is önmagának. Ez a felfogás testvér a materializmussal, csak míg ez tagad, amaz állít is, mondván: minden az anyag.

7. A deizmus szerint van Isten, de nem törődik a világgal, azaz tagadja az isteni gondviselést és a kinyilatkoztatást. Ez is az istentagadás egy faja, mert egy olyan Isten, aki ha van is, de nem törődik azzal, amit teremtett, részünkre – nincs... Az ilyen Isten akár ne is volna...

Minden isteni jósággal ellenkezik e tan, mintegy közönyösnek, irgalmatlannak állítva Istent. „A gép forog, az alkotó pihen”.

A pantheizmus és a deizmus ellentétesek. Sem a világba olvadt, sem a világtól elszakadt, – velünk nem törődő – Isten nem lehet vallásosságunk tárgya, szeretetünk célja. Valóban sátáni világnézet. Ez egy lépés az ateizmushoz. Mi másra se jó, csak arra, hogy a teizmust támadja, mert maga a deizmus nem tud adni kielégítő világnézetet, azonban az igazít – teizmust! – támadni bármi gyöngé érvekkkel is, elég.

8. A dualizmus többféle, a) A parszizmus dualizmusa a jót a jó Istentől, a rosszat a rossz Istentől származtatja; Ormuztól, azaz az ormokon lakozó jótól és Ahrimantól, az ármányok szövőjétől.

b) Másik irány két ősválót tesz fel, szellemet és anyagot, melyek között az erő – energia – csak mint Isten akarata működik közre, mozgatóván az anyagot. Brahminizmussal rokon világnézet ez.

c) Harmadik irány két ősválót tesz fel, mégpedig Istent és a világot.

9. A pluralizmus több, illetve számtalan sok dolgot tart szükségesnek a világ jelenségeinek a megmagyarázásához a szellemen, erőn s anyagon kívül. Ez is megbukott az újabb tudományos eredmények folytán. Krisztianista világnézeti irányok a következők:

1. A monotheizmus, mely egy élő és személyes Isten létét hirdeti. Vagyis ez a keresztény és zsidó, valamint mohamedán vallások világnézetének az alapja. Mindent eme személyes Isten teremtett, ki teremtményeinek gondviselő Atyja és Ura is. Mivel gondviselőnk, nyilvánvaló, hogy ki is jelenti, illetve ki is jelentette Magát nekünk – a kijelentésben, azaz a Szentírásban!

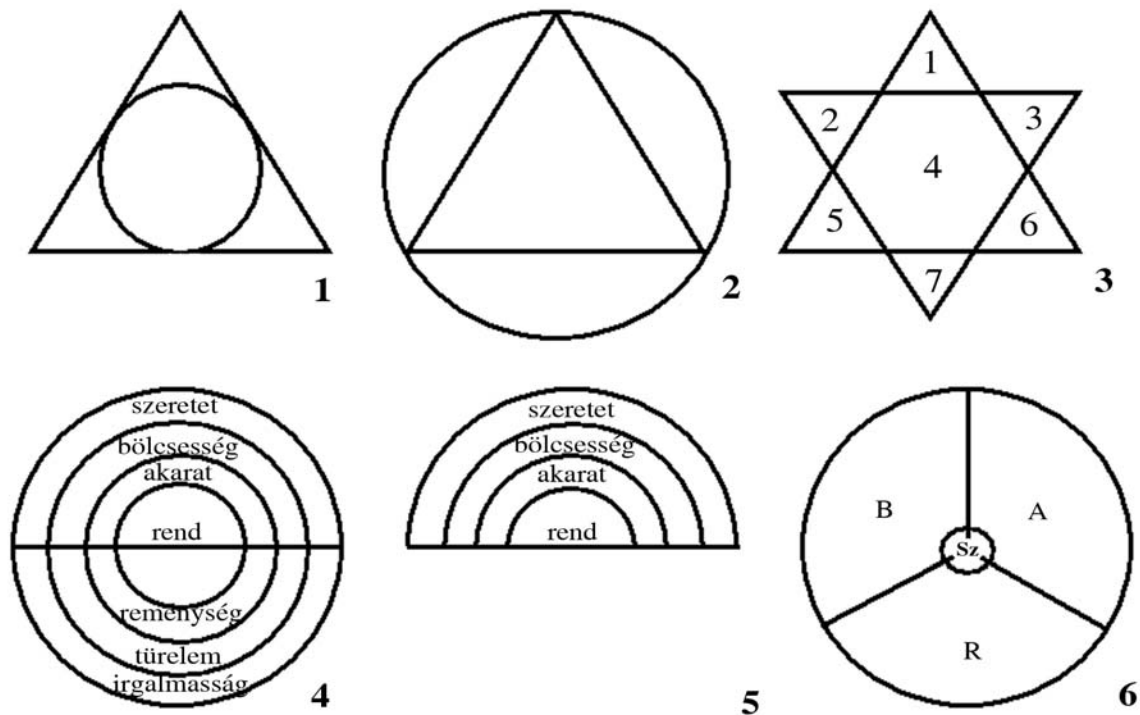
2. A spiritualizmus – ez nem spiritizmus ! – szerint az abszolút valóság, az öröklétező egyedül a Szellem, azaz Isten. Minden egyéb, így az anyag és erő is, csak teremtése, műve, de nem állaga, sem nem lényege.

3. Az idealizmus szerint csak a szellemiek – ész, érzélem, akarat – bírnak valódi léttel, abszolút valósággal. A szellemi mindenképp alapja, ősforrása, ősfarmája – ideája – a világ hajtó és a teremtés célkitűző háttéré. A lét maga eszmék megvalósulása s a világ folyamatán eszmék, – célok és okok – uralkodnak.

4. A dualizmus nemesebb irányát fentebb említettük már, amiért itt mellőzzük.

5. A teizmus – és nem deizmus! – az ateizmus ellentéte. E szerint az Isten személyes, a világ menetében döntően ható legfőbb, illetve egyedüli lény. A teisták egy része ész-okokkal igazolja világnézetét, azaz filozófiailag, – más része a kijelentéssel, azaz teológiailag. Testvér világnézet a monotheizmussal, spiritualizmussal és idealizmussal.

Ezekkel le is zártuk a világnézetek általános vázát a lehető legrövidebben kivonatolva, mert hisz mindenikről köteteket írtak s lehetne írni. Láthatjuk, hogy úgy Isten léte, mint lénye, valamint viszonya, mennyiféleképpen van elgondolva. Azonban a tökéletes és legészszerűbb világnézetet Istenről a Szentírás adja.

Isten létét, illetőleg az Isten és világ viszonyát is többféleképpen fogták fel. A satanizmus szerint Isten a világban van, míg a krisztianizmus szerint a világ van Istenben. (Kolossz. levél I. r. 16–19.) A kettő közti különbséget szemlélteti az 1. 2. rajz. Isten a végtelen kör, a világ a véges háromszög.

A harmadik feltevés, mit a zsidók mogendovja szemléltet legjobban – 3. sz. rajz. – Isten és a világ kölcsönösen áthatják egymást. A dualizmus szimbóluma ez, mely szintén téves tan, nem egyezik a kereszténységével.

A harmadik rajzban írt 1. sz. Atya, 2. a Fiú, 3. a Szentlélek szimbóluma, az egész, a mennyek országa...

A 4. sz. az ember világa az ég és pokol ütköző pontja. Míg az 5. az Antikrisztus, a 6. a Hamispróféta s a 7. a Sátán szimbóluma, illetve az alvilág, a pokol képe.

Az ember világa a mélység s magasság küzdőtere, körülveve a jó és rossz hatalmakkal – választani... Fontos szó! Választani.

Ez a három rajz, – persze csak mint szimbólum, – felvázolja az Isten s világ viszonyainak összes lehetőségeit. Bizonyosságot itt csak az elmélyülés, a velünk született intuíció adhat, illetve a Szentlélek kegyelme. Tapasztalati bizonyosság itt nincs, csak az érvek halmaza, amelyből azonban mindenki képessége szerint választ... Aki nem tud a szellemig emelkedni, az szükségszerűen az anyagnál marad...

Amíg az állati ember előtt az is homályos, hogy van-e Isten, van-e lélek? Addig az emberi ember előtt már valószínű Isten és a lélek léte, – míg az isteni ember előtt már bizonyos és szükségszerű mindkettő léte. Hogy ki mit tud, ki mit hisz, ki mit képes felérteni, azok az ő veleszületett – s magolással meg nem szerezhető! – képességeitől függnék. Innen van, hogy sok tanult ember, – sőt pap is! – képtelen hinni, mert süket a lelke az isteni hangokra... és vak a szeme az isteni tények – a szellem kéznyomainak – a meglátására... Tanulással pedig ezek – írja a Szentírás – nem pótolhatók! Ezek a kegyelem ajándékai azoknak a lelkeknek, akik az istenieket szomjazzák.

A Szentírás ide vonatkozóan a következőket írja: Jézus Krisztus mondja: „Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy”. (Szt. Máté VI. rész 9. v. és Szt Lukács XI. 2.)

„Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk.” (Ap. Csel. XVII. 28.)

„Mert az ő alkotása vagyunk, teremtette Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” (Eféz. II. 10.)

„Mert ő általa (benne) teremtett minden, ami van mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek ő általa és ő reá nézve teremtettek.

És ő előbb volt mindennél és minden Ő benne áll fenn.

Mert tetszett az Atyának, hogy ő benne lakozzék az egész teljesség.” (Kolos. 1. r. 16–19.) Ezek szerint a 2-ik sz. rajz felel meg az igazságnak. – A többi – téves, hamis; satanizmus.

Hogy lehet Istenben minden, mikor Isten a mennyben van? Úgy van a világ Istenben, mint a gyertyaláng fény-tengerében a bútor... míg Isten maga a lángban, – mi a menny szimbóluma – lévő tűz! élet! világosság!

A Szentírás sehol se mondja azt, hogy Isten a világban van! Ezt a satanizmus hirdeti. Jelen van Isten mindenütt, mint láttuk előbb, de csak közvetve, mint mink is tekintetünkkel, hangunkkal, fülünkkel az egész teremben...

Ez a monotheizmus teológiai körülírása.

Ezeket tudni és hinni kell a Szentírás szerint, mert Szent János apostol evangéliuma azt írja XVII. r. 3. v.-ben, hogy: „Az pedig az örökélet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”

Ez minden filozófiai és teológiai világnézet első és végső célja, ha nem akarunk áldozatul esni a Sátán tévtanainak...

c) A misztikusok szerint Isten hét lelke a következő:

1. A szeretet. 2. A bölcsesség. 3. Az akarat. 4. A rend. 5. A komolyság. 6. A türelem. 7. Az irgalmasság.

Eme hét fogalom a három mennyei körbe helyezve a következően kapcsolódik a 4. sz. rajz szerint.

A menny tiszta szeretete, a bűnös világba mint irgalmasság nyúlik le, megbocsátani a jóvá nem tehető bűnöket...

A bölcsesség mint türelem vár a megtérőkre, és a jóvátételre...

Az akarat, illetve céltudatos akarás, mint komolyság, (Ernst) mint megingathatatlan megfontoltság működik...

A rend, vagyis a törvény, mint mindenek tengelye és alapja szerepel, mely körül forog a lét, lüktet az élet és fennáll az egyensúly...

Ezeken át lehet némileg megsejteni Isten lényét és természetét, illetve Isten szellemét, hét sajátját.

Másként vázolva, ahol nem fogadják a menny szeretetét, oda irgalmassággal hat. Ahol nem fogadják a bölcsességet, ott türelemmel vár... Ahol visszautasítják szent akaratát, ott komolysággal, szigorral figyel...

Végül, amíg a három felső az Isten örök és valódi lénye, addig a három alsó csak a bűn által kiváltott visszfénye. A mennyben ugyanis, ahol nincs bűn, nincs szükség irgalmasságra, se türelemre, se komoly szigorra. Ott csak szeretetre és bölcsességre vágyakoznak, hogy Isten szent akaratát, – melynek nem tengelye ott, hanem alappillérje a rend! – beteljesítsék. (5. sz. rajz.)

Isten hét lelkének velejárói még ezek: Szeretettel jár a jóság. Bölcsességgel az igazság. Akarattal a kitartás, cél, erő, komolyság. Renddel a törvény, – jutalom és büntetés, – valamint a fent említettek.

Mindezek persze csak hasonlatok, szimbólumok, mint árnyképek a virágos rétről, mely alig-alig ad vissza valamit, mint csak formát a rétről, elnyelve minden színt, fényt, teret, illatot és pompát...

Jehova: I-e-o-u-a neve. Amint a magánhangzók életre keltik a mássalhangzókat, úgy Isten a világot, a léte; hangot, életet adva beléje, másként a mássalhangzók élettelenek maradnának. Ez a semmiből való teremtés szimbóluma.

Ezekkel beszámoltunk Isten lényé s léte körüli világnézeti kérdésekről s láthatjuk, mit kell hinni; sőt a bölcsőbbek azt is, miért ezt kell hinni, a krisztianizmust és nem a satanizmust.

A világnézetek szemléltetése után, a világnézetek eredetének és értékének a tisztázására fel kell említeni, hogy alapjában három, illetve négy világnézet van. Az állati és a testi embernek ugyanis nincs világnézete s amit ők annak neveznek, az nem az, hanem csak a kenyérért folyó szellemi tülekedés.

A világnézet a gondolkozó tudósnál kezdődik, épp ezért van tudományos világnézet, aztán filozófiai világnézet, továbbá teológiai világnézet és misztikus világnézet.

1. A tudományos világnézet a természettudományokon épülő, többnyire a tudós emberek egyoldalú világnézete, mely mindent a tapasztalásból és tényekből akar megállapítani, tekintet nélkül minden egyébire.

2. A filozófiai, már noha bevonja gondolkörébe a tudomány minden eredményét is, inkább a logikával, elgondolással, következtetéssel dolgozik, azaz tovább megy a merev tényeken és következtet a tényezőkre is.

3. A teológiai mindeme kettőt felöleli, már az egyetemes teológiai értem, – nem valamely vallás egyoldalú vallási teológiáját, mely csak a maga igazát akarja egyetemesíteni. A teológiai a tudományos tények és a filozófiai következtetések mellett döntő érvennyel fogadja a kijelentést, Jézus szavait is, tudva és híve, hogy épp az emberi képességeken kívül esnek a fontos és döntő törvények, amikről más kijelentésünk nincs, csak az Úr szava.

4. Végül a misztikus, – újabban okkultista – világnézet is külön kategóriát igényel, amennyiben mindezeket felölelve és részben, vagy egészben elfogadva, újabb kísérleti eredményekre is utalva, egy egész új világnézettel – a léleknek és túlvilágnak e világgal való egységére, kölcsönös összeműködésére építve – igyekszik megmagyarázni a dolgok eredetét, menetét, okát és célját: az igazságot. De eme két világnézet nem azonos...

Aki bármelyiket eme világnézeti ismeretekből és tanokból mellőzi, egyoldalúan képezi magát s elfogult világnézethez jut. A gondolkozók nagy tömege pedig ilyen. A teológiáig csak elmennek az emberek, de az okkult, vagy misztikus területtől önhittent tartózkodnak. Viszont az okkultisták is a maguk anyagát hótra fűjják, de a mélyebb filozófiai és kivált teológiai tanulmányoktól – visszahúzódnak a maguk – homokjába...

A okkultisták nagy része nem akar tudni a kath. csodákról, Lourdesről, Oltáriszentség csodáiról, Neuman Terézről, Emmerich Katalinról, Agredáról, stb. – s viszont mások az okkultista jelenségekről. Így aztán nehezen tisztázhatják egymás világnézetét...

Amíg a tudós a világnak, illetve tényeknek, a filozófus önmagának, illetve logikájának, (?) addig a teológus az isteni kijelentésnek hisz.

Hogy aztán ez a logika miért annyiféle – logika?... És az a kijelentés miért annyiféleképpen értelmezett, azt próbáljuk meg kimutatni majd a Krisztus és Antikrisztus, illetve Simon Péter és Simon Mágus harcainak a szemléltetésén át...

A minden harcok harcát képező világnézetek ezek: Isten a világban van, – másik a világ van Istenben. A lélek oly szikrája Istennek, mint a csepp a tengernek, – másik: a lélek nem része, hanem teremtése Istennek.

Mi Atyánk, ki a mennyekben, – többes szám – vagy; mondja a mi Urunk Jézus Krisztus. S ez a döntő tétel.

Ezzel szemben azonban azt látjuk, mégpedig meglepően indokolható háttér között, hogy a világ élő, egységes, lelkes valami, aminek lelke van, – a Természet.

A két ellentét észbontóan áll szemben; vagy ez, vagy az! – mondják, holott összeegyeztethető.

Amint a feltaláló szelleme – gondolata – benne van a gépben, úgy van benne Isten a világban, vagy az emberben; de! – amint a feltaláló lény e külön van a géptől, úgy van külön Isten lény a világtól, vagy embertől.

Ennélfogva Isten nincs a világban! Mert a világ, illetve minden műve – így az ember és lelke is, –

„Csak törpe része, melyet kivetett
A végtelenbe, mint egy porszemet
Gondolatából...”

Világosabb kifejtésért képzeljünk egy olyan gépembert, – Gólemet, – mely egyszerű rádióhullámokkal irányítható és így megértve szavunkat, mindent egy szóra teljesít: takarít, fát vág, befűt, ás, szánt, vet, arat stb. Ez a gépember a feltalálója „teremtése” lesz! Benne lesz a feltaláló, illetve teremtője szelleme, tudása és ez a Gólem, mintegy kis „ember képmása”, sok mindenben első látszatra azt fogja mutatni, hogy: ember. De közelebbről vizsgálva látni fogjuk, hogy csak az ember alkotása, ami a feltaláló szellemének töredéke által mozog. – De a feltalálója – az ember, – egész más, végtelenül több, mert nem gép, hanem lény! S lehet e gépember bármily tökéletes, sohase lesz az, mi a feltalálója!

Isten is így vetette bele szellemének szellemét, gondolatát, céljai érdekében az emberbe és világába. Művei ezek, ő „él” ezekben, de nem lényével, hanem csak visszfényével, szelleme szellemével.

Ilyen teremtése az emberi lélek Istennek, de nem része, mert Isten nem részek összetettje, hanem az oszthatatlan egység!

A satanizmus szerint Isten összetett valami, részek egésze s az ember lelke rész az Istenből, azaz vízcsepp a tengerből.

Isten nem ama Egy, aki után következnek a többi hasonló számok, a 2, 3, 4, 5 – hanem Isten ama örök Ok, Gyök, Eredő, Élet, Igazság, Törvény, stb., Aki mindeneket teremtett, az 1-et is, a többit is... Nem az első a számsorban, hanem a számsoron kívüli matematikai törvény maga! Az Abszolút, akiben minden megvan, Akiből minden ered, de ő maga nem az, ami belőle eredt!

Ezek után tisztán láthatjuk a satanizmus eltérő világnézeteinek a kisiklásait. Éppúgy nem él tehát Isten a világban, mint gépész a gépében, de közvetve, mindkettő benne él, mint szellemének szellemi hordozójában. Nincs elég megfelelő szavunk annak a kifejezésére, hogy mi az, ami a Gólebenben él a mérnökből, mert az több, mint egyszerű tudás, vagy alkotás, több, de nem annyi mégse, mint a mérnök... Így van ez az arány s viszony az Isten és a világ közt is...

Isten az Örökkévalóság, a világ a múlandóság.

A 6. rajz azt szemlélteti, hogy az Isten igazi lénye – a Szeretet – Sz. – mint sugárzik és árad szét mint Bölcsesség, – B –, mint Akarat, – A – és mint Rend, – R –, azaz Törvény, – a végtelenbe.

Az Istennel való kapcsolatban legcélravezetőbb önmagunkon át való istenszemlélet. Megállapíthatjuk, hogy vagyunk, létünk nyilvánvaló. Senki se mondhatja, hogy ő – nincs. Azonban, ha lényünket akarjuk megállapítani, épp oly talányok előtt állunk, mint mikor Isten Szent lényét akarjuk megállapítani. Testünk van, de érezzük, hogy csak test nem vagyunk. Valamivel több, másabb is vagyunk, mint csak test. Valami lelki és szellemi mivoltunk is van, ezt minden gondolkodásra – és nem pusztán magolásra – termett ember megállapíthatja. Viszont annyira, azonban nem tudunk belehatolni saját lényünk mivoltába, hogy szellemi, vagy lelki valónkat „megismerjük”, mintegy feltárjuk magunknak. Lényünk éppoly titok marad magunk előtt, mint Isten lénye. Benne élünk a testünkben, mint a magunk „végtelenében”, de hogyan és hol, az titok marad. Azonban, amint szükségszerű feltenni, hogy testünknek valami irányító lelkének is kell lenni, éppúgy a világnak is valami irányító urának kell lenni. Aki talán épp úgy él, vagy áll a világ felett, vagy a világban, mint mi a testünk felett... vagy a testünkben... Akármint van, de az Isten és világ közti viszony megismeréséhez legkönnyebben a test és lélek viszonyának a benső intuitív elgondolásain át juthatunk. Egyes misztikusok szerint szellemünk székhelye a Szív egyik atomja... Innen mozgat, irányít mindent, mint pozitív töltésű atomból... életben tartva a vele szemben álló negatív töltésű atomon át a testet... Az agy pedig csak műszere, idegzetének kapcsolóterme... Ez a szemlélődés azonban veszedelmes, mint a dualizmusé, – mert sokszor súrolja a satanizmust.

Ismétlem azonban, hogy az Isten lényének igazi megismeréséhez egyedül az Úr Jézus kijelentései vezetnek, melyeket az evangéliumokban találunk.

Jézus Krisztus

A mi Urunk Jézus Krisztusról se a tudomány, se a filozófia nem adhat felvilágosítást, csak egyedül az Egyház, illetve a Szentírás. Ezzel a forrással szemben azonban a Sátán is felállított egy másik szervet, hogy gáncsolja, ferdítse és tagadja úgy az Egyház, mint a Szentírás világosságát és igazságait. Ez a kettős harc kezdettől folyik. Minthogy azonban csak a Szentírás és Egyház az igazi forrásaink, ennél fogva csak ezekre térünk ki.

Az Úrral kapcsolatban a következő nagy kérdések voltak a krisztusi és antikrisztusi harcok tengelyei:

a) Isten fia-e, avagy csak Ácsfia ?

b) Egyszülött-e, avagy csak első (egyik) szülött?

c) Egy, avagy két személy-e a Jézus és a Krisztus?

Ez a három pont a krisztianizmus és a satanizmus ütközőpontjai. E kérdések körül folyó tanok és tévtanok tisztázása nélkül nem lehetünk az igazi klérus, azaz megvilágosultak, másként krisztianisták tagjai, mert ezek a kérdések döntenek el üdvösségünk felé való elindulásunkat. Mert amíg e kérdéseket nem az Egyház, illetve a Szentírás szellemében oldjuk meg és hisszük el, addig a satanizmus széles útján tévelygünk. Ennek a három kérdésnek a föltétlen tisztázása a földi élet egyetlen célja! Nem minden ez, (de legalább ennyi kell az üdvösséghez.) Enélkül még nem vagyunk részesei az igaz hitnek! Mert az a szajkó hit, hogy mondom, de nem tudom, nem értem, hogy mit és miért mondom, – nem hit! A krisztusban való hitnek bizonyos világnézeti alátámasztással is kell rendelkeznie, másként az olyan, mint az útszélre, a kövek közé vagy a tüskék közé esett mag... Odavész az első alkalomra, a Sátán első világnézeti megkísértésére, mint ahogy látni fogjuk, hogy a modern eretnekségek hogyan szedik ma is áldozataikat a hit és erkölcs terén...

Hogy mennyire fontos Jézus Krisztus személyiségének, illetve istenségének a tisztázása, azt Tertullianus eme kijelentése világítja meg: „Az pedig a kereszténység nagy és „kijelentett” szent titka, hogy – az Ige testté lett.” Azt mondja ezzel, hogy a kereszténységnek, illetve a hitünknek egy nagy, azaz fő titka van, az Ige testtévétele! Hogy aztán ki – mi az Ige, azt majd a Szentírásból látjuk meg.

a) Hogy Isten fia, avagy csak Ács fia-e az Úr, arra vonatkozóan sok világossággal felel a Szentírás. Íme:

„Kezdetben vala az Ige, az Ige vala Istennél, és Isten vala az Ige!” Majd így folytatja: „És az Ige testté lett és miközttünk lakozék és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya „egyetlenegy” szülöttjének a dicsőségét, ki telve vala malasztal és igazsággal.”

Ez a döntő tétele annak, hogy Jézus: Isten! Isten egyetlenegyszülött Fia! Ama Ige, aki testté lett miértünk.

Ha több se volna Jézus Krisztus istensége mellett a Szentírásban, hívő léleknek ez is elég bizonyosság lenne arra, hogy úgy higgye, amint azt az Egyház kétezer éve, azaz kezdettől tanítja mindkét hitvallomásában, amelyek egyikét, mivel kevésbé ismert hitvallomás, idézzük, a másikat csak kivonatossan említjük. Eme – nagy hiszekegy – így szól:

„Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek, minden látható és láthatatlan lénynek teremtőjében.

És az egy Úr Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, Ki az Atyától született minden idők előtt, Isten az Istentől, világosság a világosságtól, igaz Isten az igaz Istentől. Ki született, nem alkottatott, ki egylényegű az Atyával, ki által mindenek alkottattak. Ki értünk, emberekért és a mi üdvösségünkért leszállott a mennyekből, testet öltött a Szentlélek által Szűz Máriától és emberré lett; Poncius Pilátus alatt értünk szenvedett, keresztre feszítették és eltemették. Harmadnapra feltámadott a Szentírás szerint. Fölment a mennyekbe, ott ül az Atyának jobbjára felől. És ismét eljövendő dicsőséggel megítélni eleveneket és holtakat. Az Ő országának nem lészen vége. Hiszek Szentlélekben, az Úrban és megelevenítőben, ki az Atyától és Fiútól származik, kit az Atyával és Fiúval együtt imádunk és dicsőítünk, ki a próféták által szólott. Hiszek egy szent, „catholikus” és apostoli Anyaszentegyházat. Vallok egy keresztiséget bűnöknek bocsánatára. Várom a holtak föltámadását és a jövendő örökéletet. Amen.”

Eme niceai hitvalláson kívül van a másik, közismert hitvallásunk, melyből csak az Úrra vonatkozó részt idézem:

„Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében, és a Jézus Krisztusban, ő egy Fiában, a mi Urunkban, ki fogantaték Szentlélektől, születék szűz Máriától, kínzaték Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghala és eltemetteték, szállá alá poklokra, harmadnapon halottaiból föltámad. Felméne a mennyekbe, ül a mindenható Atya Istennek jobbja felől. Onnan leszen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat.” – Stb.

Ezek szerint Jézus Isten az Istentől! A Testté lett Ige! Az Eljövendő, ki ítélni fog! Ennélfogva sehogysem lehet, ha keresztény világnézetet és hitet akarunk vallani, Jézus Krisztust Ácsfiának, emberi vonalból isteni vonalba nőtt – áriusféle – logosznak vallani, mert Ő ama ige – és nem ige –, Aki emberré lett; Aki által minden lett, ami lett.

Mikor a Generis – a XVII. r. 1. v. szerint – megjelene Ábrahámnak az Úr, így szólt hozzá: „Én vagyok a mindenható Isten, járj előttem és légy tökéletes.” Itt maga mondja az Úr magáról, hogy Ő a mindenható Isten. Más helyen így egészíti ki eme kijelentését: „Lássátok, hogy egyedül én vagyok és nincs kívülem más Isten.” (V. Mózes XXXII, r. 39. v.) „Izrael Ura Istene! Nincs hozzád hasonló Isten az égben és a földön.” (II. Krón. VI. 14.)

„...te vagy Isten egyedül.” (Zsolt. LXXXV. 10.) „Nincs más Isten tekívéled.” (Bölcs XII. 13.) „Én vagyok az Úr és nincs több; én kívülem nincs Isten.” (Ézsaiás XXXV. r. 5. v.) – „Én vagyok a te urad Istened és Istent én kívülem ne ismerj, amint kívülem nincs szabadító.” (Ozeás. XIII. 4.) „Szent, szent, szent a mindenható Úr Isten, aki volt és vagyon és hamar eljövendő” (Jel. IV. 8, v.) – „Íme hamar eljövök és jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek az ő cselekedete szerint. Én vagyok az Alfa és Omega, az első és utolsó, a kezdet és a vég.” (Jel. XXII. r. 12–13.)

Ezekben a részekben az Úr, az Eljövendő – azaz Jézus Krisztus – maga tesz bizonyosságot arról, hogy ő a Mindenható egyedüli Isten, – ama Eljövendő, aki nem próféta, hanem Isten. Az ószövetségi iratok szerint is, a zsidóknak nem egy megváltó „próféta”, hanem a megváltó Isten volt megígérve, hogy eljön megváltani őket; s Jézus Krisztusban, – az Úrban, – Isten jött el.

A Szentírás még ezeket írja Róla; „15. Ki a láthatatlan Istennek képmása.” (Koloss. I. r.) – „Őbenne lakik az Istennek egész teljessége testi valóságban.” (Koloss II. 9.) – „Ki (mikor) Isten alakjában lévén, nem tartotta ragadományak, hogy Istennel egyéni ő.”

Végül e közbevetett kisebb érvek mellett újra Szt. János égi érveit idézzük a Jelenések I. r. 7. 8. v.-t.: „Íme jő a felhőkön és meglátja Őt minden szem és akik általverték őt, és sírni fognak magukon ő miatta a föld minden nemzetiségei. Úgy leszen. Ámen. 8. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet, a vég, úgymond az Úr Isten, aki van, volt és eljövendő, a mindenható.

Akik ezek ellenére is Krisztus Urunk istenségét kétlik, avagy tagadják azokra Szt. Pál II. Kor. IV. r. 3., 4. verseit idézzük: „Hogyha a mi evangéliumunk el van földve, azoknak van elfödve, kik elvesznek, mely hitetleneknek megvakította e világ Istene elméjüket, hogy ne fényeskedjék nekik Krisztus dicsőséges evangéliumának világossága, ki az Isten képmása.”

Ezekből láthatjuk, hogy a Jézus nem Ácsfia, hanem Istenfia: valóságos Isten!

b) A második tételt illetőleg pedig arra a kérdésre, hogy egyszülött-e, avagy csak az egyik, azaz első szülött-e az Úr, a fentebb a) alatt idézett részek is megfelelnek, minthogy mindenhol egyes számban beszél Istenről a szentszöveg.

c) A harmadik kérdésre pedig, hogy egy vagy két személy-e a Jézus és a Krisztus, mint ezt az újabban feltámadó satanizmus kezdi megint hirdetni, a következő részek felelnek:

„Szerelmeseim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket (illetve szellemeket: spiritus!) ha Istentől vannak-e; mert sok hamis próféta jötte világra.

Erről ismertetik meg az Isten lelke: Amely lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben megjelent, Istentől vagyon.

És amely lélek megosztja Jézust, nincsen Istentől és ez az Antikrisztus, kiről hallottátok, hogy eljött és már most e világon vagyon.” (I. János. IV. r. 1–3.)

Előzőleg így ír ugyanezen levél II. r.-ben: „Kicsoda hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus. Ez az Antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.”

Ezek szerint két dolog világos: Egyik, hogy Krisztus, azaz a Messiás testben már megjelent és hogy Jézust és Krisztust nem lehet megosztani, se úgy, hogy más a Jézus és más az őt „megszálló” Krisztus, – sem úgy, hogy más az Atya és más a Fiú...

Ennyit okvetlen tisztázni kell mindazoknak, akik nem akarnak a sátáni, azaz a közeljövőben mintegy hatalommal fellépő antikrisztusi tanításoknak áldozatul esni!

Láthatjuk ezekből, hogy az Egyház tana e téren mennyire azonos és egy a szentírási szöveggel s majd látjuk a Hamisprófétánál, hogy a modern tévtanok mennyire ellentmondanak, mennyire eltérők eme szentírási szövegtől, sőt mondhatni, hogy egész világnézeti alapzatuk eme szentírási szöveg ellen van kieszelve a Sátántól.

A II. levél I. r.-ben pedig így ír Szt. János ide vonatkozólag még: 7. v. „Sok hitető jár e világon, kik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben eljött, – az ilyen hitegető az Antikrisztus. 8. Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsétek, amit eddig szerzettetek, hanem hogy „teljes jutalmat nyerjete.” 9. Aki eltávozik és nem marad a Krisztus tudományában, nincs annak Istene; aki megmarad e tudományban (azaz hitben), övé az Atya is, Fiú is. 10. Ha ki hozzátok jó és nem e tudományt hozza magával, ne fogadjátok őt házatokba s ne is köszönjetek neki. 11. Mert aki köszön neki, részes az ő gonosz cselekedeteiben.”

Ezek a hitetők a zsidók voltak, kik tagadták a Messiás eljövetelét. De ma, amint később kimutatom, nemcsak ők ezek...

Az Istentől való szakadás tehát nem apró kis teológiai, vagy erkölcsi tételeken múlik, hanem egyedül azon, hogy Jézus Krisztust a fenti három, illetve négy pontban írt eltérések közül mint hisszük! Mivel a protestánsok is e tekintetben egyet hisznek a katolikusokkal, így nem szakadtak el az igaz hittől, csak – a fenti 8. v. szerint – nem nyernek „teljes jutalmat” esetleg...

A krisztianizmus lényege ez a fenti három pont! Ha tökéletes akarsz lenni, add el mindenedet... és kövesd a Szentírás hitét, hittanát... Ez a tökéletesség feltétele. Aki nem így tesz, nem nyerhet teljes jutalmat...

Más helyen – I. 1. IV. r. – így int még Szent János apostol bennünket az eltévelyedéstől, illetve annak tünetéről: „Ti az Istentől vagytok fiacskáim és amazt (t. i. az antikrisztust!) legyőztétek, mert nagyobb az, ki bennetek, mint az, ki e világon vagyon. 5. Ők e világból valók, azért e „világról” szólnak és e világ hallgatja őket. 6. Mi az Istentől vagyunk (felsőbb világról, mint Keresztelő?!...) Aki ismeri az Istent, hallgat minket; aki nincs az Istentől, nem hallgat minket; erről ismerjük meg az Igazság lelkét és a tévelygés lelkét.” – Illetve szellemét.

Itt leszögezi, hogy a más krisztológiát hívők e világ fejedelmének – az Antikrisztusnak! – a táborából valók s ha bármilyen látszólagos szentek is, kerüljük, mert erről ismerjük meg az Igazság és tévelygés lelkét, hogy kinek vallja Jézus Krisztust! Az erkölcsi hasonlóság és a világiás bölcselkedés, avagy a misztikus és okkultista világosság nem érv, mert tudjuk, hogy az utolsó napokban a Sátán is átváltoztatja magát – világosság angyalának! Hamisprófétának!... Hamis, illetve tévtanítónak, báránybőrbe bújtat, megejteni a lelkeket...

„Vigyázzatok, jó előre megmondott nektek” – kik Istentől születtetek... (7. v.)

Ismétlem, ez a krisztológiai harc, kezdettől folyik, csak döntőre most ért és most dül el, ki hova áll, jobb kezéhez, vagy balkezéhez az Úrnak...

Záradéknak idéznem kell itt dr. Zubriczky Aladár egyetemi tanár a „Kereszténység lényege” c. könyvét:

„A kereszténységnek egyik alapvető vonása éppen a kétféle Istenfiúságnak, a valóságosnak és a fogadottnak megkülönböztetésében rejlik és pedig oly értelemben, hogy a valóságos fiúság nemcsak előképe, hanem a megváltás által egyszersmind létesítője a fogadott fiúságnak.”

A kereszténység egyik lényeges elemét így fejt ki: „Isten emberré lett, hogy az ember Istenné legyen, Isten valóságos Fia tett bennünket Isten fogadott fiaivá.”

„Ez az eszme vörös fonalként húzódik végig az egész ó-keresztény irodalmon.” – „Mintha a szent atyák ebben a gondolatban hoznák felszínre a kereszténység lényegét.”

„Sőt többet kell mondanunk! Aki figyelemmel kíséri Nyugat és Kelet, a görög és a latin hittudomány érdekkörének feltűnő különbségét; aki észreveszi, hogy a görög szentatyák érdeklődésének központjában a kereszténységnek metafizikai mélységei, a latin szentatyák érdeklődésének központjában az embertani és egyháztársadalmi kérdések révén a gyakorlati igazságok állanak: az nem fog elzárkózni tudni attól a meggyőződéstől, hogy a görög és latin hittudomány „munkamegosztásának” alapgondolata szintén a főntebb körvonalazott eszme kettősségén fordul meg. A görögök a legszélsőbb részletkérdésekig felkutatják a valóságos, a latinok a fogadott Istenfiúság kérdését. Amazok munkatér gyanánt a Logos-theológiát és a Christológiát választják: emezek a kegyelem kérdését.

De mindkét szellemű és nyelvű teológiában a középponti gondolat és vezető mottó mindig ugyanaz marad: Isten Fia ember fiává lett, hogy az ember fia Isten fiává legyen. Ezt a gondolatot hirdetni, torzításait minden irányban megakadályozni, lényegében következetesen végiggondolni és egy részről naturalista elvizenyősítéstől, másrészt pantheista elnagyolásától megmenteni: ez volt, amiért éltek, haltak Keleten és Nyugaton.

Még jobban meglepődik a kutató, ha látja, hogy a szentatyákra nézve az említett igazság minden egyes felmerülő új gondolatnak és egy sereg egymás után fellépő eretnekségnek, gnózisnak, arianizmusnak, nestorianizmusnak és pelagianizmusnak próbaköve! Sajátságos dolog, hogy a szentatyák valahányszor végső ítéletet alkotnak egy-egy eretnekségről, mindig ezen kettős eszmének fellegvárába vonulnak vissza és erről a magaslatról ítélik. Ha az új gondolat ennek a kettős eszmének minden tekintetben eleget nem tesz, a szentatyákra nézve letárgyalt s alapjában véve nem keresztény gondolat. Ez a sajátos módszer fellelhető Ireneusnál, a II. században, a gnózis ellen folytatott küzdelmeiben; Athanáziusnál és a kappadóciai atyáknál az arianizmus ügyében a IV. században; alex. Cyrillusnál a nestorianizmus, Ágostonnál a pelagianizmus vitáiban az V. században.”

Ma pedig, a XX. században ugyanezzel a mértékkel kell mérni – s mérjük mi is e könyvben – a korunk modern eretnekségeinek értékét, szellemét és eredetét a Hamisprófeta tárgyalásánál.

Meg kell jegyezni, hogy eme kettős istenfiúságot tárja elénk az egész János evangélium is!

Minden eretnekséget visszautasító két példázatot is tár elénk a Szentírás, egyik Máté XXI r. 33–44 v.-ben vari a szőlőtulajdonosról, kinek fiát megölik, – míg a másik XXII. r. 2–14 v.-ben a fia esküvőjét tartó királyról szól, amiket szintén később tárgyalunk annak igazolására, hogy Jézus nem Ácsfia, nem egyik szülött, nem embertől lett Isten, nem két személy, hanem: Emberré lett Isten, „aki Isten alakjában lévén, nem tartotta rangadományának, hogy Istennel egyenlő, hanem kiüresítette magát, szolgálai alakot vévén föl, hasonlóvá lett az emberekhez és külsejében úgy találtatott, mint ember. Megalázta magát, engedelmes lévén mindhalálig, még pedig a keresztnek haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasztalta őt és olyan nevet

ajándékozott neki, mely minden név fölött vagyon, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, a mennyieiké, a földieké és a földalattiaké. (Szt. Pál Filep. II. r. 6-10.)

A világnézeti különbség Krisztus és az Antikrisztus tana között az lesz, amint azt Dániel jövendölései c. könyvemben is kifejtettem, hogy amíg Krisztus új embert kíván, addig amaz új világot... E két különbségre majd „Jézus vádbeszédei” c. könyvemben fogok kitérni. Most csak annyira, hogy vannak boldog szegények és boldogtalan gazdagok, aszerint: mennyire van lelkük Krisztustól...

II. RÉSZ.

Az antikrisztianizmus

A Vadállat és a báránybőrbe bújt Farkas

1) A Vadállat, vagyis Antikrisztus előképe volt Antiochus Epiphánész. Élete, cselekedetei és szörnyű halála le van írva a Szentírásban, Makkabeusok I. könyv VI. r. és II. könyv IX. r-ben. Amit ez a szörnyű lény művelt a zsidókkal, azt műveli az Antikrisztus a keresztényekkel ama 42 hónap alatt, melyen uralmon lesz.

Gebhardt írja, hogy ama utolsó időben a keresztényeket inkuizíciókkal, boszorkányégetésekkel és más hasonlókkal fogják üldözni. S ebben a keresztényüldözésben az Antikrisztus eszközei a zsidók lesznek. A zsidók ugyanis tudják, hogyha a kereszténység egyszer feleszmél az igazi krisztianizmusra, akkor ők végleg elvesztették a keresztények feletti befolyásukat, amiért a hívő és öntudatos keresztények teljes kiirtását tűzik ki célul, meghagyva azonban ama modern pogányokat, kik közönyösek lesznek a krisztusi igazságokkal szemben. Ezek aztán hajlandók lesznek társulni a zsidókkal s majd imádni a – Sátánt, amint azt a Szentírás jövendőli is. Azonban ama igaz keresztények, kikben Krisztus lelke lobog, hősi vértanúságra mennek újból Jézus Krisztusért! S amíg ezekre az üdvösség vár, illetve Az, akiért meghaltak, – addig amazokra szintén az, akit imádtak, a – Sátán és világrendje...

Eme időben Ézsaiás XXVIII. r. 15–48. v. szerint a zsidók a pokollal kötnek szövetséget... Vagyis az Antikrisztussal! Azt fogadják el messiásuknak és annak építenek templomot és mutatnak be áldozatot, amint ezt Dániel IX. r. 27. v. is jelzi. S az Antikrisztus mindent üldözni fog, ami Istené, vagy ami istenszolgálatra van...

Az Antikrisztus Krisztus „ellen” küzd. Célja megdönteni Jézus uralmát. A hamis próféta már a Sátán „mellett” küzd, célja a Sátán imádatát, a satanismus elterjesztése – lesz.

Az antikrisztusi szellem, illetve mozgalom mikor a közeljövőben majd eléri évezred óta folyó küzdelmei után, hogy az emberiség azt a szellemet fogja vallani, azaz szellemi alapozottsága elég erős lesz, akkor mint személy is megjelenik az emberek – azaz tábora – között. S ma az előmunkálatai már-már befejeződnek... Túlzott fajimádás van máris a világon, az egyetemes – katolikus – emberszeretet helyén... Krisztus istenségének közönyös mellőzése... A benső vallásosság helyén már többnyire a külsőségesség... S mindezek a közeljövőben annyira mennek, hogy bűn lesz a világszerte fellépő fajgyűlölet közepette egyetemes emberszeretetről beszélni is...

Ezek a nagy tünetek jelzik majd a közeledő Antikrisztus idejét... Előfutárai máris működnek s nem akarnak mást, mint kenyeret, még a kövekből is... A lelket meg se látják... Az Isten igéjét pedig – kinevetik... Jelek, nagy jelek, vészjelek ezek...

2) A báránybőrbe bújt farkas, kit Dániel a Báránnyal viaskodó kecskének lát, – a Hamis-próféta lesz.

Ennek is voltak előmunkásai, ez is folytatott előmunkálatokat a kétezer év alatt. Már akkor intett az Úr bennünket: „Óvakodjatok a hamis prófétáktól, kik juhok ruházatában jönnek hozzátok, belül pedig ragadozó farkasok.” (Szt. Máté VII. 15.) Juhok alatt papok értendők, bárányok alatt a hívek. Tehát olyan papok, kik hamispróféták lesznek, kellett, hogy voltak ezek szerint... Hol, merre, azt mindenki maga nyomozza ki s ha lélekszomjasan keres, a

Szentlélek elvezérli a mindenenek meglátását nyújtó ama csúcsra, ahonnan aztán vissza kell utasítania a Sátán minden kínálatát, mint az Úr tette meg a kísértésekor... Mert oda vezetettünk mindnyájan, mielőtt levizgázunk a testtől és világtól való elszakadásról...

Más helyen így int tőle az Úr: „Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus és sokakat elhítenek.” (Sz. Máté XXIV. r. 4. 5.)

23. Ha valaki ezt mondja akkor nektek: Íme, itt a Krisztus, vagy amott, ne higyjétek. 24. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhítenek, ha lehet, a választottakat is.” (Szt. Máté XXIV. r.)

11. És sok hamispróféta támad, akik sokakat elhítenek. (Sz. Máté XXIV. r.) „Szeretteim, ne higyjétek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-e: mert sok hamispróféta jött ki a világba.” (I. Szt. János IV. r. 1. v.) Honnan jött ki? A pokolból – embernek...

Szt. Péter apostol II. levelének II. része így ír:

1. Valának pedig hamispróféták is a nép között, amiképpen ti köztetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnokségeket fognak becsempészni, és az Urat, aki megváltotta őket, megtagadván, önmagukra hirtelenvaló veszedelmet hoznak.

2. És sokan fogják követni azoknak romlottságát, akik miatt az igazság útja káromoltatni fog.

3. És a telhetetlenség (kapzsiság, világi vágy) miatt költött beszédekkel (hazug tanokkal) vásárt űznek belőletek, (veletek) kiknek kárhoztatásuk régtől fogva nem szünetel, és romlásuk nem szunnyad.”

Szt. János apostol II. levele, I. r. így ír ide vonatkozólag:

7. Mert sok hitető jár e világon, akik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető az Antikrisztus.

Hogy miről ismerjük fel ezt az Antikrisztust, illetve Hamis prófétát, arra is felvilágosít Szt. János apostol I. lev. II. r. 22. verse: „Kicsoda hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus. Ez az Antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.”

Majd így folytatja IV. 2. alatt: „Erről ismeritek meg az Isten lelkét: Amely lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben megjelent, Istentől van. 3. És amely lélek megosztja Jézust, nincsen Istentől és ez az Antikrisztus, kiről hallottátok, hogy eljött és már most e világon vagyon.”

Mivel a Hamispróféta az Antikrisztus alá lesz rendelve s annak – terveiben – lesz eszköze, így a Szentírás sok helyen a Hamisprófétát magát is antikrisztusi jelzővel illeti.

A szöveg jelentőségének mélyebb átgondolása után azonban világos lesz előttünk, hogy az Antikrisztus és a Hamispróféta két személy és két más-más területen veszik fel a harcot az Úr ellen, egyik világi törvényekkel, másik egyházi tanokkal...

Az ezután következő megértése céljából tehát szem előtt kell tartani a következő „vezérkart.”

Jézus Krisztusnak lesz két küldöttje: Mózes és Illés, kiket a Dániel jövendölései című könyvben kimerítően ismertettem.

A Sátánnak is lesz két küldöttje, az Antikrisztus és a Hamispróféta.

A négy egyén körül fog lefolyni a közeli évtizedek világi és egyházi harcainak kíméletlen sorozata.

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen...

A Bűnhármasságot illetőleg ismerni kell az alábbiakat is, hogy eme három személyről kellően tájékozódhassunk.

A Jelenések XX. r. 2. v. szerint: „És megragadá a Sárkányt, a régi kígyót, ki az ördög és a sátán és lekötözté azt ezer esztendőre.” Ezek szerint a sátán, sárkány s kígyó, ördög egy személy, kit a Szentírás négy néven is jelöl. Majd így folytatja:

9. v. „De az Istentől tűz száll le a mennyből s ez megemészti őket s az ördög, ki elcsábította őket, a tűz és kénkő tavába vettetik, hol a vadállat is, 10. a hamispróféta is gyötörtetni fognak éjjel, nappal – mindörökön örökké.” (Aiontól–aionig.) E szerint is három személyről van szó: ördögről, vadállatról és hamisprófétáról.

Jelenések XVI. r. 13. v. így ír: „És láték a sárkány szájából és a vadállat szájából és a hamispróféta szájából kijönni tisztátalan lelkeket, békákhoz; hasonlókat.” Itt már egész világos, hogy három személyről van szó.

I. János II. r. 18–19. szerint: „Fiaeszkáim! itt az utolsó óra; és amint hallottátok, az antikrisztus eljő; sőt most sokan antikrisztusok lettek; ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra. 19. Közülünk mentek ki, de nem voltak közülünk valók, mert ha közülünk valók lettek volna, bizonyosan megmaradtak volna velünk. Sok antikrisztusról szól, mert mindaz, ki Krisztus Urunktól elszakad, szükségszerűen oda sodortatik, mert pártonkívül senki se lehet, vagy Krisztussal, vagy a Sátánnal...

Az Antikrisztus és a Hamispróféta megjelenésének idejét nem írja meg a Szentírás, újabb s hiteles próféciákban azonban a következőket kapjuk:

A la-salettei jövendölés szerint 1864-ben Lucifer nagyszámú ördögeivel kiszabadul a pokolból, amint azt az „Utolsó idők és korunk” c. könyvemben ismertettem. Emmerich látomásai szerint azonban 2000 előtt 40–50 évvel szabadul ki Lucifer a pokolból, vagyis 1950–60 között.

Ez a két látszólagos ellentmondás könnyen érthető ha tudjuk, hogy Lucifernek két küldöttje lesz. Az Antikrisztus és a Hamispróféta s eme két fenti idő egyike erre, a másika arra vonatkozik.

Hogy a mai jelek szerint 1950 felé érett lesz a világ az antikrisztusi szellemre, az máris látható... Az 1864-ben történetekhez pedig most csak annyit, hogy a Hamispróféta körülbelül ekkor kezdte fellépésének előkészítését. Ugyanis ekkor íródott az új kor legveszedelmesebb és a Szentírással soha össze nem egyeztethető tévtana, a „Szellem, erő, anyag” c. könyv, aminek a tárgyalására egy másik könyvben térek ki. A másik érdekes, hogy 1864-ben alakult meg az első nemzetközi kommunizmus.

Krisztus és az Antikrisztus

Kettős az ember, test és lélek. Igazi megismeréséhez mindkét mivoltán át meg kell nézni.

Könnyen félrevezethet bennünket az Antikrisztus, ha nem ismerjük Krisztust, mert nem tudnánk azokat a finom ellentéteket meglátni, amelyek a Bárány és a báránybőrbe bújt Farkas között lesznek... Látszatra hasonlót mutatnak, de közelebbről, jól megnézve, meglátjuk, hogy egyik Bárány, másik Farkas... De csak jól nézve láthatjuk, mert felületesen nézve nem vesszük majd észre, hogy a Bárány tünete és hangja az volt, hogy: „Mit ér, ha az egész világot megnyered, de lelkednek kárát vallod”... Míg a Farkasé az lesz, hogy: „Kenyeret és jogot a

népnek”... Azaz, egyik a lélek, másik a test érdekében fog harcolni, egyik az Isten igéjét kínálja, másik a világ kenyerét követeli... Egyik lelkieket, másik testieket hangoztat, ígér és nyújt... ami által egyik „isten-embert” nevel követőiből, a másik állati, azaz „testi embert.” Aki felületesen néz, nem veszi észre a két vezetés között azt a különbséget, hogy egyik az örökélet, másik az örök halál felé vezet...

Ezekkel feltártuk Krisztus és az Antikrisztus közti fő különbségeket is.

Továbbiak még, hogy Krisztus Emberfiának mondta magát, az Antikrisztus istennek mondja majd magát. Egyik kérte, hogy „kövessék”, másik követeli, hogy – „imádják.”

Egyik szegénységre, mindenek eladására intette a gazdag ifjút, azaz a szegénységet tette „feltétellé”. A másik a gazdagságot teszi csábítószerré...

Krisztus az igazsággal, amaz a hamissággal jut uralomra. Egyik a szó, illetve az igazság szellemének erejével, másik a gaz terrorral hódít.

Krisztus Urunk kis párttal és a minőséggel kezdte, a jobbak táborára épített, – másik a mennyiséggel kezdi és az erőszakosak, a tömegek táborára épít.

Krisztus apostolait szegénységgel és üldöztetésre készítve küldte világgá, emez gazdagon és hatalommal ellátva küldi szét embereit.

Krisztus szőke hajú, kék szemű szép jelenség, külseje után is megállapíthatóan vallásra zsidó, de fajra árja volt, emez fajra és vallásra is zsidó lesz, mert keresztség nem vesz, nem is venne fel, mert nem akar s nem is méltó a szentségekben részesülni. Miért nem, erre majd az ördögűzéseknél térünk ki.

Születését és nevelését illetően Jézus nyilvánosan, angyalok seregei között lépett a Földre, emez titkon és rejtett helyen fog felnőni...

Krisztus a jóság volt, ki „körüljárva, jót cselekedett”, – emez megtestesült gonoszság lesz, körüljárva gyilkolni, gonoszkodni fog.

Krisztus Urunk a tisztaságot és szüzességet, emez a paráznaságot fogja hirdetni, illetve megengedni, mi a fajelméletnek lesz egyik túlhajtott elfajzása...

Krisztus a szívre, – azaz szeretetre, – emez az észre, azaz tudásra serkenti követőit, miáltal azokat hideg, számító jogászokká, nem szerető szentekké neveli majd.

Krisztus Urunk nyíltan tett mindent a tömeg előtt a templomban, – emez rejtegetve, titkon cselekszik, nehogy gonosz tervei – Isten ellenes szándékai – idő előtt kitudódjanak...

Krisztus Urunk menyeei, azaz szellemi kincsekkel vonzotta híveit, emez világiakkal, azaz a gazdagsággal vonzza híveit.

Krisztus Urunk szóval hódította meg a világot, még pedig a világ kiválóságait, emez fegyverrel hódítja, illetve kényszeríti magához, de a világ salakjait, illetve tömegeit, egyik minőség, másik mennyiség szerint...

Krisztus, mikor Szt. Péter felismeri messiási voltát, megtiltja annak hirdetését, mondván, senkinek se mondd. (Szt. M. XVI. 20.) Emez magát messiásnak publikáltatja a templomban.

Krisztust a szerénység és szelídség, emezt az önhittség és vadság jellemzi majd.

Krisztus elhagyta Jeruzsálemet, mondván: minden népekhez menjetek... Emez Jeruzsálemet teszi székhelyévé: és a zsidóságot – eszközévé.

Krisztus a béke apostolait küldte világgá, mondván: ahova mentek, így köszönjétek: Békesség e háznak. Emez lázítókat, izgatókat küld. Tisztázás végett: Krisztus is harcot hirdet, de táborát

békességre, türelemre, lemondásra intette. Emez is harcot hirdet, de híveit tüntetésre, támadásra, terrorra serkenti izgatói által.

Krisztus követői, az igaziak! lemondásban, mértékletességben, a világtól elhúzódva, lelki-testi aszkétaságban élnek ma is, a huszadik században!!! Az igazak! Emezé dáridókban, mulatságokban, bujálkodva és falánkul élnek már is...

Krisztus azt a jelet adja híveinek, hogy „Arról ismerjenek meg benneteket, hogy egymást szeressétek.” Emez ellenben fizikai jelet éget, vagy tetováltat hívei kezére, vagy homlokára, a Jelenések könyve szerint.

Krisztus hívei mindenkinek adtak, mindenkin segítettek, annak szüksége és önmaguk képessége szerint. Emez törvénye az lesz, hogy csak azok adhatnak és vehetnek, akiknek kezén vagy homlokán ama sátáni bélyeg, azaz jel lesz...

Krisztus nem másította meg a zsidó törvényt, mit se törölt el, mert nem eltörölni, hanem „betölteni” jött azt. Emez megmásítja a törvényt... Mást ír helyette, sőt erény helyére bünt tesz – célul... a tisztaság helyére a közös szerelmet, minek előjátéka már is folyik a modern házasságok függönye mögött, ahol „kívánság” szerint kelnek és válnak a házasságok... Sőt ma Hollywoodban divatba jött egy oly gyűrű, mely annyi összeforrt karikából áll, ahány házasságot kötött az illető – nő... Nem sok kell innen a kötés nélküli házassághoz se – fajfenntartási célzat és eredmény nélküli fajvédelemből...

A Sátán előmunkálatai

Amint megvan az isteni Szentháromság, úgy megvan a pokoli Bűnhármaság is, Sátán, Antikrisztus és a Hamispróféta hármas személyében. (Jel. XIII. r.) 3. rajz elől.

Amint az Atya a Fiúval és a Szentlélekkel a jóra, úgy a Sátán az Antikrisztussal és a Hamisprófétával a rosszra sugallja s vezeti az emberiséget.

Amint Istennek megvoltak az ő megváltásához szükséges előmunkálatai, úgy meglesznek a Sátánnak is. Amint Isten annak idején a zsidó népet használta fel megváltási műve előmunkálataihoz, úgy most – golgotai istengyilkosság óta – a Sátán is a zsidó népet használja fel az ő előmunkálataihoz, illetve terveikhez.

Ezek tisztább kifejtetése céljából tisztázni kell az alábbiakat.

Az ember úgy, mint az emberiség, kétféle sugalmazás alatt áll, isteni és sátáni. Illetve jó és rossz sugalmazás alatt, aszerint, amilyen irányban fejleszti lelki hajlamait, a szép, jó, igaz és szent eszmék iránti vágyakozásai és törekvései által.

Ezzel a ténnyel összefüggően tisztázni kell azt is, hogy van-e ördög és milyen ható ereje van, – továbbá mi a satanizmus. Amíg ezek nincsenek tisztázva, addig az emberek nem is hajlandók feltenni azt a kérdést, hogy vajon honnan erednek gondolataik, terveik és az annyira eltérő világnézetük úgy filozófiai, mint erkölcsi, sőt esztétikai téren is.

Mi – Isten hívei – határozottan állítjuk és hisszük, úgy a magunk kis egyéni tapasztalatai, mint a kijelentés folytán, hogy ördög létezik, hogy ez az ördög személyes lény, illetve Istennek olyan személyes ellensége, ki démoni seregével Isten terveinek – az ember megváltásának – a megrontására tör, mintegy irtóhadjáratot folytatva Isten igaz hívei ellen. S ez a harc, Lucifer harca Jézus ellen, kezdettől folyik, amint azt a Teremtés c. könyvemben vázoltam.

A másik fontos kérdés, hogy mi is hát az a satanizmus, másként mondva, mi a krisztianizmus? Minden, ami nem krisztianizmus, az már is satanizmus. Aki nincs velem, – mondta az Úr – ellenem van...

Ördög tehát van s ez az ördög – a Sátán, minden tekintetben egy észszerűen kidolgozott akcióval, világtervvel igyekszik megrontani az Úr megváltási tervét. Ez a sátáni világterv két területen működik, az egyházin és a világin, egyiken a krisztusi világnézet ellen, másikon az eljövendő krisztusi világrend ellen fog az utolsó időkben fellépni. Eddig ugyanis a világrendek pogányok és sátániak voltak. A közeljövőben mindjobban átváltódik a pogány római jogrendről isteni jogrendre, illetve rabszolgaságról; testvériségre. S a Sátán ez ellen fog irtó hadjáratot indítani az ő népével...

A Sátán műve, vagy akciója kezdettől folyik. Mindketten: úgy az Úr Jézus, mint a Sátán alkotnak. Az Úr igazi műve az Egyház, míg a Sátáné a Világ. E kettő közeledése, majd a Világnak az Egyházban való felszívódása lesz a Krisztus Királysága, de addig a Sátán mindent elkövet, hogy ezt a felszívódást, a Világ krisztianizálását megakadályozza.

Hogy az Úr és a Sátán műveit nagyjából vázoljuk, a két szélsőséget felsoroljuk annak ismétlésével, hogy a Sátán kezdettől alkot és tanít, azaz kezdettől kifejti tevékenységét úgy a világrend, mint a világnézet területén.

Krisztus tanának alapja a hit, a Sátán tanának alapja a tudás. Egyik az Isten, másik a Világ megismerésére tanít!

Krisztus az evangéliumokat adta, míg a Sátán a tudományos rendszereket. Egyik az Isten bibliája, – másik a Sátán könyve.

Amíg az egyik Isten léténél kezd! – addig a másik annyira se jutott még, hogy a világ létén kívül nyilvánvalónak fogadja el a személyes Isten létét...

S amíg az Úr Isten lényét is kijelentette híveinek, addig amaz alig jutott el addig töredékeiben és egyes filozófiai irányokkal, hogy Isten létét igazolja: mert ami teista vagy krisztianista szellem mégis a filozófiában érvényesült, azt is inkább az egyházi szellem vitte át, krisztianizálva amazt, mint ahogy a közeljövőben krisztianizálni fogja a világrendeket is, kapitalizmustól kommunizmusig, mert hisz mindent lehet nemesíteni és Isten örök terveibe vonva, megtisztítani.

Ezek szerint, láthatjuk, hogy Isten és a Sátán, másként Jézus és a Világfejedelme, továbbá a hit és a tudás, végül az Egyház és az Állam, – vagy mondjuk világ, – mint Krisztus és a Sátán műveinek összeegyeztethetetlen két szélső pólusa áll szemben egymással. Be fog olvadni a sátáni az istenibe, másként mondva feltisztul, felemelkedik a tudás a hitig, az Állam szelleme az Egyház szelleméig s a Világ törvénye az Isten törvényéig a közeli évtizedek szenvedéseinek tisztítótüze alatt, de – addig ezt a két-két más-más eredetű szellemet – a krisztianizmust és a satanizmust – egyik téren sem lehet összeegyeztetni, sem a világrendi, sem a világnézeti kérdésekben, mert egyik igaz, másik hamis, egyiknek győzni, a másiknak pusztulni kell, – felszívódni, átnemesülni, krisztianizálódni, illetve a törvénytelen ségeknek az isteni törvényekbe olvadva, átalakulni.

Láthatjuk, egyik irány a menny Urától, másik a Világ fejedelmétől ered... Egyiket inkább a Szív, – Jézus Szíve! – vezérli, mintegy kísérve az Észről, – míg a másikat a – rideg és hideg – Ész, mit sem kísérve a Szívtől, vagy ha igen, az csak az utóbbi idők alatt, mióta a krisztianizmus behatásai alatt nemesült, enyhült, javult a sátáni világrend, illetve pogány jogrend és pogány erkölcs.

E nagy harc kezdetén eljött az Úr övéihez, de azok nem ismerték meg és nem fogadták be őt... Azóta aztán visszavonult s a közeljövőben teljesen magára hagyja a világot, hogy a világ ismerje meg az ő urát, a Világfejedelmét...

Eme időkben, – most a vég felé, – a huszadik század közepe tájától, mindegyre jobban a sátáni erők jutnak szóhoz. Egyik helyen mint fajimádat, – másik helyen proletár vagy paraszt

túlértékelés, – harmadik helyen a történelmi, azaz mágnás osztály túlbecsülése címén, de mindenhol „bálványok”-kal, érdekeink, vagy magunk imádásával, „túlzásokkal” kezdi művét a Sátán. Művét, – a satanizmust mindenkor arról ismerhetjük fel, hogy indító „oka” éppúgy, mint vezérlő „célja” a gyomor, a kenyér, hús, játék, nem pedig a szellem és szív, azaz a több istenit ismeret és tisztább szeretet.

Eme sátáni erők növekedése végül ott fog kicsúcsosodni, hogy ezeknek hívei és félrevezetettjei egyesülni fognak az antikrisztusi mozgalmakat egységesítő személy, az Antikrisztus körül.

Eme sátáni erők és szervezetek térhódításával fordított arányban fog apadni az isteni erők területe úgy a világrendig mint a világnézeti területeken, míg végre a Sátán már-már átveszi a világ feletti teljes uralmat – s mint világcsászár – 30 napig fog háborítatlanul uralkodni Dániel látomásai és évszámai szerint, amikor azonban közbelép az Úr, megsemmisíteni minden sátánit s őt magát, két hívével, az Antikrisztussal és a Hamisprófétával.

Hogy miként billent át eme harc a múltban a krisztusi irányból a sátáni irány felé, azt ott keressük, ahol s amikor Szent Péter „szentek közösségében!” élő egyházát felváltotta Nagy Konstantin egyháza, behozva a testvériség szétfalazását és sok pogányságot... És Szent Péter egyháza – mi az apostolok cselekedeteinek II. és IV. részében van leírva – megmételyezve Nagy Konstantin, illetve a római jogrend világától, világiasodni kezdett, felvéve a fényt, a rangot, a vagyont, az elkülönülést... És a minőség helyére lépett a mennyiség elve... A kiválók és fedhetetlenek – sanctus – mellé az átlag és tömeg lélek, úgy a papok, mint a hívek táborában... Vagyis elfogadta az Egyház azt, amitől a keresztelekor tilt, mondván és mondatván a megkeresztelkedővel, hogy: „Ellentmondok a Sátánnak, minden fényének, pompájának és hatalmának.”

S azóta sem az Egyház, sem annak egyedei nem hogy nem mondanak ellent a Sátán fényének, pompájának és hatalmának, hanem – némelyek éppen ezeknek hódolnak, fényt, pompát és világi hatalmat hajszolnak, a Szentlélek ereje és hatalma helyett...

S a Sátán lassan-lassan mindegyre jobban betette lábát a „szentek gyülekezetébe”, úgy a papok, mint a hívek közé s ma sok pap és sok hívő az örökkévalók helyett a mulandókért fut, – a lelkiek helyett a testieket keresi... s Isten helyett a Világ szokásainak és divatjának hódol, arcul verve a Szentírás isteni tilalmait...

S ezek még csak a sátáni cselszövés előmunkálatait hogy a tömeg elfelejtse az isteni tilalmakat s aztán a megüresedett lelkekbe és az istenieken tájékozatlan fejekbe új törvényeket írjon elő, – a satanizmusét...

Korunk sátáni előmunkálatainak egyik megdöbbentő tünete a világ szellemiségének eltorzulása...

Nézzünk végig a múlt filmjén. A normális időkben a szép vezette a művészet minden ágát, úgymint építészetet, szobrászatot, festészetet, zenét s költészetet. S ma? Dísz és szépségnélküli házak, szobrok, zene, kép és vers – mindenfelé. És nincs senki, aki feleszmélne s felmerne szólalni e lélekmételyezések ellen, hanem tűrik a sátáni torzulások térhódításait. A szépség minden csillámát nélkülöző torz képek és szobrok még a templomainkban is helyet nyernek itt-ott.

Rím- és rithmus nélküli versek, – formátlan, idomtalan szobrok, torz képek, diszharmónikus dzsessz zenék, a paráznságot súroló divat és erkölcs, mind azt jelzi, hogy – közeledik a Sátán viláгурalma...

Vigyázzunk. Közeledik az Antikrisztus kora. Minden, mi új irány, szellem, világnézet, divat, az Antikrisztus akciója lesz, kivéve azt, mi a régihez – a krisztianizmushoz igyekszik visszavezetni a megmételtyezett világot...

Sajnos és szomorú, hogy a hivatottak nem érzik, nem látják, hogy a templomok modern szobrai és képei nem tetszenek se a híveknek, se sokszor magának a plébánosnak sem!!! Hol vannak az Egyház merészen kiálló ama fejei, akik nem az egyházat engedik a művészet, hanem a művészetet kötelezik az Egyház után... Akik nem tűrik, csak azért, mert az Állam, vagy a Város építteti a templomokat, hogy világi ízléssel rendezzék be annak művészeti vonatkozásait?

De jól sakkozik az ördög! Előbb az ízlést rontja, aztán a gondolkozást, majd az erkölcsöt s végül a lelket...

Ahogy a testet tápláljuk, olyanná lesz a test. Ahogy a lelket tápláljuk, olyanná lesz a lélek! Gonosz könyv gonoszságra, torz művészet torz ízlésre vezet... De jó volna tudni ezt a lelkiek helyett politikai ingoványra tévedt hivatottaknak is...

Nem mindig erény a türelem, sokszor – bűn is!

Az Antikrisztus

A Jelenések könyvének XIII. része 1–10 versében a következőket írja az Antikrisztusról:

1. „És láték a tengerből feljönni egy vadállatot, melynek hét feje vala és tíz szarva és szarvain tíz korona és fején a káromlás nevei.
2. És a vadállat, melyet láttam, hasonló vala a párduchoz és lábai, mint a medvelábak és szája, mint az oroszlán szája. És a Sárkány adá ennek erejét és nagy hatalmát.
3. És láték egyet fejei közül, mintegy halálra sebezve, de az ő halálos sebe meggyógyították. És az egész föld csodálkozék a vadállat után.
4. És imádák a sárkányt, ki hatalmat ada a vadállatnak és imádák a vadállatot, mondván: Kicsoda hasonló a vadállathoz? és ki harcolhat vele?
5. És adaték neki nagy dolgokat és káromlásokat szóló száj: és hatalom adaték neki cselekvésre negyvenkét hónapig.
6. És fölnyitá száját káromlásra Isten ellen, hogy káromolja az Ő nevét és hajlékát és azokat, kik mennyben laknak.
7. És adaték neki, hogy harcoljon a szentek ellen és legyőzze őket. És hatalom adaték neki minden nemzetségen és népen, nyelven és nemzetben.
8. És imádák őt mindnyájan a föld lakói, kiknek nincs beírva nevök a Bárány életkönyvébe, ki megöletett világ eredetétől.
9. Akinek füle van hallja meg.
10. Aki fogságra viszen, fogságra jut; aki karddal öl, karddal kell annak megöletnie. Itt van a szentek béketűrése és hite.”

A továbbiakban már nem az Antikrisztust, hanem a Hamisprófétát írja le Szent János apostol akit majd ott, annak helyén fogunk ismertetni.

Az Antikrisztus személyével kapcsolatban idéznünk kell a következőket.

Eme rész szerint tehát a Sárkány felküld a Föld mélyén lévő pokolból két lelket, de ő maga nem jön fel!!! Ugyanis, amint majd később látjuk a Hamispróféta tanainál az egyik – Sátán sugallta – tanításból, a Sátán önmagát tartja Istennek... s úgy küldi két küldöttjét, mint az Atya küldte a Fiút és a Szentlelket... Mert mint Zoroaszter írja – a Sátán mindenhova állít a maga táborából; ahova Isten angyalát, oda ő ördögöt...

Hogy az Úr jövetele előtt eljön az Antikrisztus, azt nemcsak a keresztények, de a zsidók és mohamedánok is hitték, illetve náluk is nyomai vannak ennek, csak a zsidók Armillusnak, míg a mohamedánok Deggelnak, nevezik. (Ág. H. VI. 378.)

Úgy is kivehető a Szentírásból, hogy a Sátán ellen az Úr Jézus lép fel, míg Isten két követe, Mózes és Illés a Sátán küldöttjei ellen fognak küzdeni, azaz egyik az Antikrisztus ellen, a másik a Hamispróféta ellen, másként mondva egyik a világi, másik az egyházi területeken.

A bűnháromság három személyének a vége persze pusztulás lesz a Jelenések XIX. r. 20. v. szerint: „És megfogaték a vadállat s vele együtt a hamispróféta, ki a jeleket cselekedte ő előtte, melyekkel elcsábította azokat, kik felvették a vadállat bélyegét és akik imádták annak képét. Elevenen vettetek e kettő a kénkövel égő tóba.”

Arra a kérdésre, hogy az Antikrisztus személy lesz-e vagy csak világnézeti áramlat, megfelel a Szentírás, mely szerint mindkettő! Azaz lesz a világon egy antikrisztusi áramlat, mely végigvonul a kereszténység történelmén és végül egy személy, eme áramlat képviselője és „beteljesítője.”

A személyszerinti részek a következők: Szt. János I. levél II. r. 18. v.: „Az Antikrisztus eljő, sőt most sokan antikrisztusok lettek.”

Tessz. II. levél II. rész 1–12. v.: „Ki ellenszegül s felemelkedik minden ellen, mi Istennek mondatik... és akkor megjelenik ama gonosz, kit az Úr Jézus megöl az ő szájának lehelletével...”

Mozgalomra, illetve több személyre vonatkozóak újra, Szt. János I. levél II. r. 18. vt. idézem: „sokan antikrisztusok lettek.” Valamint II. levél I. r. 7. v.: „mert sok hitegető jár e világon, az ilyen hitegető az antikrisztus.”

„Az antikrisztus már e világon van”... Ez is mint mozgalom értendő, mert ama időben, az apostolok korában, még mint személy nem volt itt, bár egyesek szerint lehet, hogy úgy értendő, mint a Jelenések XII. r. 9. verse írja, hogy „Levettetek ama nagy sárkány, a régi kígyó, ki ördögnek és sátánnak neveztetik, ki elcsábítja az egész világot: és a földre vettetik és vele angyalai is letaszítottak.” E szerint már akkor, az apostolok korában e világon volt volna...

Az evangéliumok a következőket írják az Antikrisztusról: Máté XXIV. r. 15. v.: „Midőn látjátok a pusztulás utálatosságát, melyet megjövendölt Dániel próféta, állani a szent helyen, aki olvassa, értse, akkor akik Judeában vannak, fussanak a hegyekre, és aki a háztetőn van, le ne szálljon valamit is elvinni házából, hanem úgy, ahogy van, a háztetőkön át fusson, meneküljön ki a városból... (A keleti házak lapos tetején ez lehetséges volt annak idején, mi az újra épülő Jeruzsálemnél újra lehetséges lesz...

Márk XIII. 14. v., valamint Lukács ev. XXI. r. 20. v. hasonlóan írnak.

„Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet körülvetetni hadseregektől, tudjátok meg, hogy elközelgett annak pusztulása.”

Ez az armageddoni háború idején ismétlődik meg, mikor épp úgy fog pusztulni az új Jeruzsálem, amint pusztult az Úr után hetvenben az ő.

„22. Mert a bosszúállás napjai ezek, hogy beteljesedjenek mindazok, amik megíráttak a prófétákban s kivált Dánielnél.”

Lássunk még néhány idevonatkozó szentírási részt az Antikrisztussal kapcsolatosan.

„Mondják majd nektek, íme itt van, íme ott van. El ne menjetez és ne kövessétez.” Szt. Lukács XVII. 23. Vagyis sok mozgalom lesz, mely azt állítja, hogy ez a Krisztus, de el se menjetez oda – katolikusok! Ilyenek a modern eretnekségez is, mikről később szólunk!!! Az Antikrisztust jellemző program szelleme általában a krisztusi ellentét lesz, azaz, Jézus szerint: Nemcsak kenyérral él az ember, hanem isten „minden” igéjével, mely az Ő szájából származik; – mi a Sátán programja szerint ez lesz: Csak kenyérral él az ember s mindent a több kenyér szelleme szerint fog irányítani és megadni, de lelkiez nélkül...

Szent Pál Thess. II. lev. II. r-ben szószerint így ír idevonatkozólag az Antikrisztus megjelenésének jeleire nézve:

1. Kérünk pedig titeket, atyámfiak, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és hozzája való gyűjtetésünkre,

2. hogy ne hagyjátok magatokat hamar elmozdítani meggyőződésektől, sem elrettenteni akár szellem által, akár beszéd által, akár mint tőlünk küldött levél által, mintha közel volna az Úr napja.

3. Senki se ámitson el titeket bármi módon: mert előbb az elszakadásnak kell jönni s a bűn emberének, a kárhozat fiának megjeleneni,

4. ki ellenszegül és fölemelkedik minden fölött (ellen), mi Istennek mondatik vagy tiszteltetik s az Isten templomába fog ülni, mutatván magát, mintha Isten volna.

Majd így folytatja: 8. És akkor megjelenik ama gonosz, kit az Úr Jézus megöl az ő szájának lehelleével és semmivé tesz az ő eljövételének fényességével,

9. kinek eljövetelek az a sátán működése által mindenféle erő, jelek és hamis csodák lesznek.”

10. és mindennemű csábítás gonoszra azoknál, kik elvesznek azért, mivel az igazság szeretetét be nem fogadták, hogy üdvözüljenek. Azért engedi Isten rájuk hatni a tévelygést, hogy higyenek a hazugságnak,

11. hogy megítéltessenek mindnyájan, kik nem hittek az igazságnak, hanem beleegyeztek a gonoszságba.”

Tehát előbb el kell jönni egy olyan nagy szakadásnak, mely nem az Egyháztól, hanem Istentől és Krisztustól szakítja el az emberiséget. Ez megkezdődött már is. Van ahol tagadják Isten létét és üldözik Krisztus híveit – nyíltan; és nem az Egyház, hanem az Isten ellen folyik a harc már is. Az Istentagadók szervezkedése nem más, mint az antikrisztusi szakadás előmunkálata, mely az egész világra kiterjedve ott végzi majd, ahol kezdte Néróval: a keresztények milliósámra való legyilkolásánál.

Hogy új Istent állítsunk, előbb meg kell dönteni a régi uralmát. Ezt művelik majd előfutárjai.

Az emberi lélek ha filozofálni kezd, előbb-utóbb rábukkan a lét látszatomögöttjeire: törvényekre és törvényhozóra, vagyis Isten léteire. Ezzel az Antikrisztus is fog (számolni, hisz láttuk, eszes lény lesz; tehát, hogy az ember lelkének ezt a sajátos istenszomját kielégítse, új istent állít fel: önmagát. Vak rajongói – a kenyérimádók – némi haszonért és előnyökért – mint már ma is sokan – behódnak neki.

Malakiás jövendöléseinek IV. része a következőket írja:

1. Mert íme eljön a nap fölgyulladva, mint a kemence s a kevélyek s istentelenséget cselekvők mind pozdorjává lesznek; és megégeti őket az eljövő nap, úgy mond a seregek Ura, mely nem hagy nekik gyökeret, se hajtást.
2. Nektek pedig, kik az én nevemet féltitek, föltámad az igazság napja, üdvözülés van szárnyai alatt; és kimenvén, szökdelni fogtok, mint a csordabeli borjak.
3. És eltapodjátok az istenteleneket, mikor hamuvá lesznek lábaitok alatt a napon, melyen én cselekedni fogok, úgy mond a seregek Ura.
4. Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgálómnak törvényéről, melyet Hóreben parancsoltam neki egész Izraelhez, a parancsokról és ítéletekről.
5. Íme, én elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt eljő az Úr nagy és rettenetes napja.
6. És Ő az atyák szívét a fiákhöz hajtja és a fiák szívét atyáikhoz, netalán eljöjjenek és megverjem a földet átokkal.”

Nagy titok van itt. Az 1. v. szerint tűzítélet jön, mitől azonban ne féljenek az igazak.

S a 3. v. szerint pedig utal, hogy a világ akkor tartatik meg, ha Mózes törvényéhez tér... a 6. v. szerint az ősatyák, a patriarchák korához... Vaj lehetne-e ma – a gyűlölet és önzés korában – patriarchális jövőről beszélni?... Pedig ezt kívánja az Úr: az igazi mózesi világrendet!

Amint Krisztus Urunknak Keresztelő Szt. János, úgy az Antikrisztusnak a Hamispróféta lesz az előfutárja, illetve prófétája.

Az Antikrisztusra vonatkozó világi feljegyzések szerint az Antikrisztus foggal születik, veres és szeplős lesz, kellemetlen hangú, rossz fülű, rossz szemű, zsidó és mohamedán vérből és törvénytelen házasságból eredő...

Reffó-Görgényi: Az Utolsó ítélet és a világ vége c. művének 129–133. oldalán az áll, hogy Dániel VII. 19–27. II. Tesz. II. 3. Jel. XIII. 1. szerint az antikrisztus zsidó nemzetségből fog születni, ugyancsak a zsidók lesznek segítői, hogy általános uralomra jusson. Damasconi szt. János azt állítja, hogy nem törvényes házasságból, hanem úgy a mózesi, mint a keresztény törvények által kárhoztatott törvénytelen egyesülésből fog születni. Holzhauser véleménye szerint ereiben török, vagy mohamedán vér (Vérelmélet?!) is fog folyni. Szt. Jeromos szerint nem az ördög lesz az, hanem csak az ördög fog benne lakni és a Sárkány adja neki hatalmát.

141. o. „Az Antikrisztus nem lesz egyedül, ezen istentelen működésben, hanem lesz egy főminisztere, kit ugyanazon ördög-szellem fog lelkesíteni. Szent Irén és Tertulián úgy magyarázzák, hogy ezen második vadállat egy nagy csaló lesz, ki mintegy előfutára lesz az Antikrisztusnak (Hamispróféta 2300, ama 1260 napig működik.)

147. o. „Antikrisztusnak tartották Néró, Decius, Diocletían, a hitehagyott Julián, Coscoea perzsa király, Mohamed, VIII. Henrik, angolhoni Erzsébet, Luther, Kálvin, Robespierre világtörténelmi nagyságokat is. Mindenikben megvolt az Antikrisztus több jellemvonása. Jelenleg Antikrisztusnak neveztetnek ama intézmények, amelyek antiklerikálisak és keresztényellenes nevet viselnek, mint a szocializmus, szabadkőművesség”.

P. Honchedés írja, hogy: „Az Antikrisztus igazi ember lesz, a bűnök embere. Egy zsidó, valószínűleg Dán nemzetségből erkölcstelen nőtől születik. Rejtett helyen fog felnőni. Sok bűnös cselekedete után mind mélyebbre s mélyebbre süllyed, mígnem az ördög megszállja. Maga lesz a megtestesült rosszóság. Sátáni gőg, érzékiség, kegyetlenség fogja jellemezni. Kiváló tehetségű lesz, ki szándékait és cselekedeteit ügyesen tudja majd elrejteni. Gazdagsága sokakat vonz majd. A Sátán közreműködésével, művelt álcasodáival elvakítja a népet. Az erőszak fogja betetőzni művét.

A zsidók messiásának adja ki magát! Több csata után világalomra jut. Jeruzsálemet teszi székhelyévé. Már előzetesen az egész világra izgatókat küld, kik az ő kultuszát készítik elő. Ez álpróféták között különösen egy válik ki, aki valószínűleg aposztata püspök lesz. A kat. Egyház szörnyű üldöztetése következtében a hívek a katakombákba menekülnek. Oly nyomor támad uralma alatt, amilyen addig még nem volt. Kényszerítik az embereket az Antikrisztus jegyét homlokukon viselni. Csak az adhat és vásárolhat, aki az ő jelét viseli. De a pokol kapui nem vesznek erőt az Egyházon. A hívők meg lesznek áldva a szentek hitével és türelmével, be tudnak hatolni a végső idők titkaiba. Bírják az első keresztény martírok hősiességét. Vezérük Hénoch és Éliás lesz. Három és fél év múlva legyőzi őket az Antikrisztus és ők keresztalált halnak s tetemeik a nagy város utcáin maradnak. A föld népei ajándékokat fognak egymásnak küldeni, hogy a két prófétát kivégezték. Derék népek az ő vezérükkel küzdenek az Egyházért, hitért, ennek ellenére az Antikrisztus uralma eléri tetőpontját és nemcsak szembeszáll Istennel, hanem Isten templomába ül s magát Istennek vallja. Felállítatja képét és megszólaltatja. Az érzékiség törvényét hirdeti és jóváhagyja, hogy ezáltal a világ kegyét megnyerje, míg nem az isteni harag mértéke meg nem telik.

Bukása három és félévi uralom után jön be. Énoh és Illés feltámadnak, mire a jelenlevőkön nagy rémület vesz erőt. Az égből erős hang hallatszik: „Jertek fel!” – s erre az ég felé emelkednek, míg egy felleg eltakarja őket. És azon órában nagy földrengés lesz, melynek következtében a város egytizede leomlik és 7000 ember elvész. A többi megrémül és az egek Istenének megadja a dicsőséget. Az Antikrisztus, hogy Énoh és Illés mennybemenetelét ellensúlyozza, kihirdeteti, hogy ő is a mennybe száll. A dolog a végsőkig megy. Szt. Ambrus, Hieronymus és Szt. Tamás szerint csakugyan megpróbál a mennybe szállni, de Isten a sziklára veti őt s az Úr Jézus megöli őt szájának lehelletével. A föld megnyílik s az állatot, meg a hamisprófétát a láng a pokolban fogja kínozni. Így enyészik el az Antikrisztus minden hatalma és országának fénye. Jerusálem is elpusztul.”

„Az Antikrisztus neve 666. számmal van jelezve; ez Bickel professzor szerint – Sotér. E szó héberül: Elrejtőző. Arabul: Romboló. Görögül: Megváltó.”

Eme időben Dániel szerint a zsidók megmentetnek, azaz megtérnek. (Szerveczky M. Jézus c. könyve nyomán.)

A Szent atyák szerint az Antikrisztus alatt nem valami irányt, vagy korszellemet kell érteni, hanem egy valóságos személyt, kinek eljövetele megelőzi, egyben jelzi is az Úr Jézus második eljövetelét s a világ végét!

Némelyek a protestánsokat, mások a papságot, római pogányságot stb. akarták Antikrisztusnak állítani, de a Szentírás szerint is világos, hogy az egy élő személy, ember lesz, újabb felfogás szerint a mélység, illetve pokolból feljövő reinkarnáló főördög...

Antikrisztusnak számítandó azonban mindaz, ki Krisztus Urunk ellensége, mert az is az ördögi táborba tartozik, azok is reinkarnált ördögök, az ördög Atyától valók, mint Jézus mondja a zsidókra. János ev. VIII. r.

Ama szakadás alatt, melyet az Antikrisztus és pápája, a Hamispróféta fognak előidézni, régen az Egyháztól való elszakadást hitték, ma már látjuk, hogy a régi szakadarság nem szakadt el Krisztustól! Az antikrisztusi szakadarság azonban, ez is látható már, Krisztustól fog elszakadni... Egy új világi vallás keretében fogják megalkotni ama új pogányságot, melynek hívei a kenyéradó Antikrisztust fogják imádni, templomukban, a kenyér templomában és kifüggesztvén képét, áldozni fognak neki, mert szerintük – csak kenyérral él az ember s az élet egyetlen öröme s üdve a – szeretkezés, kéj, közös bachhanáliák...

Egyesek szerint Syriából származó zsidó lesz!... úgy vallására, mint nemére, azaz fajára! vagy Babylonból, a Dán törzséből. Kezdetben Mózes törvényét fogja igaznak hirdetni, de aztán

később azt is elveti, istentagadóvá lesz, a templomot újból felépítteti kívül és belül, hol istenként tisztelteti magát. Aztán uralma alá hajtja az egész földkerekséget.

Mindezek akkor jönnek, mikor az emberiség „részezes, kéjelgő – ingyenc s falánk – és játékos lesz!...” s a földiekben elmerülve éppen nem törődnek a szent dolgokkal és üdvösséggel.

„Addig azonban senkit se gondoljunk antikrisztusnak, míg el nem jön a nagy szakadás... (Ág. Hit. VI.) Tehát Luthert se, Kálvint se, mert Krisztustól nem szakadtak el!

Az Antikrisztus azonban csak azokat fogja tudni elhíttetni, akik már eleve alkalmasakká tették magukat az antikrisztusi tanok és világnézet elfogadására.

Esztelenség azt mondani, hogy a római pápa az antikrisztus, mert az antikrisztus a világ végén fog eljönni, a szakadás után fog fellépni, míg a római pápa már kétezer éve uralkodik Jézus táborán, illetve az Úr nyája felett, mint főpásztor. S amíg amaz messiásnak mondja magát, azaz Krisztusnak, addig a római pápa csak Krisztus Urunk helytartójának mondatik. Az Antikrisztus egyes, azaz egy ember lesz, míg a pápák nem egy ember, hanem emberek sorozatai. Az Antikrisztus mindenek fölé helyezi magát, ami Istenének mondatik, ellenben a pápák ezt sose tették, sőt nyíltan hitték és hirdették Jézus Krisztus istenségét, sőt az egész világ nekik, illetve a római egyháznak köszönheti a kereszténységet, mert csak ez 2000 éves, míg a többi, Luther, Kálvin ez után 1500 évvel jöttek s csak 4–500 évesek, az újabb szekták pedig alig 100 évesek. Hitében is Róma teljes, semmi kívánni és pótolni valót nem hagy maga után, teljes hitű és teljes erkölcsű egyedül, mert úgy hittani, mint erkölcsstani szempontból a Szentírás szövegét szószerint és teljes egészében hiszi és kötelezi hinni, minden megalkuvás, kibeszélés és átfordítás nélkül... Végül egyedül ez az, melyik misézik. Hogy a mise mily fontos jel lesz a vég felé, kifejtettem Dániel jövődöléseinek magyarázatánál.

Mielőtt tehát a pápaság felett ítélnék, becsületbeli kötelessége minden írónak és kritikusnak, magát a pápaságot is megismerni úgy a) hitében, b) erkölcsstánában, c) missziós, illetve 2000 éves működésében és d) nagyjain, azaz szentjeinek életén és cselekedetein át nem pedig az ellenségek ferdítésein, vagy tévedésein keresztül! Ilyen bűnös egyoldalúság ellen, – mely csak ördögi sugallótól eredhet! – minden kis jogérzék tiltakozik...

Nem kell azonban összetéveszteni az egyház szellemét a klérus, azaz papság szellemével. Előbbi tökéletes és szent, utóbbi gyarló és emberi, de nem gyarlóbb, mint más vallások „klérusa”! – ezt is tudtul kell venni.

Végül, aki hívő lélekkel kutatta át úgy a katolikus, mint az eretnek irodalmat, az katolikus lett... Aki hitetlen lélekkel kutatta át, az otthagya a katolikus szellemet...

Ez elég bizonyosság arra, hogy hol a mélyebb, tisztább, biblikusabb hit, erkölcs és szertartás.

Sajnálom, de ezt meg kellett írnom, hogy az egy akol felé igyekvők lássák meg, hogy az egy akol, – ahova ha millió sorscsapás után is, de be kell terelődni mindenkinek, kik nem akarnak elveszni, – egyedül Róma, a római katolikus vallás, illetve hit!

„Ha kétezer évet nem írunk – mint a próféták mondják, – akkor az Antikrisztusnak, ki 33 évet és pár hónapot fog megérni, 1965 körül kell megszületnie. Előtte 23–25 békés év lesz. Ezt ha levonjuk, 1940 körül kell az európai, illetve ama világháborúnak kitörni, mely után alig marad ember, város és élőlény.” (Csizmadia: Világkatasztrófák 49. o.)

Köztudomású szállóige, hogy kétezer évet nem ér meg a keresztény világ, mert előtte eljön az ítélet... Tehát 2000-ig kell megjelennie az Antikrisztusnak is. Mint írtuk, előmunkálatait, haditerveit már évezredek óta eszeli és végzi, de magát a döntő támadást most kezdi meg az Úr, illetve Egyháza, a boldogságos Szűz Mária védelme alatt álló római Anyaszentegyház ellen.

A la-salettei jövendölés szerint az Antikrisztus egyik előharcosa, minden népből gyűjtött követőivel, szembe száll a világ egyedüli Üdvözítőjével s küzd ellene. Isten tiszteletét kiirtja s magát Isten gyanánt imádatja. Sok vér folyik s a csapások egymást váltják fel, a háborúk nem szünetelnek az utolsó háborúig, melyet az Antikrisztus tíz királya fog lefolytatni.

Mikor Paris leég, Marseille elsüllyed, akkor születik meg – eme időtájban! – az Antikrisztus. Anyja zsidónő, némely jövendölések szerint kikeresztelkedett zsidónő lesz, apáca, vagy remetenő, álszűz, aki az öskígyóval, a tisztatlanság atyamesterével szövetkezik. Apja, némely jövendölés szerint egyházi előjáró lesz, másutt azt olvassuk, hogy nem tudják, még az anyja sem, ki az apja, szóval törvénytelen ágyból való. Már születésekor fogai vannak szörnyű lármával káromlásokat hallat, ő némelyek szerint maga a testbe öltözött ördög. Az Antikrisztus tisztátalan dolgokkal foglalkozik és csodákat – látszólagos csodákat – mivel. Fivérei is lesznek, kik jóllehet, nem testbeöltözött ördögök és kisebb kaliberűek, de szintén a gonoszság fiai. Tizenkét éves korukban, már fényes győzelmeket nyernek – amelyekben ők vezérkednek – és nemsokára mindegyik egy-egy hadsereg élén áll a pokollégiói által kísérve.

Az évszakok megváltoznak, a föld csak rossz gyümölcsöket terem, a csillagok rendes pályájukat elhagyják, a Hold csak halványpiros fényben világosodik. A Föld belsejében a víz és a tűz rendetlen megmozdulását borzalmas földrengések követik, a megnyílt földbe városok, hegyek süllyednek alá s egész vidékek temetkeznek el. A démonok az Antikrisztussal úgy a földön, mint a levegőben, sok látszólagos csodát művelnek, hangok, istenkáromlások, hallatszanak a levegőben, az emberek elpártolnak Istentől, hovatovább rosszabbak s romlottabbak lesznek s félrevezettetik magukat, mert a köztük élő igaz Krisztust (Oltáriszentségben!) imádni nem akarják. Véres háborúk támadnak, éhségek, döghalál fertőző betegségek keletkeznek. Szörnyű esőzések és olyan jégzivatarok, viharok lesznek, hogy állatok potyognak. (Emlékezzünk a cristobali „hal-esőre” és az antafogostai „pók-esőre”) a magasból a villámok városokat gyújtanak fel. Végre a Nap is elhomályosodik.

Róma elveszti hitét és az Antikrisztus székhelye lesz. Ámde az elpogányosodott Róma eltűnik a Föld színéről és három várost az égből aláhulló tűz emészt meg.

Megnyílik a mélység és feltűnik a sötétség fejedelme, íme az állat, az ő alattvalóival, aki magát a világ megváltójának adta ki. Kevélyen emelkedik a levegőbe, hogy égbe szálljon, de Mihály arkangyal lehellelével megfojtja és leesik a magasból. Maga a Föld háromnapos és szünet nélkül való háborgás után felnyitja lángoló torkát, hogy a pokoli mélységbe temesse el (az állatot) híveivel együtt mindörökre... Végezetül a tűz és víz megtisztítják a földet és miután az emberi nagyravágyás minden emlékét megsemmisítették, minden ismét megújul. Attól fogva mindenki kizárólag Istennek szolgál és Őt fogja dicsőíteni és magasztalni.” (Csizmadia: Mit rejt a jövő.)

Ennyi az Antikrisztus felléptének, működésének és letűnésének váza, éveken át tartó szereplése.

Még ezeket írja Csizmadia: „Mit rejt a jövő” c. könyve: „Az Antikrisztus tulajdonképpen Isten ostora, az Istenről megfélelkezett gonoszok büntetésére. Amint a jók beérlelődnek Isten különös áldására, akép a rosszak is beérlelődnek az Isten különös büntetésére. Az istentelenné és gonosszá vált világ, mely Krisztus szelíd igájáról tudni nem akar, kénytelen lesz az Antikrisztus zsarnoki uralmát tűrni. Isten az embert szolgának teremtette. Aki Istennek szolgálni nem akar, az akarva, nem akarva az ördög rabszolgája lesz.”

„Amikor a világban a bűn elhatalmasodik, – írja a kapucinus D. v. Lützenberg – a sátán minden ördögével felszabadul, hogy a világot az antikrisztusi időkre előkészítse. Az Antikrisztus nem maga a megtestesült ördög, hanem valóságos ember lesz. Anyja zsidónő, farizeus fajta, aki adja az erényest, egyébként parázna életet él és maga se fogja tudni, ki

annak a „csodagyereknek” az apja, akit Antikrisztusnak fognak nevezni. Mikor az Antikrisztus húsz éves lesz, csak kevesen élnek jó keresztény életet és világszerte panaszolják a hatalmasok zsarnokságát (Tehát újra zsarnoki korszak jön?...). Évről évre jönnek hozzá a népek kiküldöttjei (Talán a veresek hívei?...), hogy az elviselhetetlen iga alól szabadítsa fel őket. A zsidók királyi jelvényeket ajándékoznak neki és királyuknak ismerik el. Hódításait Ázsiában kezdi meg. Emerich szerint Mageddó (Apokalipszisben Armageddó) városánál fogja megverni a föld királyait, akik aztán meghódnak neki. Innen kezdődik az ő világcsászársága. Felépíti a jerusálemi templomot, mellette az ő királyi palotáját és nemsokára „leül a templomba és magát Istennek adja ki.” Minden dolgában a Krisztust utánozza, neki is lesznek apostolai, kik ez ő istenségét hirdetik. Aki a szépsőre nem hajt, az készüljön el a mártíromságra. Népek zarándokolnak Jerusálemba, hogy az Antikrisztust mint Istent és a Messiást imádják. Tiszteletére nagyszerű templomokat építenek. Képét minden templomban felállítják. A keresztény oltárokat lerombolják és a misemondást betiltják világszerte. Minden szent könyvet felkeresnek és elégetnek és ami Krisztusra emlékeztet, azt Jeruzsálemben és a Szentföldön mind lerombolják. Az Antikrisztus összes követőit lebélyegzik. E jegy nélkül sem venni, sem eladni nem lehet. Ez a nehéz idő 42 hónapig fog tartani, amikor az Antikrisztus hatalma tetőpontját elérte. Ekkor jelennek meg Hénok és Illés, hogy az Antikrisztus ellen a küzdelmet felvegyék. Innen kezdődik az Antikrisztus zsarnoki uralma. Most már az Antikrisztus is csodálatos dolgokat mivel. Felemelkedik a levegőbe, fényözön veszi körül és így megy egyik helyről a másikra. Egyik ilyen égbeszállási próbálkozásnál éri utol az ég haragja.

Az Antikrisztus jövetelét illetőleg – Malachiás jóvendölése szerint – XI. Pius után csak hét pápa uralkodik Rómában. Az Orwal féle jóvendölés szerint 1950-ben születik meg az Antikrisztus. Mások szerint 5 évvel előbb, mások szerint 5 évvel utóbb, de mindnyájan megegyeznek abban, hogy az úgynevezett végidők ez időtáiban veszik kezdetüket. Bouquillon Bertina (– † 1850.) szigmatizált és a jóvendölés adományával kitüntetett fogadalmas szűz szerint „a vele együtt élő és a rá következő nemzedék nem fogja megérni a végső időket, de a harmadik nemzedék az Antikrisztus alattvalója lesz. A végső idők kezdete a huszadik század második felére esik.” Jellemző, amit az ő kórházáról mond: „az ájtatossági gyakorlatok, a dolgok a betegszobákban és minden, a szokásos mederben folyik, amikor a mi nővéreink megtudják, hogy az Antikrisztus a Mester. Születése az 50-es és fellépése a 80-as évekre esik, mert mint 30 éves lép fel, utánozva az Urat...”

Csizmadia plébánosunk eme sorai után lássuk most egy másik próféta-lelkű apátplébánosnak a sorait:

Vargha Mihály: Nagy világcsapás c. könyvében, melyet Jurcsó Antal név alatt adott ki Kalocsán, a következőket írja az Antikrisztussal kapcsolatosan:

„A keresztények lassanként lanyhákká lesznek a dicső békeidő és a föld túltermékenysége folytán, nemkülönben az összes találmányok legnagyobb kifejlődése következtében.”

Tehát szabadidő és tétlenség a csábszer s mivel a lelkiélet terjesztésére hivatott papság maga is lanya lesz, a tétlenség és szabadidő viccelésekkel, mulatozásokkal kéjelgésekkel fog elteltetni s kártya, sport, verseny tölti ki az emberek életét s mivel ez mind testiség csak, a lelkiség kipusztul. S ez már is megindult! Papjaink egyrésze csak a misére és kis prédikációra, esetleg politikai szereplésbe tévedve „szolgálja” az Istent... Holott egész életükön át előadást-előadásra kellene tartani s felállítani minden országban kat. rádiót, mit ingyen foghatna bárki; s azon egyházi irodalmat, zenét és tanfolyamokat kellene tartani, hogy a szomszédosabb s intelligensebb hívek mintegy világi papokká képeztesse ki az elmélyülő lelkiélet folytán, de e helyett egyik-másik nem restell színházba, moziba járni, kártyát fogni, sőt vadászni...

Szörnyű elhajlás az őskeresztények életmódjától!... Erre majd kitekerek a „Jézus vádbeszédei” c. könyvemben, mely profetikus munkáim negyedik kötete lesz.

„Végre betelik a kereszténység bűneinek a mértéke és az Úr megengedi, hogy az Antikrisztus, minden csábító közt a legistentelenebb, legrosszabb, legkegyetlenebb és leghatalmasabb, az egész föld felett uralkodjék.

Az Antikrisztus az ördög segítségével a legnagyobb csodákat fogja művelni, úgyhogy ha azon napok meg nem rövidülnének, egyetlen ember sem üdvözülhetne. Az Antikrisztus az embereket, minden kigondolható kínzásokkal milliósámmra öli meg és minden templomban imádás végett saját képét állíttatja fel. Szentmisét már csak a pusztaságokban mondanak és elrejtett helyeken. E pusztaság negyedfélévig fog tartani. (42 hónap) De a jó Isten az Antikrisztus ellen két férfiút küld, úgymint Hénokot és Illést, akikről tudjuk, hogy még nem haltak meg. Ezek nagy jeleket és csodákat fognak végbeinni és számtalan elcsábítottat ismét Krisztushoz visszavezetni. Végre azonban az ő idejük is betelik és az Antikrisztus hatalmat fog nyerni Istentől, hogy őket megölje. Ezek megöletését az egész világon nagy ünnepekkel fogják megörökíteni és az Antikrisztus ekkor fog még igazán magának istentiszteletet követelni.” (Ezek megöletésén azért örül a világ, mert e két isteni küldött, gyötörni fogja a gonosszá és lanyhává vált világot, papságot és híveket.)

A 111-ik oldaltól így folytatja Vargha apát könyve: „És mikor úgy a jó, mint a rossz a fejlődés (növekedés) minden fokozatán áthaladt és az Isten és a Sátán az emberekre minden befolyásukat felhasználták, akkor fog csak bekövetkezni a nagy világítélet.

Mielőtt az Antikrisztus megérkeznék, egy nagy szakadásnak kell történnie a világon, amiről szent Pál apostol ír. Ez a nagy szakadás kezdetét vette a reformációval, mert a protestánsok elvetették az imálandó Oltáriszentséget és ezzel magát Krisztust¹ a vallásnak szívéit és lelkét és csak egy üres burkolatot tartottak meg. A francia forradalom és az ebből származó hitetlenség eldobta ezt a burkolatot is. 21 – millió szabadkőműves, csupa gazdag és iskolázott ember igyekszik mindenütt terjeszteni a hitetlenséget és a bűnöket. A szocializmus végül lerontja az utolsó korlátot is, mert az utóbbi idő alatt sok száz millióra szaporodott hívei már nemcsak az Istent, örökkévalóságot, a lelket veszik el egészen, hanem felforgatják már a természet rendjét is, amit még a pogányok is tiszteletben szoktak tartani, megtámadják a tulajdonjogot,² felbontják a házasságot, megsemmisítik a tekintély elvét. És e szám folyton nő és mindent el fog nyelni, ami nem szilárdan katolikus! Ez az óriási harc a vallás ellen nem fog megszűnni akkor sem egészen, mikor az Egyház győzelmét fogja ünnepelni.

Mert valamint Jézus az Oltáriszentség köré fogja csoportosítani az Ő híveit, úgy a Sátán is maga köré csoportosítja az ő híveit, a romlás fiait.

Erről a nagy szakadásról szólt Krisztus Urunk és az apostolok, mégpedig nem egyszer jelezvén, hogy az utolsó napokban csábító gúnyolódok fognak jönni, akik saját kényük, kedvük szerint fognak élni. Szent Pál apostol is írja, hogy ezek az emberek telve lesznek önzéssel, kapzsisággal, dicsekvők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, bűnökkel szennyezve, szeretetlenek, kegyetlenek, továbbá felfuvalkodottak lesznek és saját képeiket jobban fogják szeretni, mint az Istent. (A lélek eleve létezése nélkül ez vád volna az Úr ellen...)

¹ Szerintem ez téves. Krisztust nem vetették el. Röck.

² Erről sokat lehetne beszélni, ha nem volna könyvcenzúra!... Röck.

Midőn ez a rothadás a hitnek és természetnek minden korlátait szétrombolta, akkor fogja Lucifer az ő országát, a sátánimádás országát a földön megalapítani. Ez az ország épp ellentéte lesz az Oltáriszentség országának.

A dicsőség királyát, az igazi Urat és Megváltót a legmélyebb önmegsemmisülés s a legnagyobb szolgaság állapotában követni fogják övéi, tisztaságban, szelídségben, békességben és éjjel-nappal imádni fogják. Az emberek hasonlók lesznek az angyalokhoz, – ellenben az ősidőktől fogva gyilkos, kegyetlen, szívtelen, vén Sárkány hallatlan kevélységében, pompájában és szemvakító fényében, fajtalanságában és vérengzésében és gyilkosságában szintén ki fogja a maga részére eszközölni az imádat és az emberek, kik őt imádni fogják, az Isten elleni gyűlöletükben, az ördögökhöz fognak hasonlítani.

A Sátán e győzelmét az Antikrisztus fogja előmozdítani. Az Antikrisztus a lehető legnagyobb ellentétet fogja képezni Krisztus Urunk ellenében. Krisztus Urunk a jónak, az Antikrisztus a rossznak legfőbb képviselője, ki Luciferrel a legbensőbbben egyesül. Krisztus Urunk az összes erényeket a legfőbb fokban egyesíti magában, – az Antikrisztusban minden bűn oly borzasztó mértékben lesz kifejlődve, mint egy emberben sem. Ő a leggonoszabb ember lesz, aminőt a világ soha a hátán még nem hordozott. Krisztus Urunk a szüzi tisztaságnak győzelme, a Szentlélektől fogantatva, Szűz Máriától született. Az Antikrisztusnak pedig egészen ördögi az eredete; anyja egy képmutató, kevély, teljesen az ördög vezetése alatt álló rossz nő. Krisztus Urunk szegényen, munkálkodva és megvetetten élt, az embereknek szolgált, megmutatta nekik az üdvösség útját és Isten erejével gyógyított, soha saját dicsőítésére, vagy feltűnési vágyból nem tett csodát.

Ellenben az Antikrisztus a földön a legnagyobb gazdagságokat, a legnagyobb hatalmat és legnagyobb tekintélyt fogja bitorolni, kegyetlenül fog uralkodni, az embereket iszonyú módon fogja elcsábítani, a saját dicsőségére a Sátán segítségével oly nagy jeleket és csodákat fog művelni, hogy mint az Üdvözítő mondta, még az igazakat is tévútra fogná vezetni, ha ez lehetséges volna. Krisztus Urunk a legkeservesebb halált szenvedte, hogy nekünk az örökkévaló örömeket megszerezze és minket a pokoltól megszabadítson. Ellenben az Antikrisztus minden földi bűnös örömet a legnagyobb mértékben fog élvezni, minden embert az élvezetre felhívni, hogy mindenkit elvonjon az örökkévaló jótól. Akik ellene fognak szegülni, azokat minden kigondolható kínzásokkal fogja gyötörni és milliószámra megölni. Krisztus Urunkat gyűlölték és megölték, holott a legnagyobb tiszteletet és szeretetet érdemelte ki; ellenben Antikrisztus ki minden kigondolható büntetésre és legmélyebb megvetésre érdemes, annyi sok tiszteletben, hatalomban és szeretetben fog részesülni, mint senki a világ teremtése óta. Egyszóval, „az Antikrisztus mindenben ellentéte lesz Krisztus Urunknak.”

De miért engedi meg az Úr, hogy az Antikrisztus uralomra jusson? Amiért a pestist, éhséget, háborút, hogy kiválasztás megtörténjen a búza s konkoly között. Aki meg akar menekülni kövesse a katolikus hit és erkölcsant, más mód nincs!!!

„Az Antikrisztust nem kell Luciferrel összetéveszteni. Az Antikrisztus valóságos ember lesz. A szent atyák egyetemes véleménye szerint zsidó lesz. Ezt jelezte az isteni Megváltó – Jézus Krisztus – is, midőn azt vetette szemükre a hálátlan zsidóknak, hogy őt nem fogadták be, holott ő a mennyei Atyja nevében jött, míg egy másikat, aki saját nevében fog jönni, be fogják fogadni.

Az Antikrisztus közönséges ember lesz, aki az összes istentelenek élén fog állani. Az istengyűlölő szabadkőművesség előkészíti az Antikrisztus országát és annak útját egyengeti. Minden szabadkőműves már magában egy kis Antikrisztus.

Az Antikrisztus szent Pál apostol tanítása szerint Istennek fogja magát mondani, Isten templomában lesz a széke és mindazokat üldözni fogja, akik nem akarják őt imádni. Ő a Sátánnal a

legszorosabban egybe lesz fűzve, hogy annak készsége eszköze legyen. Az Ő eljövetele, mint az írás mondja, a Sátán közreműködése folytán, mindenféle csodás erők, jelek, hamis csodák és csábítás közt fog történni. Ezek a csodák oly feltűnőek és oly szemkápráztatóak lesznek, hogy még a kiválasztottak is elcsábíthatnának, ha lehetséges volna. Mivel ekkor az Úr teljes szabad kezet fog engedni a Sátánnak, a gonoszok nagyobb büntetésére, azért könnyű lesz az Antikrisztusnak tévedésbe vinni az embereket. Mert a Sátánnak sokkal több esze van, mint egy közönséges embernek, aztán bámulatos az ügyessége; 6000 évi tapasztalat is támogatja. Emellett semmit se feledett el, ismeri a természet összes erőit, képes a villamosság, hang, fény, levegő sebességével bámulatos dolgokat létesíteni. Ha ezelőtt hatszáz évvel ismerete volna valaki a telefon, villamosfény, gőz, stb. titkát (Vargha korában a rádió, ultra- s infravörös fény, repülés, atomok élete stb. ismeretlen volt még,) úgy nyilván csodatevőnek mondták volna. A Sátán pedig mindezt ismerte már akkor. (Sőt, mindezek feltalálására ő sugallta a feltalálókat, mert a „gép” az ő találmánya, míg a „lény” – élők – az Isten teremtsései.) De a jók nem fognak hálójába esni, mert megtudják majd különböztetni a sátáni álcsodákat az igazi csodáktól.

Az Antikrisztus gyorsan nagy pártot szerez magának. A zsidók előtt úgy fogja magát bemutatni, mintha ő volna az ígért Messiás, aki szűztől született. Ugyanis az ő anyja úgy fogja magát viselni, mint valami szent és az embereket a leggonoszabb képmutatással csalódásba fogja vinni és az egész világ előtt életszentségével fog kérkedni, holott nem más ő, mint az ördög eszköze és nyomorult, romlott nő. Az Antikrisztus minden népekkel háborút fog kezdeni és az ördög segítségével e népeket mind le fogja igázni. A törököknek úgy fogja magát bemutatni, mint a nagy próféta, akire vároznak és mindnyájan nagy lelkesedéssel fognak hozzácsatlakozni. (Már akik időközben nem térnek keresztény hitre, mely szintén bekövetkezik, mert nemsokára tömegesen tér vissza mohamedán, protestáns és anglikánus az igazi Egyházba, a római katolikusba.)

A hitetleneknek és istenteleneknek azt fogják ígérni, hogy a legmerészebb terveiket is végrehajtja, az egész kereszténységet ki fogja irtani és mindenkinek a legnagyobb érzéki kéjt megengedni. A keresztények előtt úgy fogja magát bemutatni, mint az igazi Krisztus, aki most újra jön. (A teozofia már is ezt készíti elő azzal, hogy a „Mester” közeli időkben leendő megszületését tanítja...)

A szentírásban tájékozottak azonban tudni fogják, hogy az Úr második eljövetele nem így lesz, nem reinkarnálással, hanem úgy, hogy: „amint a villámlás napkeletén támad és ellátszik napnyugatig, úgy leszen az ember fiának eljövetele is.” Más helyen pedig írja az Ap. Csel. 1. r. 9–11 v-se: „És amint ezeket mondotta, szemük láttára felemelkedék és a felhő fogadta be őt, szemeik elől. És midőn nézték Őt, az égbe menőt, íme két férfiú áll a melljük fehér ruhában, kik mondták is: „Galileai férfiak! mit álltok, az égbe nézvének? Ez a Jézus, ki fölvetetett tőletek az égbe, úgy jó majd el, amint láttátok Őt az égbe menni.”

Akinek csak némi lelkiérzéke is van, eme sorokból láthatja, hogy Jézus hogyan jön el újra.

„Követőinek a Sátán nagy gazdagságot, tiszteletet és élvezetet fog szerezni, mert hiszen a Sátán tudja, hogy hol van az arany a földben és tengerben és azt is el fogja hozni az Antikrisztusnak. Minthogy pedig az emberiségnek legnagyobb része oda rohan, ahol gazdagság, hatalom, tisztelet és élvezet uralkodik, azért hozzá fog szegődni a világ. Mások pedig a büntetésektől való félelemtől fognak hozzá csatlakozni, sokakat a hamis csodák fognak elkábítani.

Antikrisztus székhelye, Szent János apostol jelenései szerint, Jerusálem lesz, mely a legnagyobb pompában fog kiemelkedni újra. A legszebb és legragyogóbb templom ott lesz. Ott fogja felállítani trónját az Antikrisztus és onnét fogja az egész világra szétterjeszteni uralmát.

Kéjgése és kegyetlensége miatt Szent János vadállatnak (a szörny) nevezi őt. Minden templomot megfoszt az istentisztelettől és azokat az ördögi tisztelet és minden utálatosság helyeivé alacsonyítja, minden papot megöl, aki csak keze ügyébe kerül; a szentmise már csak kevés és elrejtett helyeken mutatatik be.

Miután a papokat leölte, minden hívőt iszonyú kínzásokkal kényszeríteni akar, hogy hitüket elhagyják, vagy pedig meg fogja ölni azokat. Vérfürdőt fog készíteni a Földön, amihez hasonló Dioklécián pogány császár óta nem volt. Maga Ezékiel próféta azt mondja róla, hogy a Legfőbbesebb ellen fog beszélni és Magasságbelinek szentjeit megsemmisíti és azt fogja vélni, hogy megváltoztathatja az időt és a törvényt. Szent János pedig azt írja róla a Jelenések könyvében: És adaték néki nagy dolgokat és káromlásokat szóló száj; és hatalom adaték néki cselekvésre 42 hónapig. És fölnyitá száját káromlásra Isten ellen, hogy káromolja az Ő nevét és hajlékát és azokat, kik mennyben laknak. És adaték néki, hogy harcoljon a szentek ellen és meggyőzze őket. És hatalom adatott neki minden nemzetségen, és népen, nyelven és nemzetben. És imádák őt mindnyájan a föld lakói, kiknek nincs beírva nevük a Bárány életkönyvébe.” (Jel. XIII. r.)

Az Antikrisztus különösen az imádandó Oltáriszentség ellen fogja gyűlöletét irányozni és ahol csak egy Szentostyát talál, a leggyalázatosabb módon fogja megsérteni. Ez lesz leg-szomorúbb idő a földön.” (Eme szentséggyalázó fekete misékre a Hamisprófétánál fogok ki-térni.)

„Dániel próféta, továbbá Ezékiel jövendöléseiben és Szent János jelenései könyvében 1290 napra van téve az Antikrisztus uralkodásának ideje. Az összes szentatyák kivétel nélkül szó-szerinti értelemben veszik ezt az időt. Ez rövid idő, az igazakért lesz így megrövidítve, mert maga a Megváltó mondja, hogyha e napok meg nem rövidítették senki se üdvözülné!

De e rövid idő alatt is könnyű lesz a Sátánnak nagy hódításokat tenni. Hiszen rendelkezésére fognak állani a roppant közlekedési eszközök, a távirat, telefon, repülőgép, drótnélküli tele- fon stb. Tehát ennyi ideig fog tartani az Antikrisztus uralma s az egyház üldözése is.

Ha bár szabad kezet enged az Úr a Sátánnak, mindazonáltal a kiválasztottak az Úr látható segítségével fognak részesülni. Ha a papok mind le lesznek ölve, a templomok elpusztítva, akkor az Úr leküldi Énokot és Illést.”

Minthogy az Antikrisztus ideje 1290 nap, a próféták ideje 1260 nap, így ebből az következik, hogy az Antikrisztus a két prófétát csak 30 nappal fogja túl élni. A két próféta nagy csodatevő hatalommal fog bírni, milyennel egykor Mózes bírt, az Antikrisztust mint hazugot és csalót fogják mindenki előtt megbélyegezni. Számatalan elcsábított meg fog térni és vértanúságra szólíttatni, a keresztények csodálatos módon meg fognak erősödni.

Ezékiel próféta egy iszonyú földrengésről beszél, mely meg fogja reszkettetni az egész földet, ekkor a hegyek mind meg fognak inogni, a falak mind összeomlani. Ezen kívül még egyéb büntetések is fognak következni: pestis, vérengzés, zivatar, iszonyú jégverés, tűz és kéneseő fognak hullani az Antikrisztusra és az ő seregére és arra a sok népre, amely vele fog tartani.

Némelyek számítása szerint 1862-ben kezd meg az Antikrisztus a maga istentelenségeit.”

Vargha Mihály apát eme sorai után lássunk egypár apróbb jövendölési töredéket is, de mivel ezeket az Utolsó idők és korunk c. könyvemben bőven megírtam, itt csak érintem.

Az Antikrisztus – Victorius szerint – a pokolba visszatérő Néró lesz... Ezt az ókeresztény írók közül sokan hitték és vallották. (Ág. Hit. VI. k.)

A Lucifer imádóknak van Lucifertől egy kijelentése, mely szerint az Antikrisztus anyja 1896. év szept. 29-én megszületett...

A la-salettei jövendölés szerint (1914+35+25) 1974-ben lép fel és 1977–78-ban bukik el...

Állítólag Rómában fog születni, születésekor fogai lesznek s több fivére lesz, hasonlók hozzá... Előbb Róma lesz székhelye, ott lép fel s aztán Jerusálembé teszi át székhelyét... Rómában léte alatt szenvedni el az Egyház a legnagyobb üldöztetéseket...

Tertullian szerint az Antikrisztus zsidó ember lesz, mások szerint anyja is zsidó nő lesz.

Nagyon feltűnő jele és műve lesz, hogy a mise ellen indít hadat s eltörli a misét világszerte... Ha pedig a mise ennyire fájós pontja, akkor – eszméljünk fel mindnyájan, úgy katolikusok, mint protestánsok és – éljünk a mise kegyelmi eszközeivel, míg lehet...

Az Antikrisztus eme általános ismertetése után némi világi s korunk eseményeivel kapcsolatos összehasonlítást is kell adnunk az ő műveiről is...

Az Antikrisztus eljövételének más jelei ezek lesznek Csizmadia: Világkatasztrófák c. könyve szerint: „amielőtt az Antikrisztus eljönne, néhány pogány népnek megnyílik a hit kapuja.” – Ez időben „forradalmak és véget nem érő háborúk lesznek.” –

Az Antikrisztus egyéniségét buja, kéjenc, zsarnok és gögös mivolta fogja jellemezni. Alattomban jön felszínre, azaz álnokul és csalárdul.

Eszköze, illetve csalátka a kenyér lesz, de ha kevésnek bizonyulna, akkor fegyver és terror...

Céljait szolgáló népe a zsidóság lesz, mint faj! Sőt, mint vallás is megfelel neki, mert a zsidóság még nem fogadta el a messiást s ennél fogva a végidőkben minden anti-messiási elvnek pártolója lesz.

A zsidóság filozófiai és theológiai oldalról nézve ma is, illetve kezdettől, antikrisztusi teológiát és vallást képez, amennyiben nem fogadta s nem is fogja elfogadni a végső percig a Messiás eljövételének megtörténtét.

Épp ezért az egyik tábor vezető szerepét a zsidóság képezi, míg a másik táborét Róma, a pápaság. A zsidóságot már átgyúrta e szerepre, amennyiben a tóra helyett a talmudi szellemmel itatta át annak vezetését...

A többi népei a színes fajok lesznek, de kivált Ázsia népei, japánok, kínaiak, hinduk, arabok. Ezekkel szövetkezve hozza Krisztus népére Ázsia népeit... A végső leszámolás az armageddoni ütközetben lesz a Szentírás szerint, ahol 200 millió ember vonul fel a végső harcra. Eme harcban a Sátán győz és három és fél évig uralkodik – a világ felett. Győzelme azonban nem lesz teljes, mert ezen idő alatt üldözni fogja Krisztus népét. Már pedig ha üldözi, akkor annak az a jele, hogy lesz miért üldözni, mert ellenállnak neki.

Hogy az Antikrisztus emberré lehessen, ahhoz bizonyos előfeltételek kelljenek.

Mióta Krisztus emberré lett és meghalt értünk, azóta a keresztények között kevés az ördögi megszállás. A világ romlásával ez az ördögi megszállás nagyobb lesz, mert mindegyre több ördög jut erőhöz. Ezek előkészítve ama titkos háttért, odáig démonizálják a világot, hogy végül a legmélyebb mélyebb poklok lakói is feljöhethetnek. Ekkor lesz az, hogy a gyilkosságok, megszállások és a bűntények soha nem hallott méretben lépnek fel úgy mennyiségi, mint minőségi tekintetben...

Működési területei a politikai területek lesznek, mert végcélja az állam, illetve a világ satinizálása lesz. Erre küldetik a Sátántól.

S mivel ehhez a tömegeket kell megnyernie, a tömegízlést teszi magáévá, mely által a tömeget orránál fogva vezetheti a kenyér szagával...

A tömeg, melynek egyetlen vágya a „több”, amelynek sohse jut eszébe, mértéket szabni magának, melyen túl már másra is kellene gondolnia, a több utáni vágytól hajtvá isteníteni fogja a többet ígérő s mindegyre többet adó Antikrisztust.

Biblikus vezérelve nem az lesz, ami az Úré volt, hogy – Nem csak kenyérral él az ember, – hanem épp ellenkezője: Test az ember és csak kenyérral él...

Az így mindegyre jobban állati élet felé haladó tömegek vakon fogják követni, mint vezérüket, később imádni. Hisz a tömeg „emberimádásra” nagyon is hajlamos. Messze neki az Isten s maga közül választ imádandó személyeket, többnyire tömegszájíze szerinti politikai alakokat s így van aztán, hogy – vak vezet világtalant...

Másik célja lesz, fizikailag lerombolni mindent, amit a Hamispróféta nem tudott filozófiailag megmételyezni: Egyházat, hívőket, családokat...

Hogy mindezek mennyire valószínűek már is, az akár az orosz, akár a mexikói, vagy spanyol példákön át is látható...

Az Antikrisztus mértéke a rang és pénz, illetve az új társadalmi rang és földosztás lesz, amit aszerint ad, amely arányban neki szolgálnak.

A keresztény testvériség helyett egy új rabszolgaságot fog felállítani, melyben mindazokat, akik az ő bélyegét kezükön, vagy homlokukon nem viselik, bárhol, bárki által mint állatok – gojok – igába foghatók, megölhetők lesznek... Ez lesz a kereszténységhez hűek legnagyobb üldözési ideje. Rabszolgákká minősítettnek és bármi célra, akár céllövészetre, vagy élvez-boncolásra is felhasználhatók lesznek, mint az – állatok ma...

Azonban ne higyük, hogy bárki is ártatlanul fog szenvedni! Nem! Mindenki azért vezekel, amiért adós maradt Istennek és embertársainak. A sors visszafizet mindenkinek, mielőtt a vég eljönne, hogy beteljesüljön az Úr szava: Aki fegyverrel öl, annak fegyverrel kell megöletnie.

Levezekelünk múlt életeink minden bűnéért, ha még nem vezekeltünk le. Hogy és mint? ennek mikénti lehetőségeit kifejtettem a Reinkarnáció c. szent isteni titkokat tartalmazó tanulmányomban, mely néhány üresfejű, magoló típusú emberből botránkozást váltott ki. Enélkül, azaz anélkül, hogy már eleve nem éltünk volna, a végítélet nem érhető meg! Minek teremt Isten, ha ily jövő jön – új lelkeket?... És kivált – Antikrisztust?!...

Az Antikrisztusról tudjuk, hogy zsidó lesz. Ezzel szemben a legújabb, keletről nyert történelmi adatok szerint, Jézus soha nem volt zsidó fajára nézve, hanem csak vallásra! Fajra nézve – állítólag (?) – skytha volt!

Már maga az a tény, hogy az Úr a Róla szóló s csak pár éve talált leírás szerint is kékszemű és szőke, hullámoshajú volt, azt mutatja, hogy nem volt zsidó, mert a zsidó nem kékszemű, se nem szőkehajú, hanem sötét és göndörhajú, ami egész más karaktert is takar. Maga az Úr kijelentése is ad némi alapot arra, hogy ő nem volt zsidó, mert ha zsidófajú lett volna, nem választhatta volna el magát tőlük, mint ahogy eme mondattal tette: „Amint a zsidónak mondtam, úgy mondom nektek is.” Benne van ebben valami kis elkülönítettség...

Az újabb keletről nyert történelmi adatok szerint az ősz Feridun turáni király, ki skytha volt, roppant birodalmát felosztotta három fia: Tur, Ired és Selm, másként Sarm között. Turé Turán, Iredé Irán, Sarmé Sarmata lett. A perzsa Firduszi, a királyok történetét tárgyaló hatalmas munkájában a „Sahnámé”-ban (Sah-námé: királyok névsora?) és ugyanúgy a Bokharából származott Dakyki költő is, a Sahnámé ősz történeti részének szerzője Turt és Iredet mint testvéreket, Turán és Irán népét pedig mint testvér népeket szerepeltetik. Azonban, egy atyától – Feriduntól – de más anyától származott Tur és mástól Ired. Birodalmuk a Kaukázus alatti Tigris és Eufrates vidékén, Kínaig s Indiaig terjedt. Itt volt Kaldeában – amit

azelőtt Babilonnak nevezték – Úr városa, Ábrahám lakhelye. (I. Mózes XI. 31.) Ugyanez a Babilon vala Nimródnak, másként Nemrodnak – Hunor és Magor apjának – is városa I. Mózes X. 8–18 v. szerint.

S Ábrahám e nép közül, illetve e kaldeusi Úr városából jött ki, mit a Szentírás így ír le, Mózes I. könyv XI. r. 31 és XII. r. 5. v.-ben, hogy Ábrahám a kaldeusok Úr városából ment Háránig s onnan tovább Kánaánba. Hárán – héberül Chárán – Mezopotámia északi részén lévő város és vidék is volt, Turán a mai Turkesztán, Irán Tigris és Kaspi-tenger és Indus folyó között terült el. Mások Turánnak a Persa-öböl és Arab-tenger közt, Persiát, Afganisztánt, Beludsisztánt írják. Innen jött ki Ábrahám, tehát skytha népek közül... Hogy azután miért kellett kimenni Ábrahámnak, arra egy régi görög-író munkája is ad némi felvilágosítást, mely szerint a skythák gazdagság, jólét és dölyf miatt romlottak el... Mózes XII. 1. szerint az Úr küldi ki „rokonai közül...” és az atyja házából...” Sőt, – folytatja Zajti – az Úr apostolai is skythák voltak, csupán a vörös és szeplős Júdás volt júdabeli, illetve fehér-fekete keveretű, azaz zsidó – szerencsen félvér...

Jézus tehát a világ legnemesebb népéből származik testileg, szellemileg a Szentlélektől. Ezzel szemben az Antikrisztus fajra és vallásra is zsidó, azaz szemita lesz. Ezek egyrésze pedig négerkeveretű, hisz magának Mózesnek is egyik felesége kusbeli, szerencsen nő volt, írja a Szentírásban Mózes IV. könyv XII. r. I. verséhez fűzött kath, magyarázat. A néger pedig állítólag Kain leszármazottja... Káint pedig az egyik talmudi feljegyzés szerint a Sátán nemzé Évával, illetve egy Nód tartománybeli praeadamita – akik közé később száműzetett is Kain, Mózes I. k IV. r. 16. verse szerint. Eme praeadamitákat a hinduk ráksaszáknak nevezik, kik szerintük materializált démonok voltak és óriásemberek. Ádám a fehér faj őse volna... Isteni vérből, míg a többi démoni test, – állatnál több, de embernél kevesebb. Ezt az „állatemberi” mivoltot látszik támogatni a legújabban felfedezett afrikai pigmeusok egyik törzse is, kikről évtizedeken át nem tudták megállapítani, hogy emberek-e, vagy az óvilági majmok különös fejlett faja. (Nemzeti Újság 1931 aug. 15.) Vay szerint Afrikában él egy kis praeadamita törzs, talán ezek... Rettentő csúnyák, még a néger is csúnyának tartja őket és elkerüli, sőt állatnak tartja, de ez ellen azzal védekeznek a pigmenek, hogy ők tüzet tudnak gyújtani, de a gorilla nem. A gorillától fel a pigmeusokon s négereken át, meg volna a folytonosság a fehér fajig, noha e felett még sok vita lesz...

Ha pedig Mózesnek szerencsen felesége is volt, akkor valószínű, hogy több zsidónak is lehetett szerencsen felesége, azaz kusbeli asszonya... Kus földje a mai Etiópia, régente Nubiához számolták. S innen, ebből a keveretű, elfajzott zsidó vérből inkarnál majd az Antikrisztus. Az Úr Jézus ellenben a tiszta fehér, négertől érintetlen vérből, Ábrahám tiszta utódaiból, Dávid tiszta törzséből inkarnált. Az Antikrisztus tehát skytha néger keveretű zsidó, Ábrahám-Dávid törzse pedig keverésnélküli tiszta törzs volna állítólag... Meg kell jegyezni, hogy ezen állítások felett még viták folynak, de annyi bizonyos, hogy Jézus, mint kékszemű és szőkehajú, nem sorozható a göndör, feketehajú zsidóság közé sem testben, sem lélekben.

Az Antikrisztus világrendje

Említettem, hogy az Antikrisztus világrendi, míg a Hamis próféta világnézeti területen fog működni. S azt is tudjuk, hogy az Antikrisztus kezdettől tevékenykedik és „Azért jelent meg az Istenfia, hogy az ördög munkáit lerontsa.” Hogy ezeket megértsük, előbb ismerni kell a krisztianizmus és satanizmus világrendi különbségeit.

A krisztianista világrend kicsinyített képe – a család, illetve a jó, szent életű család, míg a sátánié a zsarnok családfő uralma alatt álló család. Másként mondva a krisztusi világrend az egyetértő és egyetakaró család, a sátánié a rabszolgarendszerű uralom. Mi itt a különbség? A

családban a nagyobb szolgál a kisebbnek s a legnagyobb – a családfő – az egész családnak, áldozatos életével, sokszor megtagadva, mintegy legutolsónak állítva önmagát fárad, dolgozik, nélkülöz... A rabszolgáiban a ház-feje az egyetlen úr és ha kell rabszolgák vesznek és pusztulnak érte. Első: egy a milliókért, második: milliók egyért. Egyik a menny, másik a pokol, illetve Isten és amaz a Sátán világrendjének váza.

Jézus így fejezte ki világrendjének alapzatát: „Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon és a nagyok hatalmaskodnak rajtok. (T. i. a kicsinyeken.) De ne így legyen közöttetek, hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok. Szt. Máté ev. XX. r. 25–26. v. – Vagyis, az Isten országában a nagyok uralma a kisebbekért való áldozatos lemondásból, szolgálatból, azaz áldozatból áll. A Sátán világrendje épp ellenkezőleg van szervezve, kicsik áldoznak a nagyokért. S ez a közeli évtizedek után annyira megy, hogy mindaz, aki csak passzív ellenállást is fejt ki a satanizmussal szemben, halálra kínoztatik. Ez lesz az Antikrisztus 42 hónapos világoralma alatt.

Másik fontos tünete, hogy a krisztianizmus nem az új világrendet, hanem előbb az új ember kitermelését teszi első céljának, mert hiába az új világ, jólét és minden, ha az egyén, illetve emberiség a régi, – testi, sőt némely állati marad, a legszentebb édent is büntanyává teszik... Ellenben ha az ember megújul, a büntanyákat is édené alakítja át... Mert – mint az Úr mondta – „A Szellem az, ami megelevenít s a test nem használ semmit!” Sőt inkább csak árt.

Ezen a ponton térnek el ma is az igazi egyházi és az igazi világi politikusok. Egyik csak új világrendet követel, mit se értve az új ember – a lélek, kinemesítéséhez, és a hit helyett – kultúrával akarják a tömegeket kielégíteni és szabadidővel, hogy – kártyázzanak... Kell kultúra, kell új világrend, de mindezeknél előbb – modern vallási világnézet! Modern, mely Krisztust annak mutatja be, ami s aki, igazinak, ki elsősorban is a szegények, árvák, özvegyek, gyámoltalanok felkarolását tette hívei kötelességévé és nem a többit... Korunk még nem ismeri Jézust, se tanítását. S ha az ember egész őszintén ismertetné, könnyen félreértenék és per alá vonnák még egyházbeliek is...

Új világ, vagy új ember-e a boldoggátévis alapja, ezen dől el a világátépítés kérdése. A tömeg, mely semmi megújulást nem akar, örömmel követi a sátáni programot és nem új embert, hanem új világot akar. S mivel a közeljövő még inkább tömegmozgalom lesz az „álkiválók” vezetése és irányítása folytán, így nyilvánvaló, hogy a sátáni világrend felé fog hajolni a világ többsége, mondván: kenyeret és szabadidőt a – játékhoz...

A harmadik vázolás a következő. A satanizmus kétféle. Egyik formája a kapitalizmus, amelynek szelleme kiuzsorázni mindent, ami a fennálló jogrend keretén belül kiuzsorázható a kisebbektől, a gyengébbektől. Szelleme a hamisság, fegyvere a jog. Jogi szempontból kifogásolhatatlan kereteken belül tevékenykedik...

A bolsevizmus szelleme elvenni mindent, ami csak elvehető a nagyoktól a köz érdekében... Szelleme a rablás, fegyvere az erőszak. Mindkettő az emberi tudatlanság és gyengeség kihasználásán épül.

A krisztianizmus szelleme megosztani mindent s odaadni magunktól a – rászorultaknak. Szelleme az áldozat, fegyvere a szeretet. Ez csak az apostolok korában állt fenn s egy-két szent közelében...

S amíg a satanista világrendben egymáson, addig a krisztianista világrendben egymás mellett élnek. S amíg az első a képzettség, származás és használhatóság szerint jutalmaz, addig a krisztianista a szükséglet szerint! Mindenki áldoz, a másik, vagy mások szükséglete szerint!

Amíg az egyik a mennyiség óhaja szerint vezet és irányít, addig a másik a minőségnek adja oda a vezető szerepet. De ezen minőség alatt ne a tudósokat értsék, se a papokat, hanem ama

szenteket, akik mindenről készek lemondani a mások érdekében és – ez fő tünetük – mindenkiből kevesebbet igényelnek és vesznek igénybe, mint mások, mert ez lelki sajátjuk, hogy a vetésben elől, az aratásban hátul maradjanak... A satanizmusnál éppen fordítva van!!! Ezek a szentek ismerik és követik az írás ama intését, hogy: „Egymás terhét hordozzátok.”

A negyedik váz a következő: Mózes III. könyve az 50 évenkénti földosztást írja elő. Ezt a világrendet kommunizmusnak is csúfolhatnánk, persze nemesebb értelemben értve a szót.

Szent Péter apostol már messzebb megy. Ő mindeneket elosztat, mindenkinek szükséglete szerint adva azt, amire épp rászorult, amint azt a Szentírásban láthatjuk. (Ap. Csel. II. IV. rész.) Mindenük közös volt.

Az Úr Jézus még szigorúbban szólt: Aki kér, adj neki, aki kérni akar, el ne fordulj attól. Majd így zárja máshol: Ha tökéletes akarsz lenni, oszd el mindenedet és jöjj, kövess engem. Végül így szól: ki szereti az ő felebarátját, az az ő életét is odaadja érte, – Tehát a Krisztus követése, az igazi szentpapság feltétele, a mindenek elosztása; és úgy hirdetni őt, olyan szegényen, hogy senkise vethesse szemünkre, hogy könnyű nekünk a – szegénységről beszélni... Az életünket is oda kell adni, nem úgy, hogy hiúságból, vagy vadságból kiprovokálva a halálos ítéletet, álvértanúságra megyünk érte, pláne politikai okokból, hanem úgy, hogy életünk folyamatát, egész életünk tartamát feláldozzuk az Úr szava szerinti életre, akként, hogy életünket odaadva mások, – szegények, árvák, özvegyek, gyámoltalanok – felkarolására és vigasztalására és Jézushoz vezetésre, nem meghalunk, hanem élünk, – élünk a világnak meghalva, de Jézust szolgálva... Ez az életodaadásnak a nehezebb, az igazibb formája, nem a – néha jól megérdemelt – halál...

Ezt az irányt adja az írás s amely hívő így él, az igazán követi az Úr szent parancsait, de nem az, aki csak kérni és kapni jár Szent színe elé...

Nem kívánja az Úr ezt mindenkitől, hanem csak attól, aki tökéletes akar lenni, kérni is, mondván: „Ha tökéletes akarsz lenni, oszd el mindenedet s jöjj, kövess engem”...

S az Úr igazi szentjei, akik nem Tőle, de Érte éltek, így éltek. – Mi gyarlón és bűnösen élünk...

Ezzel a szegénységet és önmegtagadást kívánó krisztianizmussal szemben a satanizmus célja épp az ellenkező... A mindennapi példát láthatjuk nemcsak fent, de lent is épp úgy; csak fent nagyban, lent kicsiben, de ugyanazon bűnösen önző lelkülettel... Mert ne azt higgye valaki, hogy csak az urak és a gazdagok a bűnösök! – Fent is, lent is a kisebb százalék a krisztusi érték, míg a nagyobb – amaz... Hogy ki, mi, azt pedig arról ismerjük fel, hogy a világ bajainak okolásában önmagát látja-e elsősorban hibásnak a maga köréhez viszonyítva, vagy csak – másokat...

A sátáni alkotmánynak másik tünete, hogy minden az én, – a krisztusnak, hogy minden a – mi.– Egyik a magánérdeken, másik a közérdeken építi fel világrendje alapzatát.

A satanizmus különböző világrendjét ismertettem a Mit tenne ma Jézus c. könyvemben. Itt csak felemlíttem, hogy a kínai mandarin és kuli, a hindu brahmin és pária, a római patricius és rabszolga, a zsidó és a goj stb. viszonya mind-mind a satanizmus tünete... A máról nem beszélhetek...

Egyik a másik erején, – másik a maga erején akar boldogulni. Az egyetemes testvéri világrendet, az igazi krisztianizmust Szt. Péter apostol valósította meg, amit azonban Nagy Konstantin alatt és után felszívott a pogány, sátáni világrend s ma nem a péteri, hanem a konstantini világrend áll fenn...

A közeljövő sátáni világrendje újra ez lesz. Minden szabad azoknak, akik a satanizmust fogják képviselni és szolgálni, de semmi azoknak, akik a krisztianizmus hívei lesznek. Ebből folyólag olyan szörnyű üldözések jönnek az emberiségre, amilyen – mint az írás mondja – még nem volt és nem is lesz...

Ezek a sátánizmus és krisztianizmus világrendi különözetei. S amíg az igazi keresztény politika nem ezt tüzi ki maga elé egyetlen célul, addig akarva, nem akarva, útját állja az Úr imája ama pontjának, hogy: „Jöjjon el a Te országod!” és öntudatlanul is egyengeti a sátáni világrend és az Antikrisztus világuralmának eljövetelet.

Végző tünete, hogy a nemzetiség érdekeit az emberiség érdekei elé helyezi és így a túlhajtott fajisággal megbontja az egyetemes emberi célt, a részleges nemzeti célokért. – S ezt már a múltban elkezdte a gojjal szemben a – zsidó.

Hogy az Antikrisztus világuralma mikor lesz, arra az alábbi szentírásí részekből következtethetünk. Szt. Máté XXIV. r. 37. v. szerint, amint Noé idejében vala, akként lesz az Emberfiának eljövetelekor is. – Mózes I. k. VI. r. 3. v. szerint: Nem marad meg az én lelkem az emberben örökké, mivelhogy test ő; lesznek – tehát – az ő napjai 120 esztendő. Eszerint 120 évre jön az ítélet ama naptól számítva, mikor az Úr az írás szerint elbúsula a nép bűne fölött. A nép romlásának kezdete pedig együtt járt a Sátán hatalomrajutásának a kezdetével. E szerint ma így számolhatnánk, akkortól 120 évre lesz a világ vége, mikor a sátáni erőrekapás elkezdődött. Mikor kezdődött? Egyik lehetőség szerint a zsidók emancipációjától... E szerint, mivel Montefiore Mózes az európai zsidó-emancipáló munkássága ck. 1846–1870 között folyt le így, ehhez adva a 120 évet, a végítélet 1966–1996 között folya le. De ha nem innen, hanem a nemzetközi kommunizmus megalakításától, azaz 1864-től számítjuk a 120 évet, úgy 1984-et kapjuk. Ha pedig a szabadkőműves-kommunista és cionista, azaz zsidó első győzelemtől, másként mondva, a kereszténység első nagy vereségétől: az egyházi állam elfoglalásától, Róma megszállásától, vagyis a Vatikán vereségétől, 1870-től számítjuk, úgy 1990-et kapjuk. Ezek szerint tehát, mint több jóslat is mondja, a végítéletnek a XX. század második felében kell lefolynia.

Az Antikrisztus csodái

A jóslatok szerint az Antikrisztus csodákat fog művelni, hogy ha lehet, még az igazakat is elhitesse. Ezek a csodák nem lesznek igaziak, hanem csak álcsoák, vagyis olyan valamik, amik felsőbbrendű erőkkkel elvégezhetők, mint pl. a tárgyaknak a levegőbe való felemelése. Tudjuk, hogy a delejes patkó felemeli a vasat. Aki ezt nem tudná, az előtt csodaszamba menne, ha csodának mondanák neki. Alapjában nem csoda. – Azonban egy vaknak egy szóval visszaadni a látást, vagy süketnek a hallást, vagy egy szóra feltámasztani a halottat, ez csoda! Vagyis nem csoda az, ha a természeti erőket irányítjuk, vagy kihasználjuk, de csoda, ha azzal mintegy ellentétesen tudunk cselekedni.

A túlvilági lények az emberek által ismeretlen titkos erőkkkel is rendelkeznek, amint azt nemcsak a spiritizmus, de az exorcizmus tényeiből is láthatjuk. Ők ezen erőket azonban a természeti törvényeknek megfelelő korlátok között és megfelelő irányban tudják csak kihasználni, akár az emberek az ő reájuk ható természeti törvényeket. Ha a szellemek valamit cselekesznek s azt csodának látjuk, az nem csoda, csak az emberi látószögből látszik annak, de a szellemiből nem. Innen van, hogy igazi csodát a szellemek sem tudnak csinálni, mint pl. vakok szemeit megnyitni, inaszakadtnak az inát meggyógyítani, halottakat támasztani stb., mert ezek a természeti törvényeknek olyan rendkívliségei volnának, melyek azok menetirányával ellenkezők. Tudnak azonban a falakon tárgyakat áthozni, sőt élőlényeket is, mert atomjaira bontják azt és áthozva a falon, újra anyagiasítják, materializálják. De mind ez

természetes folyamat. Ezért tagadják is a spirítiszták a csodát, amiben igazuk is van, mert azok a tények, miket a szellemek követnek el, tényleg nem csodák, csak a felsőbbrendű természeti erők alkalmazásai.

S az Antikrisztus csodái ilyen csodálatos dolgokból fognak állni, amint azt mindjárt ismertetjük, de előbb kell, hogy időrendben felsoroljuk azokat a sátáni csodákat, melyeket a satanizmus korszakában a szellemek műveltek.

Rége a pogánykorban, mikor még az ördögök ereje nem volt korlátozva az Úr Jézus által, – vagyis a golgotai szent vértanúsága előtt az Úrnak, – nagyon nagy erejük volt és sok csodálatos dolgot műveltek, de igazi csodát akkor sem tettek, azaz sem halottat nem támasztottak, sem beteget vakot, süketet nem gyógyítottak, hacsak nem hipnózissal, szuggeszcióval, vagy egyéb természetes erőkkel kapcsolatos kuruzslásokkal.

Csináltak azonban nagyon sok csodás dolgot, amit ma is csinálnak világszerte a szeánszokon, mint amilyenek, említettem, tárgyak felemelése, ide-oda való elvitele stb. Amire és sok másra majd a „Spiritizmus, Buddhizmus, Katolicizmus” című könyvemben térek ki részletesen és kimerítően.

Hogy mit, mit nem műveltek a pogányok bálványai, azt Bernáth Lajos könyveiből idézem; ismertetve előbb néhány igazi csodát!

„János apostol és szolgája Ázsiába mennek. Egy tengeri vihar után Efezusba jutva, mint egy fürdőtulajdonos asszony rabszolgája, János rengeteg csodát tesz, feltámaszt pl. 800 embert és egy szóval ledönti a híres Diana templomot.

Domitíanus hiába tiltja el a prédikálástól; ezért Rómába idézi, forró olajba dobhatja; de mikor onnan is épen kerül elő, Pátmosz szigetére számúzi. Epideurumon, Myrrhan és Liphonon át különböző csodák között jutva Patmoszba, János ott ismét csodát csodára halmoz, zsidókkal vitáz, mágusokat meggyőz, templomot dönt, mindenkit kereszténnyé tesz, míg végül száműzetéséből visszahívják.

János bemenvén a fürdőbe, kiűzé a tisztátalan szellemet; és a mi Urunk Jézus Krisztus erejével visszahívta a fiú testébe a lelket... János megfogta a kezét, felegyenesítette és a szent keresztnek jelével erősítette... én az Úr Jézus Krisztusnak, az élő Isten fiának tanítványa feküdtem az ő kebelén, hallottam is tőle azokat a titkokat, amiket nektek hirdetek. Higyj az Atyában, Fiúban és a Szentlélekben és megbocsáttatnak a te bűneid. – Dioscorides, a mi Urunk Jézus Krisztusnak az élő Isten Fiának nevében mondom néked: Kelj fel! És Dioscorides rögtön – feltámadt a halálból.

Nagy földrengés támadt, melyben 800 férfi halt meg... Mikor János ezeket mondotta, a 800 férfi, ki halva feküdt, feltámadt; János pedig elkezdte őket tanítani az Atyának és Fiúnak és a Szentléleknek egyedüli egyistenségéről, amit imádniok kell: és hogy három személy van egy lényeg alatt”.

Ezeket csak arra idéztem, hogy így néznek ki az igazi csodák, amiknek se vége, se hossza a kereszténység ama korában, mikor még nem tudós teológusok, hanem hívő szentek hirdették a mi Urunk Jézus Krisztust...

Majd így folytatja: „Diannának temploma összeomlik az apostol szavára, mire egy démon így szól: „240 év óta enyém ez a lakhely.” Arra János: „A názáreti Jézus nevében parancsolom neked, hogy többé ne lakjál e helyen.”

Ez igazolja, hogy a bálványok, vagy démonok beszéltek, de azt is, hogy ezek temploma nem kellett Jánosnak, mert lerombolta azt, – se a démonnak nem kellett János tana, mert nem hittani ismeretre kérte, hanem tiltakozott lakhelye lerontása ellen.

Lukiánusz görög író a II. század Voltaireje – idézi Bernáth – azt írja még, hogy „a szíriai istennőnek hieropoliszi templomában izzadnak a szobrok és mozognak és jóslatokat adnak”. Főleg Apolló szobra jósl persze, de nem ám a papok szájával, hanem maga mozog és egyedül intézi a jóslást és pedig úgy, hogy ha jóslni akar, elkezd a széken mozogni. A papok erre felemelik és mikor viszik a hátukon, az mindenfelé hajtja őket és egyiktől a másikhoz ugrik. Sajat szememmel láttam – így szól Lukiánusz –, hogy a papok felvették és vinni akarták, ő azonban otthagya őket a földön és magától mozgott a lében.”

Miért nem történnek ma ilyen csodák? Mert krisztusi erők működnek a Földön, de a közeljövőben elvonul az Úr, mivelhogy senki sem hallgat Reá s így teret, erőt és módot nyer az alvilág régi erőinek alkalmazására, ami kicsiben máris folyik a spiritiszta szeánszok materializációs és egyéb fizikai ülésein...

Hogy a Sátán a neki megfelelő „sugárkörben” mire képes, igazolja az alábbi eset. A szabadkőművesek egyik világkongresszusára meghívást kapott egyik olyan vezető emberük is, akinek fivére katolikus pap volt. Ez értesülve fivére meghívásáról, kérte, hogy helyette ő hadd menjen el ama gyűlésre, nem él vissza bizalmával, csak látni akarja, mi hát az igaz, mi nem. Fivére átadta neki igazolványait s a pap, civilben, elment a gyűlésre. Az elnöki széken megjelent a szabadkőművesség „feje”. Rekedt, rosszhangú, antipatikus férfi volt. A gyűlés után mindenkivel kezét fogott. Mikor a tagnak öltözött katolikus papai is kezét fogott, felkiáltott: „El vagyunk árulva!” – majd eltűnt. Állítólag az a „fej” maga a Sátán lett volna materializálódva! Bárki volt, megérezte, hogy más sugárkör árad a miséző pap kezéből, mint az ő híveiből és nem bírta... Világiaknak ez nevetség, de ez Szentírás misztikájával összeegyeztethető.

A maga körében minden materializálódhatik. Amint az angyalok is csak a velük harmonikus szenteknek jelennek meg többnyire, úgy a démonok is. Kivétel ritkán van.

A bálványok életéről szól még az alábbi eset is. Havrán c. püspök s kanonok írja „Utazás Keleten” c. könyv 200. oldalán, hogy:

„Mikor szűz Mária a heliopoliszi templomban, ahol naponkint 365 bálványnak áldozatot mutattak be, a kis Jézussal belépett, a faragott Istenek Jézus előtt arcukkal a földre estek és összetörték.” stb.

Szent Pál apostol írja I. Kor. X. 20–21. alatt:

„Amit a pogányok áldoznak, ördögnek áldozzák és nem az Istennek. Nem akarom pedig, hogy az ördögök társai legyetek. Nem ihatjátok az Úr kelyhét és az ördögök poharát. Nem lehettek részesei az Úr asztalának és az ördögök asztalának.” Hasonlóan int Sz. János apostol levele is I. Kor. V. 21. v. Valamint az egész ó-szövetség, oly annyira, hogy aki a bálványokkal kapcsolódik és azoknak áldoz, azt Mózes halálra ítéli.

Érdekes, hogy némelyek a görög „daimonia” szót „hamis isteneknek”, míg mások „elköltözött emberi lelkeknek” tulajdonítják. A bálványozás, vagy démonizmus tehát nem más, mint elhalt lelkek tisztelete és azoknak való áldozat... Vagyis tisztátalan, parázna lelkek tisztelete... Így érthető meg Bölcs. könyvének XIV. r. 7–15. versében írt ama rész, hogy: „A bálványok kigondolása a paráznság kezdete.” „Az utálatos bálványok tisztelete minden gonoszok oka, kezdete és vége.” Bölcs. XIV. 27.

A bálványok, illetve szellemek milyenségére világosságot vet az a feljegyzés, mely szerint a pogány véráldozatokon néha annyi szellem jelent meg s annyira tolongtak a vér körül, persze materializáltan, azaz testet öltve, hogy karddal kellett őket szétverni...

Hogy mennyire nem fogadja el maga az Úr se a szellemekkel való kapcsolatot, igazolja ama szava, mikor a vízen járva inti a kísértettől, azaz rémtől, vagyis szellemtől féltő tanítványait,

mondván, ne féljete, én vagyok... Vagyis a szellemtől félni kellett, vagy legalább is lehetett, mert minden földönjáró szellem tisztátalansága miatt maradt vissza a Földön, a Paradicsom helyett...

Sokan a szellemeket jóknak, rosszaknak tartva nem tudják megkülönböztetni az ördögöktől, azt híve, hogy az ördög valami szarvas lény. Nem! Az is szellem, de rossz szellem! Sok ördög lett s lesz most az utolsó időkben emberré is, maga az Antikrisztus is és társa, a Hamispróféta, valamint híveik nagy része.

Amint régente megvolt, úgy meglesz az utolsó időkben is, hogy az ördögök, azaz rossz szellemek csodákat művelnek. Eme csodatevő képességüket azonban a vég felé hatványozottan fogják tudni gyakorolni. Most még ritka esetekben, jól sikerült szeánszokon tapasztalhatunk csak csodás dolgokat, amint azt a budapesti spiritiszta múzeumban (Mészáros-utca) látható tárgyak is igazolják... A vég fele mindazokon ereje lesz a Sátánnak és híveinek, akik vele – a Sátánnal – egy sugárzásban, egy delejtkörben lesznek... Vagyis amilyen a lelkünk fényárja, asztrálja, szférája, olyan lényekkel jutunk rezgési kapcsolatba.

Az ördögöt legmegközelítőbben Heine írta le... Sok ilyen ördög jár köztünk, kívülről embernek látszanak, de belül Isten ellenségei és Isten parancsainak semmibevevői és finoman kiforgatói.

Az arc- és alaktan c. könyvemben írt torzulatok is elárulják a gonosz lelkeket. A szem, a fül, hang, haj, szőr, tekintet sokszor mutatja a lélek gonoszságait...

De mivel a sátán világosság angyalának öltözik, így csatlósai is annak jönnek... Már itt is vannak és hirdetik a sátáni tanokat világszerte... Ismertető jelük, hogy nem csak a római egyház hit- és erkölctanát mellőzik, – nem vetik el, csak mellőzik, – hanem a szentségeket is értéktelenítik, végül magát az Úr Jézust se fogadják el Isten egyetlen egyszülöttjének, a Szentháromság tagjának, hanem csak az angyalok egyikének...

Ezek után térjünk át az Antikrisztus csodáinak ismertetésére. Eme régi eseteket azért kellett felsorolnom, hogy igazoljam, illetve valószínűsítsem, hogy a közeljövőben mindezek újra megisméltődnek, tehát legyünk résen...

Vigyázzatok és imádkozzatok, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen...

A la-salettei kinyilatkozás szerint az Antikrisztus megkísérli utánozni az Úr Jézus mennybemenetelét is, de a magasból leesik, alatta megnyílik a föld s követőivel együtt elnyeli őket tüzes gyomrába.

Hildegard szerint villám sújtja és megöli. Az Antikrisztus hívei, mikor őt leesni és a megnyílt földben eltűnni látják, sok sírással és jajgatással fogják beismerni tévedésüket és visszatérnek az elhagyott igazsághoz.

Holzhauzer szerint az Antikrisztus és apostolai zavarba jönnek, amikor Hénok és Illés szemük láttára egy felhőn égbe szállnak. Ennek ellensúlyozására ő is felszáll a magasba nagy dicsőségben, állítólag, hogy az égbe szállott két prófétát letaszítsa. Ekkor valósul meg, amit szt. Pál apostol írt az Antikrisztusról, a bűn emberéről és a kárhozat fiáról, akit az Úr megöl az ő szájának leheletével. A föld megnyílik, hogy az Antikrisztust prófétáival együtt elnyelje. Ugyanakkor Jeruzsálem nagy részét földrengés teszi tönkre. „Ekkor lesznek jelek a Napban, Holdban és csillagokban és a földön a népek szorongatása kétségbeeséssel azok félelme s várása miatt, amik a világra következnek.”

A Sybillák egyik Míchalda, – mások szerint Nichaula, – vagyis Sába királynő XI. századból való kézirata szerint, mikor Enoch és Illés az Antikrisztus ellen prédikálnak, az Antikrisztus Jeruzsálembe megy s e két prófétát megöleti ott. Holttesteik temetetlen hevernek majd az

utcán, de negyednap szó hallatszik az Égből, keljete fel, mire feltámadnak s felszállnak az Égbe. Az ezt látók bűnbánatot tartanak. Erre az Antikrisztus kihirdeti, hogy 15 nap múlva ő is az égbe száll, hogy az ő istenségéről senki se kételkedjék. A kitűzött napon felmegy az Olajfák hegyére, az óriási néptömeg szemeláttára, nagy méltósággal egy pompás székbe ül és az ördög segítségével tényleg az ég felé száll. Ekkor fogja őt Mihael arkangyal, Isten parancsára az Ég villámaival sújtva a mélységbe letaszítani. (Csizmadia: Mit rejt a jövő. 99–101.)

Ekkor fog az Olajfák hegye kettészakadni és megnyíló mélyébe aláhull dicsősége tetőfokáról az Antikrisztus s rá megindul az utolsó ítélet, a Föld összes gonoszainak az elpusztítása és az egész mai álkultúrának a megsemmisítése tűz által, mialatt az igazak, mint Enoch és Illés, felhőtől körülövezve felragadtatnak az Úr elé, megmentve a tűzítélettől.

A lényeg itt az, hogy a Sátán felszáll... Mások szerint többször fog a levegőbe emelkedni, illetve magát a levegőben egyik helyről a másikra vitetni szellemei által... Vagyis ezt nem szabad olyan csodának venni, aminek folytán aztán őt valami felsőbbrendű egyéniségnek nézzük, mert csak közönséges médium lesz és más semmi! Ezt a következően írja le ugyancsak Csizmadia: Mit rejt a jövő c. könyve 97–98. oldalain:

„Mikor az Antikrisztus húsz éves lesz, csak kevesen élnek jó keresztény életet és világszerte panaszoznak a hatalmasok zsarnokságát. Évről-évre jönnek hozzá a népek kiküldöttjei, hogy az elviselhetetlen iga alól szabadítsa fel őket. A zsidók királyi jelvényeket ajándékoznak neki és királyuknak ismerik el. Hódításait Ázsiában kezdi meg! Emmerich szerint Megegdó, vagyis Armageddó városánál fogja megverni a föld királyait, akik aztán meghódolnak neki. Innen kezdődik az ő világcsászársága (42 hónapon át tart). Felépíti a jerusalemi templomot s mellette az ő királyi palotáját és nemsokára leül a templomba és magát istennek adja ki. (II. Thesz. II. 4.) Minden dolgában Krisztust utánozza, neki is lesznek apostolai, kik az ő istenségét hirdetik. Aki a szépszóra nem hajt, az készüljön el a mártíromságra. Népek zarándokolnak Jeruzsálembe, hogy az Antikrisztust mint Istent és Messiást imádják. Tiszteletére nagyszerű templomokat építenek. Képét minden templomban felállítják. A keresztény oltárokat lerombolják és a misemondást betiltják világszerte. Minden szent könyvet felkeresnek és elégetnek és ami Krisztusra emlékeztet, azt Jeruzsálemben és a Szentföldön mind lerombolják.

Az Antikrisztus összes követőit lebélyegzik, ezen jegy nélkül sem venni, sem eladni nem lehet. Ez a nehéz idő 42 hónapig fog tartani, amikor az Antikrisztus hatalma tetőpontját elérte. Ekkor jelennek meg Hénok és Illés, hogy az Antikrisztus ellen a küzdelmet felvegyék, Innen kezdődik az Antikrisztus zsarnoki uralma.

Most már az Antikrisztus is csodálatos dolgot művel. Felemelkedik a levegőbe, fényözön veszi körül és így megy egyik helyről a másikra. Egyik ilyen égbeszállási próbálkozásnál éri utol az Úr haragja.”

Születési idejét egyesek 1945-re, mások 1950-re, 1955-re teszik. Az idő sohse biztos, mert az erkölcsi hullámváltozások szerint később, vagy korábban jön az ítélet, ahogy javulunk vagy romlunk... Ez vonatkozik az egyén magánéletére is!

Mivel 1943-ban az egész világ jajt mond, lehet, hogy akkor születik....

Több prófécia szerint Róma is elszakad az egyháztól, elúzi a pápát és a római császárság ideálját megvalósítandó pogány vallásra tér és világalomra törekszik: ezért kell Rómának Szodoma és Gomora sorsára jutni. (Csizmadia: Mit rejt a jövő. 99. o.)

Látva a múltbani bálványok repülését, korunk spiritiszta jelenségeit, tárgyak mozgását, médiumok levegőbe emelkedését, tárgyak falakon való áthozatalát, vigyázzunk, fel ne ülünk az Antikrisztusnak, ha ilyen álcodákat művel majd a népek elhíttetésére.

Jóelőre készüljünk és tanítsuk ki gyermekeinket, mert aki ezt a csatát elveszti, az örökre, örökkévalóságra esik áldozatul a Sátánnak, illetve a pokol gyötrelmeinek...

Érdekes, hogy Krisztus Urunk, mintáz Egyház feje lépett fel; az Antikrisztus, mint a világ feje fog fellépni.

– Jézus Krisztus a lelket, amaz a testet fogja szolgálni. Vigyázzunk és figyeljünk, mert – minden jel megadatott és senki se mondhatja, hogy – nem tudtam...

A Sátán terve kezdettől az volt, hogy Isten, illetve Jézus trónjára jusson. Egész küzdelme ezért folyik mindmáig. Ezt a küzdelmet látjuk leírva Ézsaiás XIV. és Ezékiel XXVIII. részében.

Ézsaiás így írja le Jézus és Lucifer harcát, illetve az Antikrisztusnak ama bukását, mikor végrehajtani akarván tervét, felszáll, de leesik: Hogy estél le az égből hajnal csillag – Lucifer –, ki megsebesítetted a nemzeteket, ki azt mondtad, felmegyek az égbe s az Isten csillagai fölé helyezem trónomat s a szövetség hegyén fogok ülni, északi oldalán. A felhők fölé hágok s hasonlatos leszek a Fölségeshez, azaz Jézushoz. S íme letaszítottát a poklokra a verem mélyére s akik látnak, mondják, nem-e ez ama férfiú, – Antikrisztus! – aki megrontotta a földet s annak országait, ki a világot pusztává tette s annak városait lerontotta s foglyainak nem kegyelmezett? A pogányok királyai dicsőségben hunytak el, de te kivettetel, mint egy förtelmes csemete! Nem lesz híved a sírban sem, mert földedet elvesztetted, népedet meggyilkoltad. Készítsétek el megölésre, hogy még utódai se bírják örökségül a földet. S monda az Úr, elvesztem Babilont és maradékait s örökségül adom a sündisznónak. Igen, esküdött az Úr, így leszen s úgy fog történni, – ez a jóslás igazolása! – amint elvégeztem. Vagyis ez a jövőre s nemcsak a múltra vonatkozik!

Ezékiel pedig így ír: Te voltál – Antikrisztus! – a kerub, tökéletes voltál, de szíved fölfuvalkodott és szépséged által hiúságod révén – elvesztetted bölcsességedet, azért tüzet támasztok benned s hamuvá teszek és soha többé nem leszel.

Mindkét részt a Szentírásban kell elolvasni, itt csak kivonatoltam, kimutatni, hogy az ó-szövetségben meg van már adva ama ok és mód, amellyel a Sátán a Fölséges, azaz Jézus ellen tört és az, miként fog a végítéletkor elpusztulni!

III. RÉSZ

A satanizmus

A Hamispróféta

Szent János Jelenések könyvének XIII. r. 1. és 2. versei szerint a Sárkány, az idők végén, két „állatot” küld a világba. Egy Vadállatot és egy báránybőrbe bújt Farkast. A vadállat lesz az Antikrisztus, a bárány a Hamispróféta.

Említettem, az utolsó időkben kettős harcot fog vívni a Sátán az Úr Jézus Krisztus ellen. Az egyiket világi, azaz szociális, politikai és gazdasági területeken, míg a másikat egyházi, illetve filozófiai, teológiai és etikai területeken. Az elsőt, az állam ellen folytatandót az Antikrisztus, másikat az Egyház ellen folytatandót a Hamispróféta fogja vezetni, illetve irányítani.

A Szentírásban II. Korint. XI. része így ír és int eme sátáni műveletek ellen: „13. ... az efféle álapostolok álnok munkások, Krisztus apostolaivá átalakítván magukat. 14. És ez nem csoda, mert maga a Sátán is átalakítja magát a világosság angyalává. 15. Nem nagy dolog tehát, ha az ő szolgálói is igazság szolgálóivá alakítják át magukat, kiknek végük az ő cselekedeteik szerint leszen.”

A Sátán tehát mint világosság angyala, azaz, mint fényt, józanságot, hitet hirdető hamispróféta jön, illetve küldi angyalát. Vagyis a Hamispróféta, mint valamiféle főpap, mint új vallásalapító jelenik meg köztünk. Nem állíthatjuk, hogy kat. főpap lesz, azt se, hogy keresztény, mert lehet mohamedán, esetleg buddhista eredetű. Csak annyi bizonyos felőle, hogy valamiféle „báránybőrbe” bújt farkas lesz... A lelkek farkasa, az Úr aklának ellensége... A báránybőr alatt reverenda is érthető esetleg.

Tehát ketten jönnek. Az Antikrisztus és a Hamispróféta. Az Antikrisztus Victorius szerint a pokolból visszatérő Néró lesz. Ezt nem csak ő, hanem több ó-keresztény író is hitte és vallotta. A Hamisprófétára nincs jel, de valószínű a kijelentések jelei szerint, hogy Néró kortársa, Simon mágus lesz...

Nérót ismerjük. Szörnyűségei még a vérszomjas pogányok előtt is rettenetesek voltak. Megölette anyját, feleségét, tanítómesterét és mindenkit, aki útjában állt. Környezete pedig, „a lelkiismeret nélküli had”, hozzá hasonló gonoszokból állott, kiket nem ment az, hogy a császár parancsolta!... mert a bűnös parancsot nem szabad követni – írja a Szentírás – mivel „inkább Istennek kell engedelmessé válni, mint az embereknek.” Hej, ma is hányan így cselekszenek, s azzal az álokoskodással mentik magukat, hogy a kenyérért... Mert alig vannak hősök, csak szolgálóelkűek, akik kenyérért feladják az elvet, testiekért a lelket, érdekért a saját meggyőződésüket s ezzel vétnek a Szentlélek ellen...

Simon mágust kevesen ismerik. Az Ap. Csel. VIII. r. 9–24 versei azt írják róla, hogy pénzért akarta megvenni az isteni kegyelmet, a csodatevő erőt, amiért is aztán Szent Péter apostol törölte az ecclesia, vagyis a választottak sorából.

Simon mágus ezt megelőzőleg pogány volt. Gittonban született, Heléna nevű kedvesével az egész római birodalmat bebarangolta. Mindenféle csodákat tett s hirdette a gnosztikus tanokat, melyeket aztán az ő követői, a simoniánusok, – másként heleniánusok – fejtettek ki bővebben.

Simon mágus volt a pogány-keresztény keveretű gnózis megteremtője is, a Clementinae című őskeresztény irat szerint. Az a sok tévtanítás, mellyel a kereszténység első századaiban az eretnekek – szakadárok – a kereszténységet beszennyezni akarták, Simon mágus tévtanaiból vette eredetét.

Vogel: Szentek élete c. könyve szerint: ... „midőn Szent Péter apostol Rómában találkozott Simon mágussal, a következő fényes győzelmet aratta felette. Simon mágus ugyanis Néro császárt és a római népet bűvös – bűbajos (okkult!) mesterségei és hamis tanítása által megvakította és sokakat visszatartott az igaz hit felvételétől. Szt. Péter felfedezvén e csalárdságot, saját tanának megerősítésére feltámasztott egy halottat, kit Simon mágus is fel akart támasztani, de nem tudott. Simon mágus azután kitűzött egy napot annak bebizonyítására, hogy mindeddig igazságot tanított, amiért is mindenki láttára égbe menendő vala. Eljött a nap és Simon mágus az ördög segítségével, csakugyan a magasba emelkedett. Erre Szt. Péter imádkozni kezdett s az imádság után megparancsolta az ördögnek, hogy távozzék s íme: a hamis varázsló azonnal földre esett s annyira összezúzta csontjait, hogy fájdalommal s szégyennel terhelve vitték el az emberek.

Néro, ki Simont igen kedvelte, felbőszült Szt. Péter ezen cselekedete miatt s Szt. Pétert Szt. Pállal együtt börtönbe vettette.”

Ennyi a Vogel leírása. Mindezekből három pontot kell leszögezni, mert e három fő tünet lesz az utolsó idők tünete is újra. 1. Simon mágus – mint a Hamispróféta előképe – a gnózist hirdette, mely szerint Jézus nem Isten egyszülött fia, hanem csak egyik szülött fia, mint más teremtmények, kik mind-mind részei – aeonjai – Istennek. 2. Továbbá, hogy eme Simon mágus látszólagos csodát művelt, azaz felszállt, amit ma is láthatunk egyik-másik szeánszon, ahol hatalmas bútorarabok legyőzhetetlen erővel emeltetnek fel a levegőbe; néha maga a médium is. 3. Végül, hogy amint a kereszténység végén, azaz II. Péter pápa idejében lesz, úgy annak kezdetén első Péter pápa idejében is, a Hamispróféta mögött egy világi nagy hatalom, a legnagyobb állat, az akkori világbirodalom császára, annak a kornak az Antikrisztusa – Néro, – amint az idők végén szintén a leendő világbirodalom császára, a világ fejedelme fog állni a Hamispróféta mellett, az Antikrisztus személyében. Másként mondva, Simon és Néro volt előképe az idők elején, – az idők vége felé fellépő Hamispróféta és Antikrisztus személyeinek, mások szerint ezek – Néro és Simon, – fognak visszatérni és újra emberré születni, azaz reinkarnálni, hogy befejezzék a vég felé azt, ami kezdetben nem sikerült nekik.

A Szentírásból ugyanis tudjuk, hogy az Antikrisztus az idők végén szintén felemelkedik az ég felé, de felemelkedése tetőpontján az Úr leheletétől megtörik bűvereje, mire aláhull s a megnyíló föld elnyeli tüzes gyomrába híveivel együtt. Felemelkedése és ereje a Hamispróféta által lesz... Akkor kezdetben a Hamispróféta emelkedett fel és bukott alá, most az Antikrisztus vállalkozik e szerepre, de mint jövendőlvé van, ugyancsak úgy végzi.

Más feljegyzés szerint Isten népe három fő korszakon megy át. Első volt az Atya korszaka, melyet a zsidóság képviselt a Golgotáig. Második a Fiú korszaka, melyet a kereszténység képvisel a Golgotától a világ végéig, illetve az Úr második eljöveteleig. A harmadik lesz, mely az ítélet után jön, a Szentlélek, helyesebben a Szentszellem – az Igazság szellemének – korszaka. Minden korszak persze magában foglalja már kitökéletesülten az előző korszakok „fényét és melegét”, bölcsességét és szeretetét, azaz hitét és erkölcsét is. Nem csereberéről van tehát itt szó, hanem folytonos és folytatódólagos emelkedésről, lelki gyarapodásról, isteniesülésről.

Azonban a harmadik korszak előtt épp úgy fellép az Antikrisztus, mint a második előtt fellépett az igazi: a mi Urunk Jézus Krisztus!

Az elsőnek, az Atya korszakának akkor lett vége, mikor az Atya törvényeitől annyira elhajlott az emberisége illetve elszakadtak a zsidók, hogy eme Isteni törvények már csak külső mázak voltak, melynek belső lényegét még a papok se élték, hát még a hívek... Megvolt a külső nagy és fényes hókusz-pókusz, az üres és léleknélküli ceremónia, elmenni az áldozat bemutatására és ott kibámulni magát s, aztán, minden lelki táplálék nyerése és minden lelki gyarapodás, vagy emelkedés nélkül – oly üresen, mint mentek –, tértek vissza, nem pedig több bölcsességgel, nagyobb ismerettel az isteniek terén, avagy tisztább érzésekkel, önzetlenebb szívvel... Látszat volt minden, s inkább a papok megélhetését szolgálta, mint a nép testvéri egybeforrasztását. Lerótták Istennek a „köteles” adót, de azon felül semmit, de semmit, csak azt, amit muszáj volt, hogy ne bántson... S ha adtak valamit, száz annyit kértek érte, – ha a más kárára is – vissza... S inkább csak színház és vágóhíd volt a templom, mint családi együttes, egymás keresztjét hordozó testvériesültség.

A másodiknak, a Fiú korszakának akkor lesz vége, amikor a Fiú törvényeitől épp úgy eltérnek, elszakadnak, mint annak idején az Atyától elszakadtak. Persze nem mindenki. S ma? Amíg eddig szent, isteni tekintély volt az Úr Jézus, ma már a többségnél még emberi se, sőt, – némelyek még politikusokat is eléje raknak, és átlagembereket, felkönyökölt neveseket jobban tisztelnek és csodálnak a tömegek, mint magát Jézust! S ma már a világ mindene elszakadt Jézustól, csak olyan érdek- és külső összefüggést tart Vele, mint annak idején a zsidók Jehovával...

Amint elpusztult a zsidóság, mert nem volt méltó a krisztusi tanok befogadására, úgy pusztul el a mai álkeresztény világ is, mert nem méltó a krisztusi kegyelemre, a Szentlélek korára, Krisztus királyságára. Elfordultak Tőle és ő is elfordult tőlük....

Az utolsó idők jelei tehát ezen a téren is nyilvánvalók. Sőt annyira nyilvánvalók a vég jelei azok előtt, akik azzal, s nem a világ múlandó tudományával és politikájával, hanem Isten szent dolgaival foglalkoztak, hogy szinte kézenfekvő, matematikai bizonyossággal ismert előttük az idők ideje és sorrendje...

Simon mágusról tudjuk, hogy gnosztikus volt. Ez a hamispróféta – mint gonosztikus – az antinomizmus híve volt, mely tan tagadja az erkölcsi törvények kötelező erejét, akár csak ma az egyes modern eretnekek mondván: Még nincs oda fejlődve; – neki az nem bűn; – majd a – másik reinkarnációban...

Ezeket a gnosztikusokat, maguk a pogányok is minden erények ellenségének és az epikureusoknál rosszabbaknak tartották. Ezek a gnosztikusok a nöközőségnek voltak a hívei és – elvükhöz hűen – orgiákat ültek...

Simon mágus az Ap. Csel. VIII. r. 13. v. szerint megkeresztelkedett ugyan, minek folytán lehet, hogy – ha tényleg ő jön hamisprófétának – újra keresztény lesz, esetleg pap, főpap... S mint ilyen – azaz főpap – fog elszakadni az Egyháztól, előkészíteni az antikrisztusi talajt és jeleket, álcodákat tenni az Antikrisztus érdekében és – javára... De lehet, hogy mivel akkor ki lett tagadva, nem jöhet kereszténynek, csak pogánynak, mert áll a törvény ma is: „Kigyomlállok népem közül.” – Egyesek szerint főpap lesz és „nagy médium” egyben...

Mondtuk, hogy Simon mágus és Néro élete kiskaliberű előképe volt az Antikrisztusnak és a Hamisprófétának, amiért is azoknak, kik e titkos két személlyel foglalkoznak majd, e két előképet minden tekintetben ismerniök kell.

A Hamispróféta nem úgy lép fel, mint azt egyes beavatatlan gondolja, hogy máról holnapra kiáll bolondokat beszélni, vagy tagadni az Istent s mindjárt el is hiteti ilyen butaságokkal még az igazakat is; hanem – okosan!... Tervszerűen! Azaz, előbb előkészítő csapatokat küld Krisztus világnézete ellen, akik báránybőrbe bújtat, álszenteskedően ugyan, de kételyt és tagadást

hozó lelkelettel új tévtanokat hirdetve jönnek az egy akol felé, kikezdeni annak egyedüli üdvözítő tanát, a katolikumot!

Ez a Hamispróféta előbb a keresztény, illetve a katolikus világnézetet fogja kikezdeni, meghódítva maga részére sok elvilágiasodott, – isteniek helyett politikai dolgokkal foglalkozó, – rossz papokat is. Hirdetni fogja ugyan csaléteknek az etikai szükségszerűséget, mint például a szeretetet, áldozatot, türelmet, mert hisz ezek bizonyos kis százalékban még a pokolban is etikai, vagy érdek szükségszerűségek, mint amilyen társadalmi szükségszerűség a jogrend is.

A filozófiai szükségszerűségből is meghagy majd valamit, még pedig az Isten létének a hitét. Van Isten, fogja mondani, mert léte világos, de lényét vitatni fogja... S itt, ezen a ponton fogja kikezdeni, megtámadni és aláásni az egész krisztusi tant, a – krisztológiát!

Ugyanis, mint említettük, Isten léte és lénye kettő. Létét sokan vallják és látják a világ törvényszerűségén át – logikájukkal. Lénye körül azonban örök viták folynak kezdettől. Ki Ő? Mi Ő? Léte ragyog, de lénye homály. S minden teremtmény csak arra vár, mi Ő? Egyik ős-oknak, másik ős-alapnak, harmadik semminek, a negyedik energiának, ötödik észnek, értelemnek, rendnek, törvénynek, tűznek, míg Mózes szigorú Úrnak, az Úr Jézus pedig szerető Atyának, egyesek személytelennek, míg mi személyesnek mondjuk...

Teológiai szempontból pedig tagadni fogja Jézus Krisztus egyetlenegyszülöttségét, mit a Szentírás – János ev. – világosan leszögez.

II.

Hogy még néhány töredéssel megvilágítsam a Hamispróféta szerepét és viszonyát, el kell mondanom az alábbiakat :

Simon Péter és Simon mágus kortársak voltak Simon Péter az Úr, Simon mágus a Sátán papja, illetve főpapja. Mindkettő Simon volt és mindkettőnek megvolt s az idők végén újra meglesz a maga ecclesiája. Simon Péteré volt s lesz a kereszténység, Simon mágusé az új, illetve modern pogányság. Ami Simon mágus bűbájosságával és személyével történt kezdetben, az vár most ecclesiájára a végső időkben... Felemelkedik és – lesüllyed örökre...

A Hamispróféta vallása értelmi vallás lesz, azaz nem szeretettel, hanem hideg megértéssel való felölelése a létnek és életnek. Ez minden pogányság lelke is! Hit helyett tudás lesz a vallás alapja, természettudományi világnézet, természetvallás. – Hívei okos, hideg, merev lelkeletű emberek lesznek, szeretet nélkül. Felmérik, felháromszögelik a létet ésszel, de lélek nélkül...

Éveken, évtizedeken át fogja előkészíteni tanát az igaz hitben tájékozatlanok, a katolikumot az ő mélységeiben nem ismerő lelkek között – titkon! Fontos jel – titkon!... Ő maga lehet, hogy ellenpápa, a világi egyház főpapja, azaz pápája lesz, olyan pápa, akit az állam nevez ki és az utolsó 2300 napon – hat és fél éven – át fog uralkodni a világ vallása fellett. Híveit a terror erejével fogja térítgetni s baromi szívvel fog rendelkezni.

Az Antikrisztus világszereplője, míg a Hamispróféta világnézeti téren fog működni. Mindkettőnek itt vannak már előfutáraik és – dolgoznak a kenyérért – ige nélkül...

Az a feltevés, hogy a Hamispróféta az utolsó pápa lenne, azaz II. Péter, téves feltevés, mert Szt. Péter levele nem azt írja, hogy a Hamispróféta elfoglalja, vagy meghódítja az Egyházat, hanem azt, hogy csak nagy lesz a „szakadás”, mert „sokat elszakaszt”, sokan elszakadnak az Egyháztól, de maga az Egyház azért megmarad s a pokol kapui sem vesznek rajta diadalt! Tehát az Antikrisztus és Hamisprófétája az Egyházon kívüliek lesznek, vagyis az Egyháztól elszakadtak.

Szentírás magyarázó jegyzetei szerint Simon mágus Gittonból való szamaritánus volt. Szt. Jusztin szerint, övétől a legfőbb, mindenható istenségnek tartott. Sz. Iréneusz szerint azt tanítá, hogy ő a szamaritánusok között mint atya, a zsidók között mint fiú, a pogányok között mint szentlélek jelent meg s ő a legfőbb erő mindenk felett. Az ő bűbájossága több volt pusztá szemfényvesztésnél, hogy magáról ilyeneket mondhatott s magának olyan pártot szerezhett. Minthogy a Sátán minden erejéből azon volt, hogy országát fenntarthassa, kétségen kívül Simonban ő is munkálkodott. Sz. Ignác vértanú őt a Sátán elsőszülöttjének nevezi.

Ezek az idézetek azt mutatják, hogy Simon mágus a Sátán médiuma volt s amit mondott, azt a Sátán mondta önmagáról Simon mágus által, mint azt később is látjuk a templáriusok hitvallásának a tárgyalásánál majd.

Sz. Iréneusz szerint a sok tévtanítás, melyekkel az első század eretnekei a kereszténységet beszennyezni és eltorzítani akarták, a gnózisból, azaz Simon titkos tudományából vette eredetét, ennél fogva ő a régi anyaszentegyházban az eretnekek atyjának nevezetett.

Simon mágus – mai nyelven mondva – médium volt s ha jön, újra az is lesz, pap és médium egyben. De csak jeleket, álcsodákat fog tudni tenni, nem pedig igazit. Hamis csodákat teszen, hogy elámítsa vele az igazat is... Még halottakat is támaszt, de nem igazi halottak lesznek azok, csak megszálltak... Mások szerint eme halottámasztások a szeánszokon megjelenő, feltámasztott halottak volnának, kik azonban nem halottak, hanem azok neve alá bújt ördögök...

A Sátán médiuma lesz, ki sátáni tanácsokat fog adni az Antikrisztusnak. Nagy tekintélye lesz azok előtt, kik nem ismerve a jeleket és időket, hisznek majd néki... Krisztus tábora azonban tájékozva lesz és elkerüli őt és tanát.

Simon mágus annak idején szintén ilyen médium volt, mit akkoriban mágusnak, –később, ha női médium volt, – boszorkánynak is neveztek. Azt írják róla, hogy: „Cédulákra írta a szellemek zsidó neveit s azokat bedobta az áldozati tűzbe s ott elégték s a szellemek a felszálló füstön át tudomásul véve hívásukat meg is jelentek neki. E szellemek néha állatalakokban jelentek meg, azaz materializálódtak körötte. Állítólag Simon mágus is felvett néha állatalakot... Pusztá sivár helyekre bokrokat, fákat varázsolt percek alatt...

Azokban nem tudott igazi csodákat művelni, például betegeket gyógyítani, halottakat támasztani, vak szeméit megnyitni, csak bűbájoskodni és varázsolni, – tárgyakat mozgatni... Ezért akarta eme isteni hatalmat Szt. Péter apostol megvenni. Ap. Csel. VIII. 9–24.

Térjünk ki. A Sátán, – írja a Szentírás, – Állat, és Simon nem isteni megdicsőülést, nem színváltozást mutat be, hanem állatalakot vesz fel övéi előtt... Mi más volt az Úr színváltozása a Táborhegyén, ahol arca fénylék, mint a Nap s két fehérruhás férfiú, Mózes és Illés jelentek meg néki – szolgálattételre. Miért nem ragyogott Simon mágus arca úgy, mint Mózesé? Miért a füst, az állati forma, a sátáni kapcsolat? Mert a pokolból jött és a pokol inkarnált sátáni követe volt s az lesz megint. Onnan jön újra, tollharca, az Úr hívei ellen.

Ő is fog bölcsességet hirdetni, de mást! Monotheizmus helyett monizmust, krisztianizmus helyett satanizmust, lelkiesség helyett testiséget! Ezek lesznek főtűnetei! Erkölcsi szögből nézve feltűnő ellentét, hogy míg Simon mágus nyilvánosan emelkedett fel, – öndicsőségére, – a magasba, illetve erre hívta össze híveit, addig az Úr ezt elrejtve tette, három meghitt tanítványa – Péter, Jakab, János – előtt Az apostolok pedig Jézus Krisztus tanának hirdetésén kívül semmi más dicsőséget nem kerestek s nem mutattak, pedig volt hatalmuk igazi csodákat tenni, halottakat támasztani. Simon az előkelőséggel, a császárral s táborával kapcsolódott, az apostolok a szegényekkel... Mily más két terület. Simon látványosságra dolgozott, az apostolok belső átalakulásra, újjászületésre intettek. Simon tárgyakat mozgatott, az apostolok

ilyen varázslást sohse tettek. Érdekes: Soha!!! Simon a szellemekkel, az apostolok Jézussal kapcsolódtak.

Meg kell jegyezni, hogy a mágia csak egyféle, nem fehér, se fekete, hanem – mágia, illetve satanizmus. A krisztianizmus nem ismer fehér és fekete mágiát, hanem csak – mágiát, melyet elítél kezdettől. Sőt, már az apostolok korában összehordták a mágus könyveket és az apostolok elé rakva, elégették a megtért keresztények, tekintet nélkül arra, hogy fehér vagy fekete mágiának nevezték is azt!

A mágia újraéledése az okkultizmusban kezdődött, azonban, hogy hova vezet, még nem tudni, de valószínűleg a pogány szokásokhoz, mint a bachhanáliák voltak, mert minden mágia kozmos-imádás, és az emberiség állattá-levésének a kezdete, az „állati reinkarnálásokra” való kilátással...

A mágia, mint a gnózis világnézetének tartozéka, minden tekintetben ellentmond a kereszténységnek, amint azt majd a gnózis ismertetésénél látjuk. A krisztianizmus kerüli – maga az Úr is kerülte – a jelek által való hatáskeresést, ellenben a meggyőzés, a tiszta világnézet, a krisztusi tan felértése és elfogadása által kíván hatni. A mágia jelekkel... Ehhez veleszületettség kell s ez lesz a Hamisprófétának, „született médium” lesz.

A Hamispróféta vallása, – mint az Dániel jövendölései c. könyvben ismertettem, – Emmerich Katalin szerint olyan „Mischmasch religió” lesz. (112. o.)

A Hamispróféta csele és terve pedig az lesz, hogy eme tanokat titkon elterjesztve, az embereket félrevezesse s a végső ítéletkor fellépő nagy büntetések idején bűnbánat helyett majd lázongjanak, nem tudva, hogy a végső leszámolás idejét érik, amit ha kiállnak üdvözülnek, ha nem, úgy elvesznek. Mert csak „aki mindvégig kitart” – egyesek szerint reinkarnációkon át – az üdvözül; másik szerint, akik a végítélet végső percéig kitartanak, – minden csapások és kísértések között, – Jézus mellett, azok üdvözülnek.

A la-salettei jövendölés is megemlíti az Antikrisztust, illetve a Hamisprófétát. A többek között a következőket mondja:

„Sokan elhagyják a hitet s nagy lesz ama papoknak és szerzeteseknek a száma, akik el fognak térni az igaz hittől. Ezek között püspökök is lesznek.

Óvakodjék a pápa a csodacsinálóktól, mert elérkezett az idő, amikor a legmeglepőbb látszólagos csodák mutatkoznak a földön és a levegőben.

1864-ben Lucifer nagyszámú ördöggel kiszabadul, azon lesznek mindenáron, hogy lassanként kiirtsák a hitet az Istennek szentelt személyekből is, akiket annyira el fognak vakítani, hogy ha különös kegyelem nem őrzi őket, a gonosz angyalok szellemét fogják elsajátítani. (1864 az első kommunista szervezet megalakulásának éve.)

A rossz könyvek nagy számban terjednek el a földön, a sötétség szellemei mindenütt nagy közönyösséget és lanyhaságot fognak terjesztetni mindabban, ami az Isten tiszteletére vonatkozik, nagy hatalmuk lesz a természet felett és lesznek templomok, melyek e szellemnek fognak szolgálni.

Egyeseket a gonosz lelkek, egyik helyről a másikra fognak vinni. (Médiumok?)

Halottakat fognak feltámasztani, még pedig igazakat, vagyis ezen halottak az igazak formájába öltöznek, hogy annál könnyebben elcsábíthassák az embereket. Ezen látszólagos feltámadottak azonban nem lesznek egyebek ördögöknél az emberi külső alatt. Más evangéliumot fognak hirdetni, vagyis olyant, mely ellenkezik az igazi Jézus Krisztussal és tagadja a mennyország létezését; az elkárhozottak lelkei a megjelentek között lesznek. Mindezen lelkek

testükkel egyesületeknek fognak látszani, mindenütt rendkívüli csodákat művelnek, mert kialudt az igaz hit fénye és hamis fény világítja be a földet.

Az én Fiam helytartója sokat fog szenvedni, mert egyidőre nagy üldözéseknek lesz kiszolgáltatva. Ez lesz a sötétség ideje. Az Egyház borzasztó válságon fog átesni.

Mínhogy az Istenben való hit feledésbe megy, azért ki-ki önmagát fogja igazgatni és mások fölött uralkodásra törekszik. A polgári és az egyházi hatalom el lesz törölve, minden rendet és igazságot lábbal fognak tiporni, nem lesz egyéb látható, mint gyilkosság, gyűlölség, féltékenység, hazugság, egyenlenség a haza és a család szeretete nélkül.

A szentatyának sokat kell majd szenvednie, én vele leszek utoljáig, hogy átvegyem áldozatát. A gonoszok gyakran fognak élete ellen törni, de nem árthatnak napjainak, azonban sem ő, sem utóda nem fogják meglátni az Egyház diadalát.

A polgári kormányok mind ugyanazon egy elvvel állnak elő, mely abban áll, hogy minden vallási elv töröltessék, hogy az anyagelvűség, az istentagadás, a spiritizmus és mindennemű bűn uralkodjék.”

„Jaj a papoknak és az Istennek szentelt személyeknek, akik rossz életükkel Fiamat ismét megfeszítik. Bűneik égbe kiáltanak bosszúért és íme, a bosszú már az ajtónál leselkedik rájuk, Az Úr készül, hogy úgy büntessen, aminek mását a világ még nem látta. Jaj az egyházfejedelmeknek, akik kevélységgel és hatalmaskodva kormányoznak, vagyont halmoznak és a maguk tekintélye kiépítésében, – gyarapításában buzgólkodnak.

Reszkess föld és ti, akik azt valljátok, hogy Jézus Krisztusnak szolgáltok, azonban valójában bensőtökben magatokat bálványozzátok. Reszketek, mert Isten ellenségének fog titeket átadni, mert a szenthelyek romlottságban vannak elmerülve.”

„Sok gyülekezet többé nem Isten házának növelője, hanem Asmodáj lábnyomait követők legelője.”

Ennyi volt az idézet. Eme jövendölés pápai jóváhagyást nyert! – Korunk tényein át nézve, nem sok magyarázat kell ezen jóslat megértéséhez. Ezekből a kijelentésekből azt látjuk, hogy a Hamispróféta hogyan fogja kezelni és üldöztetni Isten igaz papjait s Isten igazi Egyházát, hogy helyette az ő démoni tanait érvényesíthesse és terjeszthesse el.

III.

A Hamispróféta tudja, hogy ama nagy teológiai, filozófiai és etikai harcot, melyet Krisztus ellen vív, csak úgy nyerheti meg, ha Jézus istenségét elsikkasztja. Nem letagadja, mert ma már a merev s indokolatlan tagadás hatástalan a gondolkozó ember előtt, hanem akként, hogy meghamisítja... Más tant ad helyette s így mintegy elsikkasztja az igazi tant, a krisztológiát... S hogy ez neki sikerüljön, előcsatárokat küld a szellemi területekre, akik ezt a világnézetet, mint szellemi aknákat, szétrakják az emberek között, a hitre hajlamos, de az igaz hit felismerésére képtelen, „elhanyagolt” lelkek között... S ez már is megkezdődött. A lelki kiművelést nélkülözők nem ismerve az igaz hit mélységeit, könnyen elhiszik azt, amit előbb kapnak... S mivel ellenérveket nem ismernek, elfogadják akár a Satanizmust is, mert – igaznak látszó színben öltöztetve hallják. Hogy a tömegek eme lelki elhanyagolása nyilvánvalóan a papságot terheli majd, azt maguk a bölcsebb papok is bevallják, sőt maga Szűz Mária is ezt közli a fenti la-salettei vádbeszédjében, illetve jövendölésében. „Jaj a papoknak és az Istennek szentelt személyeknek, akik...”

A Krisztológia meghamisítása már is folyik. Új, a kereszténységben minden időben eretnek, illetve istentelen tannak és satanizmusnak bélyegzett tanok hangzanak újra, hogy: Jézus nem Isten, hanem csak isteni személy... csak egyik az Istenek közül... nem a Szentháromság

egyike, hanem az Istenek egyike... Lucifer testvére, kivel most harcot vív, de majd – kibékülnek... Nem Isten, hanem csak egyik – angyal, Isten angyala... elsője!.. A számsor – elsője...

S ezek a tanok, mint „ésszerűek”, mint érthetők, mint „híhetők”, könnyen meggyökereznek azok szívében, akik elveszésre indultak, mert ezek a világiakban gyakran tanult, de lelkiekben tanulatlan s vak tömegek nem ismerik a Szentírás tanát, történelmét, sem Jézus rendkívüli életét, mely nem csak a Szentírásban, hanem az őskereszténység hiteles könyveiben is megörökített. Nem ismerik az igazat s elfogadják a hamisat.

Ha a Hamisprófétának sikerül Jézus istenségének hitét megingatni, tanai helyett hamis tanokat, Krisztus Urunk tanával nem egyező médiumi közleményeket, buddhista töredékeket adni, a „hivatottak mulasztásai” folytán akkor már könnyű lesz vezetni őket, akár az erkölcstelenség felé, akár Krisztus, sőt Isten ellen is, mert még az angyalok bukásának okát is Isten elleni vádként tudják felhasználni, bizonyos sátáni indokolással... És az erkölcstelenséget is fel lehet öltöztetni – bizonyos szabadakarati indokolással – mint a szabadszerелеm hívei indokolják, erkölcsösnek, hiszen az erkölcs, – mondják a sataniszták, – nem mást mint az emberek által kitalált korlátok és szabályok összessége, nem pedig Isten által adott igazságok alapzata... Milyen szépen fogalmazott satanizmus s milyen könnyen elhiszik azok, kik nem tudják, hogy Jézus az örökkévalóság törvényeit adta le azoknak, akik egy boldogabb életbe akarnak eljutni.

A Hamispróféta tervei és támadási fokozatai a következők: 1. Támadás Krisztus választottjai, a katolikus egyház szelleme és annak igaz hívei ellen, szóval az ecclesia ellen. Ez a harc Jézus felléptétől kezdve folyik. Megindítói voltak a főpapok, írástudók és a farizeusok. 2. Támadás Szűz Mária szeplőtelenége és istenanyai mivolta ellen. Ez is régen folyik, csak nézzük végig az Egyháztörténelmet. 3. Támadás Jézus istensége ellen. 4. Támadás Isten lényé ellen, hogy a személyes Istenben való hitet, a monotheizmust, a személytelen istenben, vagyis a világlélekben való hitre – monizmusra – hamisítsa át s akkor, vagyis végre jön a legutolsó támadásával s ez lesz – 5. – támadás Isten léte ellen, mondván: Isten nincs, minden a – világ, minden a test, minden az erők játéka s akkor már, ha csak ez a lét háttere s alapja, könnyű az örökkévaló célokat mulandókra cserélni, a lelkiek helyett testieket tűzni célul, mert annyi az üdv, amennyit itt élsz, élvezel és kéjelepsz... Vagyis e tanok vége a testi kék, az élv bálványozása, az új istenek, illetve istenített emberek, politikusok, „nagy nők”... házi szellemek... állatok és egyebek bálványozása, aminek vége aztán, a világ fejedelmének – az eljövendő Antikrisztusnak – az imádása lesz azoknál, kik tájékozatlanságuk és nemtörődömségük folytán, mint a Szentírás írja, mindent tanultak, mindent tudtak, csak épp az igazság megismerésére nem igyekeztek egyoldalú ismeretkörökből... S a lélek kultusza ellen áradó testi kultusz már is olyan nagy mérvben folyik sporttól–falasig, flantól paráznasáig, hogy minden jóslás nélkül is láthatjuk, merre halad a világ... S hogy nincs sem államfő, sem egyházfő, se tudós, aki megállíthassa, mert – nincs aki ismerné, hogy mi is annak az első és igazi krisztusi parancsnak a lelke...

Hogy ebben a nagy sataniszta mozgalomban, illetve támadásban egyik-másik irány minő szerepet tölt be, azt később ismertetjük. De már most, leszögezem, hogy nem célokom a támadás, hanem csak az igazság őszinte feltárása, mert látom, se papjaink, se tudósaink nem látják; nem is ismerik azokat a nagy szellemi veszélyeket, amelyek egyre nagyobb tömegeket hódítanak el az Úr aklából a modern eretnecség csapásaira... Ha pedig vannak, kik mindezeket hívatottak közül látják és csak ilyen nemtörődömséggel menő türelemmel nézik, akkor megérdemlik, hogy az Úr ítélete a legkegyetlenebb módon vegye számon őket mindazokért a lelkekért, akik az ő közönyük folytán hitetlenek vagy akár lelki, akár testi értelemben vett „öngyilkosok lettek...”

IV.

A Sátán minden ellen, minden téren s minden eszközzel támad, még pedig olyan fegyverrel, amilyen ellenállásra számít. Tüzérségre tüzérséggel, gyalogságra gyalogsággal, azaz papra pappal, tudósra tudóssal, tömegre tömeggel.

A buta embernél, – ilyen persze a tanultak közt is akad, nem csak a tömegnél, mert a tanultság és az okosság nem azonos szükségképpen, – egyszerűen tagadással, az Isten tagadásával kezdi és sporttól évésig, ivásig, szeretkezésig terjedő testi kultusszal bódítja őket, hogy ezeknél magasabb életideákat meg ne láthassanak... S ez a legkönnyebb attakja, mert ez a szellemiekben vak tömeg nincs kellő világnézeti alapozottsággal ellátva s így minden indok nélküli tévtan is elég nekik annak elhitézésére, hogy a világ minden rendje, célszerűsége és törvényszerűsége, – mit e vak tömeg tán észre se vett sohse, – magától pottyant össze harmóniába... Az ilyen lelkileg tökéletlen tömeggel nem sok dolga lesz, hogy megnyerje őket – tudományos világnézettel indokolt ama hitvallása követésére, melynek egyetlen főbálványa a kenyér, illetve a „test” lesz...

Más harcot folytat azonban a szellemi kiválóságokkal, Krisztus vezérkarával! Ezek alatt azonban ne a papokat, vagy főpapokat értsük, hanem mindazokat a papokat, főpapokat és híveket is, akik az Úr Jézussal lelkileg kapcsolva vannak és nemcsak ismerik a krisztianizmust, hanem élnek is! Ezeket nem lehet csak úgy nincs Isten! – vezérszavakkal elbolondítani, mert az ilyen tévelyekre olyan hatalmas ellenérveket kapnának, mely döntő vereséget hozna egész világnézetükre és tévtanaikra. Ezek ellen tehát nem tannal, hanem terrorral, gyilokkal, kiirtással fog fellépni! Mert ahol szellemmel nem győz a Sátán, ott erőszakkal lép fel. Ez az ő harcászata.

A se hideg, se meleg középszellemeknél, akik se égre, se pokolra nem értek meg, csak úgy kóvályognak akoltól–akolig, fehértől vörösig, ezek részére nyújtja indokolt tévtanait, új világnézetét és évtizedekkel hamarabb előkészíti lelkükben a talajt Krisztus istenségének tagadásától Isten létének a tagadásáig s akkor, ebben a világnézeti káoszban majd fellép ő – a Hamispróféta! – s, 2300 nappal a vég előtt átveszi a világi egyház papságát, hogy mint ellenpápa irányítsa az Antikrisztus világcsászársága alá tartozó világot...

Mivel ezeket Dániel jövendölései c. könyvben kifejtettem, itt mellőzöm. Annyit azonban idéznem kell, hogy mikor már így aláaknázza tévtanaival világszerte a tömeget, akkor fogja eltöröltetni az ő utána pár évre fellépő Antikrisztussal a mindennapi áldozatot, a misét világszerte, hogy aztán a vég előtt 42 hónappal világcsászárrá lett Antikrisztussal kiirtson mindent, mi Krisztus Urunkkal kapcsolatos, legyen az szenthely, vagy szentkönyv... Hogy ők ketten, mint ellenpápa és császár, mint világi egyház és sátáni állam küzdjenek Krisztus Urunk Egyháza és az épülő keresztény világ és államrend ellen, kiirtva annak minden vonatkozását. Hogy ebben a keresztény világrend elleni küzdelemben az Antikrisztus és Hamispróféta népe és eszköze a világ minden részéről kiűzött s Palesztinába visszatért zsidóság lesz, azt már említettem könyveimben.

Azok a mélységesen tévelygők, akik azt hirdetik vagy hiszik, hogy „mindegy”, kinek tarjuk Jézust, csak szeressük egymást, mind a Hamispróféta előfutárjai, mert a pogánynak, zsidónak, mohamedánnak mindegy lehet, mert az igaz hit nem nekik adatott, hanem nekünk, katolikusoknak egyedül! – de nem mindegy nekünk, kik katolikusoknak, Krisztus igaz híveinek születtünk, kiknek első hittétele az, hogy: Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében és a Jézus Krisztusban, ő egy Fiában, a mi Urunkban...

Hamispróféta a Szentírásban

A Jelenések könyvének XIII. része a következőket írja a vadállat ismertetése után a Hamisprófétáról:

„11. És láték más vadállatot feljönni a földből, két szarva volt ugyan, hasonló a bárány szarvához, de úgy szól vala, mint a sárkány. (Hamis és tévtanokat hirdetve.)

12. És az első vadállatnak minden hatalmát cselekvé az ő színe előtt és megtevé, hogy a föld és ennek lakói imádják az első vadállatot, melynek halálos sebe meggyógyula.

13. És nagy jeleket cselekvék úgy, hogy az égből tüzet is szállíta a földre, az emberek láttára.

14. És elcsábítá a földön lakókat a jelek által, (Jelek s nem Krisztus tana által.) melyek neki adattak, hogy cselekedje a vadállat láttára, azt mondván a földön lakóknak, hogy bálványképet emeljenek a vadállatnak, mely karddal megsebesítettet, de fölépült.

15. És adaték neki, hogy lelket adjon a vadállat képének, hogy szóljon a vadállat képe és megcselekedje azt, hogy akik nem imádják a vadállat képét, megölettessenek.

16. És megcselekszi, hogy mindenkinek, kicsinynek és nagynak, gazdagnak és szegénynek, szabadnak és szolgának bélyeg legyen az ő jobb kezeiken, vagy homlokukon;

17. és hogy senki ne vehessen vagy adhasson, hanem csak akin a vadállat bélyege, vagy neve, vagy nevének száma legyen.

18. Itt a bölcsesség. Akinek értelme van, számítsa ki a vadállat számát; mert emberszáma ez; és az ő száma hatszáz-hatvan-hat.

A Szentírás a következőket írja még a Hamisprófétával kapcsolatosan:

„20. ... amit a pogányok áldoznak, ördögnek áldoznak és nem az Istennek. Nem akarom pedig, hogy az ördögök társai legyetek. Nem ihatjátok az Úr kelyhét és az ördög poharát. 21. Nem lehettek részesek az Úr asztalában és az ördög asztalában.” I. Korint. X. r. – Mi ez az ördögnek való áldozat ma? Megmondja a Szentírás: „Ha valaki más tanítást visz nektek, mint amit mi hirdetünk, átok alatt legyen...” Az ördögnek áldoz, azaz szolgál, aki nem az Úr tanát hirdeti. Ezek az ördög munkatársai...

Szent Pál int is, hogy „... meg ne csaljon titeket a Sátán, mert nem ismeretlenek előttük az ő törekvései.” II. Kor. II. 11.

„2. Isteni buzgalommal buzgólkodok érettetek... 3. Félek azonban, hogy valamint a kígyó megcsalta Évát az ő álnokságával, úgy a ti értelmetek is meg ne romoljon és el ne hajoljon a Krisztusban való egyenességtől. 3. Mert ha valaki jönne s más Krisztust hirdetne, akit mi nem hirdetünk, vagy más lelket (spiritum: szellemet) vennétek, melyet nem vettetek, vagy más evangéliumot, (hírt, tanítást) melyet el nem fogadtatok, ezt igen elszenvetnétek.” (II. Kor. XI. r.) „11. öltözzetek az Isten fegyverzetébe, hogy az ördög incselkedéseinek ellenállhassatok. 12. Mert nem csak a test és vér ellen kell tusakodnunk, hanem a fejedelmek és hatalmasságok ellen, a világ uralkodói ellen e sötétségben, a gonosz lelkek ellen a levegőben. (Efezus VI. r.)

1. A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időkben némelyek a hittől (igaz hittől) elszakadnak, a tévelygő lelkekre és az ördögök tudományára figyelmeztvén. (Timot. IV. r. 1.)

A krisztológiára vonatkozóan pedig ezt írja Szt. János apostol:

„22. Kicsoda hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus. Ez az Antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.” (I. lev. II. r.) Vagyis aki tagadja, hogy az Atya és Fiú egy és e helyett azt állítja, hogy az Atya és Fiúk (többes szám) egyek, vagyis elikkasztja Jézus

egyetlenegy – unigeniti – szülöttségét, mondván, az atyának több fiai, elsődjei, szülöttjei vannak.

Más helyen így folytatja: „2. Erről ismertetik meg az Isten lelke: Amely lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben megjelent, Istentől vagyon. És amely lélek megosztja Jézust, nincsen Istentől és ez az Antikrisztus... stb. (I. lev. IV. r.) Vagyis, aki azt hirdeti, hogy más a Jézus és más a Krisztus; mint Simon mágus és követői teszik mindmáig, mint a gnosztikusok és a teozófusok, azok az Antikrisztus hívei.

„7. Mert sok hitető jár e világon, kik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben eljött, az ilyen hitegető és antikrisztus. (II. lev. I. r.) Majd így folytatja: „Ha ki hozzátok jó és nem ezt a tudományt hozza magával, ne fogadjátok őt házatokba s ne is köszönjétek neki. 11. Mert aki köszön neki, részes az ő gonosz cselekedeteiben.” (10-11. v.)

Pál így fenyegeti meg ezen elszakadtakat a Tessz. II. l. I. r.-ben: „7 ... midőn az Úr Jézus meg fog jelenni az égből az ő hatalmasságának angyalaival, 8. a tűz lángjában, bosszút állván azokon, kik nem ismerik az Istent és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának, stb.” – Vagyis azokon, kik az Úr evangéliumai helyett más írásokat olvasnak anélkül, hogy előbb az evangéliumot ismernék; s ama más írásoknak, médiumi közleményeknek, keleti védáknak, gonosztikus tanoknak, mazdaznán tévelygéseknek előbb hisznek Jézus tana helyett!

Aki a tiszta igazságot keresi, láthatja, hogy a Szentírás mennyire int a hamistanoktól, a szakadástól, Krisztus Urunk evangéliumának a meghamisításától, amint azt a mai divatos világnézetek tanításában látjuk, amire később rátérünk tüzetesen.

A vég ideje eljött! Az ördögi műveletek, tanok, szervezkedések kell, hogy már itt legyenek. Itt is vannak, csak meg kell tanulni – látni... Ezt pedig csak úgy lehet, ha mindeneket Jézus Krisztus, illetve a Szentírás tanításain keresztül nézünk egyedül és kivétel nélkül!

A Hamispróféta világnézete

A Hamispróféta világnézete, amint azt az előjelekből láthatjuk, a közetkezők szerint fog csoportosulni: a) az okkultizmus körül, b) a mágia körül. Ezzel szemben a krisztianizmus a következő kettő körül csoportosul újra, mint a múltban: a) a katolicizmus körül és b) a miszticizmus körül, illetve a Szentírás és a hagyományokat őrző római kat. egyház körül.

A kettő közti lényeges különbség a következő: az okkultizmus és a mágia az ismeretlenek – Istennek s a világnak – megismerését tisztán a természet erőin és a józan ésszel – esetleg tényekkel – akarja elérni. Működési körébe nem tartozik, csak a megismerés és az ebből folyó természetes ész hite.

A katolicizmus és a miszticizmus a dolgok – azaz Isten s a világ – megismerését részben az Úr Jézus kijelentései, részben a lélek erkölcsi tisztulásával járó Szentlélek sugalmi által reméli és hiszi elérni.

Nem nagy különbségeknek látszanak ezek a tájékozatlanok előtt, pedig végtelenségbe nyúló úgy az eredetük, mint végcéljuk... Egyik a Sától és Sátánhoz, másik az Istentől az Istenhez vezet...

A krisztianizmus és a satanizmus nagy harca a következő négy fő területen fog folyni a teológiai, filozófiai, etikai és a misztikus – okkult – területek érintkezőpontjain.

A teológiai tagadja majd a Messiás elérkezését s új Messiás jövetelét hirdeti, – majd Krisztus helyett az Antikrisztust imádatja.

A filozófiai a monotheizmus ellen a monizmust, illetve pantheizmust fogja hirdetni.

Etikában a bűn és erénytan döntőjét fogja vitatni, azt állítván, hogy szabad akarat nincs, minél fogva nincs felelősség és nincs – bűn; – hanem csak sors és végzet, amint ezt a pogányok is hitték.

A misztikában, a többi kisebb kérdések között azt fogja állítani, hogy az ember megváltása nem Krisztus vérén, hanem az egyén megjavulásán múlik, azaz nem Krisztus vált meg minket, hanem nekünk magunknak kell megváltani magunkat – tökéletesülésünkkel! ... Ezek után lássuk a satanizmust a pogányságban, majd a kereszténységben, végül a mi korunkban is.

Egyik legszembetűnőbb tünete az lesz, hogy mindent felhasznál tanának indokolására, jeleket, tudományos tényeket, logikai valószínűségeket, csak egyet fog mellőzni, a Szentírást! Idézet majd abból is egy-egy kiforgatható részt, a maga előnyére magyarázva, de magát az egész szent szöveget, annak teljes és világos megismertetését elmellőzi. Nem tiltja, mert ezzel gyanút fogna, hanem elmellőzi, mondatván sugalltjain át, hogy: Az annak a kornak íródott, ma már – más kell korunknak...” Ezt máris hallani hívei ajkán. Eleinte mellőzni fogja, majd kicseréli más pogány és modern eretnekségek könyveivel és tanaival...

Másik tünete lesz filozófiájának, hogy logikai igazságot tesz világmagyarázata alapjául s ez lesz a – reinkarnáció! Ezzel a mindeneget megmagyarázható tannal, illetve igazsággal, megejtí az emberek tömegeit, de eme egy igazsága ellenében elsikkasztja a többi s a legnagyobb igazságot, Jézus istenségét. A harc tengelye s módja körülbelül ez lesz. Az egyház e kérdésben dogmatikailag nem döntött, mert a lélek ereje kinyomozhatatlan. Mivel a Szentírás sok helyen szól a reinkarnáció mellett, de ellene kifejezetten sehol, ennél fogva eme egyetlen igazságot magáévá teszi, miáltal a gondolkozók nagy részét megnyeri, mint ahogy már is épp ezzel hódít világszerte minden téren, s ez az előnye a többi világnézetek fölött úgy a teozófusok, mint okkultisták és más egyéb mozgalmak hívei előtt... A lélek elevelelte nyilvánvaló, ha nem is bizonyos. Azonban azért nem lehet a katolikumot feladni! Mert nem a reinkarnáción múlik a lélek üdve vagy veszte, hanem azon, hogy úgy hiszi-e Jézus Krisztus istenségét, amint azt Szt. János ev. leírja és a római Egyház tanítja, vagy „más evangélium” szerint?... Ezen múlik minden! Ez a hit elengedhetetlen alapzata! Van-e, nincs-e reinkarnáció, hisszük, vagy tagadjuk?, másodrendű kérdés! Vitatható mindaddig, amíg döntés nincs benne, mert emberi vélemények lehetnek figyelemreméltók, de nem mérvadók, mivel nemi egyszer tévedtek, pl. abban is, hogy a) a Föld körül forog-e a Nap, vagy a Nap körül a Föld... b) Hét nap alatt teremtett-e a világ, vagy hét milliárd év alatt... c) Voltak-e őslények a mai lények előtt, vagy nem voltak, stb. De üdvünk szempontjából mindez nem fontos! Sőt annyira nem, hogy az Egyház, még mindeddig nem is tartotta elhalaszthatatlanul fontosnak, hogy dogmatikailag leszögezze a lélek elevelekezésének igaz, vagy téves voltát. A Hamispróféta azonban ezt fogja világnézeti magyarázatainak alapjául tenni s emellett elhallgatni mindazokat a nagyobb és fontosabb hittételeket, amelyek nélkül, írja Szt. János evangéliuma, nem üdvözülhetünk, ha bármily sok jót cselekszünk is, mert az örökélet első kelléke nem a jócselekedet, hanem Jézus Krisztus istenfiúságában való hitünk, melynek szükségképpenije ugyan a jócselekedet, de nem alapja! Az alap a hit! „Hiszek a Jézus Krisztusban, Istennek egyszülött Fiában!” – Ámen!

Satanizmus a pogányságban

Ha nem faji elfogultsággal, hanem bizonyos emelkedettséggel nézzük végig a világtörténelmet, látnunk kell, hogy az egész világtörténelem nem más, mint rablás, ölés, gyilkosság, hazudozás, csalás, azaz „nem az erkölcsöt szolgáló Krisztianizmus, hanem az erkölcsöt kihasználó” – satanizmus.

Ez a satanizmus két területen nyilvánult meg a múltban, egyik az egyházi, másik a világi terület volt.

Egyházi területeken látni fogjuk az irtóztatóan gonosz papságot a gonosz istentiszteletekkel kapcsolatban, akik évezredek óta, a jobbulás minden reménye nélkül gyötrik népüket!

Az állami területeken világszerte az uralkodó osztály zsarnoksága, kapzsisága nyomta el és használta ki a milliós tömegeket s ha valaki szót emelt bármelyik téren, egyházin, vagy világin, a válasz mindenütt a – kínzás, a halál volt... S ez nemcsak nagyban, de kicsinyben is így ment. Egyik nép elnyomta a másikat, ugyanakkor az erősebb család a gyengébbet, rangosabb a rangtalant, pénzesebb a szegényt... Igazságról kiabáltak, ha az igazság épp javukra lett volna, de ha, nem, úgy utópiának, ábrándnak, bolondságnak tartották az igazságot.

Az emberiség múltja bizonyos magasabb erkölcsiségen át nézve, nem őseinek dicső múltja, hanem sötét korszaka, ahol Egyház és Állam szegényfoltokkal van tele... S ez a korszak, amint látni fogjuk – a kereszténység felléptéig nem más, mint a Sátán országlása és a Sátán imádása... Őt szolgálta és imádta úgy az Egyház, mint az Állam az egész világon...

S maguk az egyének sem tudták, merre vagy hol van ama igaz út, mely Isten útjának volna nevezhető. Azt hitték, hogy a gonosz istenek csak gonoszságokkal engesztelhetők ki... Talán igazuk volt... Mert nem ismerték azt az igazi és jó Istent, aki egyedül a kereszténységnek jelentetett ki.

Hogy mi volt ez a sátánizmus a vallási téren, azt feltétlenül ismerni kell részben azért, hogy lássuk a sátánizmust magát, másrészt hogy lássuk eme sötét háttérben a krisztianizmus isteni fényét, a katolikumot!

S ha ezeket jól átértettük, akkor fogjuk tudni méltányolni és hálával kimondani, hogy: „Isten kegyelméből katolikus vagyok.”

A vallási világnézetek vázolója céljából fel kell sorolni a világvallások vázát is.

A krisztianista világnézet vázát adja a Szentírás és a keresztény Hiszekegy. E szerint kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet. – Az Újszövetség pedig így ír: „Kezdetben vala az Ige, az Ige vala Istennél és Isten vala az Ige. Minden ami lett, általa lett.” Az Ige által, Isten által!

Eme keresztény világnézettel kapcsolatban a többi természeti és szellemi vallások világnézete a következő:

Az ókor összes vallásai természeti és többnyire vérrel áldozó, azaz démoni vallások voltak. „Még a föníciaiaknál is szokásban volt az istenek haragjának megengesztelésére a legelőkelőbb családok gyermekeit feláldozni. Karthágóban is megvolt ez a kegyetlen szokás s idővel vásárolt rabszolgák feláldozásával helyettesítették ezt. A görögöknél és hébereknél is találkozunk ezzel, a hébereknél még a bírák korában is, amint erről Jefte esete tanúskodik, ki saját leányát áldozta fel. (Laky: Vallástörténet.) Ábrahám is fiát akarta feláldozni.

Ausztrália fél vad népeinek se temploma, se bálványa. Vallásuk a táncból áll, de a cse-csemőgyilkolás is divatos, soknejűség dívik és a nőrablás. Táncuk bachikus és venerikus

kicsapongásairól híres. Hiszik a lélekvándorlást, mely szerint a lelkeik a halál után a fehér emberekbe vándorolnak. Varázslóik a gonosz szellemeket igyekeznek kiengesztelni. A leánynak, mielőtt férjhez menne, a vénasszonyok leharapják kisujja két utolsó percét; a férfiaknál pedig a körülmetélkedés és a makk felhasítása divatos.

A polynéziaiaknál különféle vallással találkozunk, sok istenben hisznek, akik szerintük gyíkok, tengerikígyók alakjában jelennek meg. Templomaikban bálványokat imádnak, az ol-táron gyümölcsöt, disznót, embereket, leginkább pedig gyermekeket áldoznak. Az emberáldozatokat újabban a kisujj levágásával helyettesítik...

Ázsia primitív északi népei a satanizmus hívei. Szerintük „számtalan teremtett és teremtetlen isten létezik.” Ezek egy része az égi testekben, más része élő, vagy élettelen tárgyakban lakik. A meghaltak lelkei a halál után nagyon szomorú állapotban tengődnek tovább. A jó, vagy rossz cselekedeteknek semmi befolyása sincs, mert az istenek nem törődnek velük. Újabban a keresztény hatások és missziók folytán persze nemesültek, de ez a hitük még a kereszténységtől érintetlen satanizmus hite volt. Eme szellemeket csak a sámánok láthatják és csak azok érintkezhetnek velük kábult állapotban, (Médiumi trans!) de csakis akkor!

Afrika primitív bennszülöttei hisznek egy fő jó lényt, de ezenkívül rossz lényt is. A jót nem részesítik tiszteletben, mert attól nem kell félni, hanem csak a gonoszt kell szelídíteni és engesztelni. A gonosz imádása ha nem is felejteti el a jót, de háttérbe szorítja. Valóban satanizmus! Hiszik, hogy a tárgyakban szellemek laknak és fetisimádók. A négerek némely törzse fétisként egy kígyót tisztel s templomában tartva eteti. Néhol a meghalt főnökükkel annak rabszolgáit és feleségeiket is eltemetik és sírján embereket áldoznak. (Ma már persze keresztény fennhatóság alatt nem tehetik.) Egyes törzseknél, pl. a busmanoknál a túlvilági életről semmi sejtelmük sincs. Az állattisztelet is elterjedt. Egy-egy főnök halálánál számos rabszolgát ölnek le s legyilkolják a meghalt feleségeit. A jó és rossz szellemeket különféle állatalakokban tisztelik. (Tehén, tigris, kígyó stb.) Vallási ünnepeik tánccal kapcsolatosak. (Fontos, hogy minden satanizmus tánccal kapcsolatos. A tánc ugyanis mint a paráznaság egyik „technikája,” démoni eredetű, kivált az utóbbi 150 év alatt divatba jött kettős táncok. Az előtt ugyanis csak egyesben táncolt a férfi a nő körül.)

Amerika népeinek ősvallása a legszörnyűbb satanizmus volt. Észak-Amerika vörösbőrű indiánjai hittek egy „nagy szellemben”, ki a világot teremtette s madár, szarvasbika, bivaly, kígyó és óriás ember alakjában képzeltek. A Nap- és Tűzisten tiszteletére folytonosan égve tartják a tüzet és szívják a pipát. A Nap tiszteletére naponként háromszor pipáznak. (A dohányzás a misztikusok érzései szerint ördögi dolog, mely elérékiesít és kiöli a tisztább lények – Szentlélek – sugallatának megérzésére képes érzékeinket.) Rossz szellemben is hisznek, ezt állat, leginkább nagy kígyó alakjában képzelik és sokkal többször fordulnak imáikkal s áldozataikkal ehhez, mint a jóhoz, illetve a nagy szellemhez... Istentiszteleti cselekményeik az ima, tánc, pipázás, böjt, önkínzás, áldozat. A lélekről azt hiszik, hogy a testet elhagyva, állat alakjában is megjelenhetnek s ezért az állatokat tisztelik. (Lélekvándorlás sejtése.)

A mexikóiak vallása is a legszörnyűbb volt. Dacára, hogy magas kultúrával rendelkeztek, palotákat, utakat és városokat építettek, – embereket áldoztak. Vallásuk a Nap-, a kígyó- és a sokistenimádás volt. Egyik prófétájukat, ki az emberáldozatok ellen kikelt, elüldözték. Istentiszteleti cselekményeik ezek voltak: ima, – mit térdenállva mondtak, böjtölés, önkínzás, korbácsolás és az évenkénti óriási nagyszámú emberáldozat. Kohulában évenként hatezer embert áldoztak, az egész birodalomban pedig 20 és 50 ezer között áldoztak embereket évenként. Cortez emberei a főváros egyik épületében 136 ezer áldozat koponyáját fedezték fel. (Megérdemelték, hogy kiirtsák őket...) Az áldozat így folyt le: „Az áldozatra szánt egyént ünnepi menettel, muzsika és ének kísérete mellett, virágokkal feldíszítve, az áldozati kőhöz vezették. Itt hat feketébe öltözött pap átvette, aztán az áldozati kőre fektették. (Persze kínos

dulakodás, ordítás, jajgatás és erőszakos birkózás között, amit képzelhetünk...) öt pap fogta, a hatodik pap, a főpap, skarlát köpenybe öltözve felhasította kovakéssel az áldozat mellét, kivette a szívét és a Nap felé tartotta s az Isten szobra elé vetette, mialatt a nép imádkozva térdelt. Azután az áldozat karját, lábszárait áldozati lakomán költötték el. Áldozatuk vérével hajukra kenték, illetve azzal mosták meg hajukat. Áldoztak férfiakat, asszonyokat, leányokat, leginkább hadifoglyokat. Gyakran azért háborúztak, hogy legyen kit feláldozni. Másik áldozati mód volt, hogy istenük képét tésztából kigyúrták és a feláldozottak vérével befecskengették, szívét kivették s azt a királynak, többi részét pedig a népnek osztották ki megevés céljából.”

Peruban ugyanígy volt. Sok istent hittek s embereket áldoztak. Papjuk előtt gyóntak is, áldoztak is. Uralkodó családjukat, az Inka családot, a Naptól származtatták...

Hogy az ősnépek és a félvad népek vallásai csakis ördögi eredetűek, mint azt a zsidók és őskeresztények tartották, az látható – vallásuk gyümölcseiről...

Ilyen volt régebben, a Sátán világalma korában még a vallás is, meg az erkölcs is... De lássuk ezt a satanizmust kicsit enyhébb, de még mindig satanista színezetben, egyes népcsaládok keretén belül is.

A turáni népcsaládok vallásai közül legrégebbek egyike **a kínaiak vallása**. Egyes vallástörténészek szerint az ősi kínaiak hittek egy mindenható Istenben... Konfucius korában azonban a régi monotheizmusból már deizmus alakult ki s a személyes Isten helyére lépett a természetimádás, majd a több szellemek, illetve istenek, azaz ősök imádása, tisztelete... Majd annyira mentek, hogy emberáldozatokat is mutattak be!

Papjaik nincsenek, sem templomaik, hanem csak pagodák, nagy őseik tiszteletére szolgáló emléksarnokok, ahol nekik, nem pedig Isteneknek mutatnak be az államhivatalnokok, vagy a család tagjai némi „áldozatot”. A halhatatlanság hitéről szó sincs náluk. Újabban, hogy Buddha tana beszivárgott, az ősi kínai vallás is keveredett. Konfucius két őskötet tesz fel, az erőt s az anyagot, másként a mennyet s a földet. – A császár a menny fia, ki az égtől nyerte a hatalmát. Szerinte az isteni s emberi egy. „Tiszteljétek az isteneket, de tartsátok magatokat távol tőlük.” A méltatlan császárt meg szabad bírálni, elűzni, sőt megölni. Ezért a forradalom ott jogos, sőt kötelesség. Az állam első tisztviselőjének kötelessége a rossz útra tért császárt figyelmeztetni... Konfucius így sem bölcselő, se nem vallásalapító, hanem államférfi. Rendszere később minden egyéniséget kiölő bürokráciává torzult. Éhen marad mellette a lélek, noha reális erkölcs tanító, ki e földre alapítja tanát. Dr. Mester János így jellemzi tanát s népét: „Konfucius az erkölcsös és vallásos életnek ütőereit metszette el akkor, amidőn a „szentkönyvekből” kihagyta az isteni gondviselés világos fogalmát és hideg, élettelen, deizmussal olvasztja össze a természeti erők tiszteletét. Nagy gonddal szabályozza az ősök kultuszát, de hallgatással mellőzi az örökéletet és nagyon is kidomborítja, hogy a holtak tisztelete nem egyéb, mint az állampolgári nevelésnek egyik hatásos eszköze. Mindenben csak földi célokat ismer; ami a tapasztalatot meghaladja, azt mellőzi; a dolgok lényegével keveset törődik. Módszerének következménye, hogy a gyermekbe nevelt édeskés, udvarias modor sokszor kegyetlen önzést, számító ravaszságot, kicsapongó érzékiséget és vérengző kegyetlenséget takar. Ilyen módon támadhat külsőségekben csillogó kultúra, de tudásából hiányzik a mélység, erkölcséből az őszinteség, vallásából az áhitat, művészetéből a gondolat. Ennek a népnek soha sincsen igazi ünnepe: a temploma sírkamra, egyháza az állam, papja a tudákos mandarin (főhivatalnok v. kormányzó) mélység és emelkedettség nem terem nála sehol.”

Laocse-t, másként Laose-t az emberiség legnagyobb misztikusának tartják egyesek, noha Kelet leghomályosabb, de legmélyebb gondolkozója... Tösgyökeres kínai gondolkozó Konfucius korában élt. Műve: Tao-te-king. Krause 42 féle fordítását említi, de nincsen egyetlen sora sem, melyet a fordítók egyenlően értettek volna. Tao: a világ nagy elve, – te:

erény, king: okmány, De a tao-t sokan másnak is értik; útnak is. „Nem vallási, hanem filozófiai fogalom, istentiszteletben nem részesül, áldozatot nem mutatnak be neki s nem imádkoznak hozzá. „Benne egyesül, mint a két őserő, lét és nemlét. Ha kialszik az ember egyénisége, úgy egyenlő lesz vele, a mindenséggel, sőt még a földi életet is meghosszabbítja a nagy Taoval való egyesülés, mihez két mód vezet: a mély légzés, illetve légzés tudománya és a böjt, mint követői később kifejtették... Ez az ő „vallása”. (V. ö. a mai vegetárius és mazdaznán tanokkal.)

Elmondhatjuk tehát, hogy se vallása, se Istene, akár csak Indiának, Kínának... Az ég, a föld s az ember tölti ki egész gondolatvilágát és a jelen jóélet...

Az árják vallásából csak hármat említünk fel, a brahmanizmust, buddhizmust és a zoroasztrizmust.

A brahmaizmus, — mint minden nagy vallás, több irányra oszlik, de mindenben megegyezik abban a sátáni tünetben, hogy etikája embertelen, világnézete lesújtó! Mivel a buddhizmusról és krisztianizmusról külön könyvben számolok be, itt csak röviden ismertetem, annál inkább, mert jelen könyv célja csakis a jövő antikrisztusi mozgalmainak az ismertetése s nem a múlté.

Etikáját illetőleg, a brahminizmus kasztokat állított fel, melyben minden a brahmin, míg az alsó kasztok, szudrák és páriák, emberszámba se mennek, sőt, ha brahmin közelébe merészkednek, halállal bűnhődnek. Istentiszteleteiken az ember-áldozat, és temetéseiken a feleség élve való eltemetése volt a szokás. Világnézetükben nincs Isten, sem lélek! Isten, helyett a világ-lélek, az: ő-salap, illetve a: „szülő anya”. Igaz, hogy szent könyveikben sok az ellentmondás, de általában pantheisták és deisták keveredései. Isteneik száma beláthatatlan, de ezek nem öröklények, hanem olyanok, akik – lettek és elmúlnak... A világ „visszahúzódásával” eltűnnek ők is... Az új istenek aztán azok lesznek, akik nagyon kitüntetik magukat... De e világ elmúlásával elmúlnak ők is, vagyis az istenek trónusa csak egy kormány, mely – változik... Gonosz isteneiknek kivált leány csecsemőket szerettek áldozni s az özvegyeket élve elégetni... A sok kaszt mind lenézi, megveti egymást. Egymással nem érintkezhetik, egymástól semmit el nem fogadhat... Ez a brahminizmus göggel, szívtelen-séggel, vérrel, pesszimizmussal teli vallása, minél az ördög ma sem csinálhatna ördögibbet, mert nem csak öl, mint az amerikai vadak tették, hanem életüket is morddá, pesszimistává, komorrá teszi. Szeretet, irgalom, krisztusi lelkület? Még a lehetőségéből is ki van zárva a kasztrendszer szelleme által! S ezt imádják Európa olvasatlan és a Szentírásban tájékozatlan tévelygői: kelet rajongói... Fakírjait pedig hagyjuk... Leghíresebb, ki tényleg komoly ellenőrzés mellett lett élve eltemetve, oly botrányos életmódot folytatott „feltámadása után”, hogy maga a maharadza ki akarta toloncoltatni országa területéről... Az állatimádás, a szent tehén tisztelete pedig – valóságos örületig fajult! Lepényeket és pogácsákat csinálnak trágyájából s a templomok előtt, mint szent kegytárgyakat árulják, vannak, kik a szent tehén vizeletében mosdanak s azt isszák... S mindeme keleti örület ma is fennáll még, ami mégis kimaradt, azt az angolok törvényeinek a tilalma folytán hagyták ki, mint pl. emberáldozatot, élvetemetést, élveégetést stb. Azonban a kéjenc nagyurak még ma is hétéves kislányokat tehetnek tönkre kéjvágyból! S hét éves betegekkel s anyákkal ma is tele a kórházak... S fiatal özvegyeket ma is – mivel el nem égethetik, – hát kitaszítják maguk közül, kik aztán kóborolva, koldulva élnek. A katolikus missziók szedik össze s nevelnek belőlük „embert”.

A buddhizmus, mint a reformált brahminizmus se sokkal jobb világnézetileg. A tudatlanok szeretik Buddhát és az Úr Jézust összehasonlítani. Előre kijelentem, hogy Jézus és Buddha egyéni élete, világnézete és etikája között semmi hasonlóság, hanem a legnagyobb ellentét áll fenn minden komoly keleti író és tudós szerint is!

Buddha elhagyta családját, magányában annyira vitte az aszkétikus gyakorlatait, hogy megette a borjú ganéját, majd a saját maga ürülékét s mikor látta, hogy az aszkézis nem visz

világosulásra, elhagyva ezt az utat, szellemire tért. Megvilágosult... S új tant kezdett hirdetni. Tana maga a pesszimizmus: minden rossz, amiért is az élet célja, szabadulni a létől, mert a lét csak szenvedés... Lelki örömet, a lelkiszegények örömét Buddha nem ismeri.

Hirdeti a jótékonytságot, de minden jóság végcélja: megszűnni... Filozófiájának sarkalatos elve az istentagadás és a lélektagadás. Se ez nincs, se az nincs, csak a világ-okosor, a karma, mely mint végzet fizet irgalmatlanul, cselekedeteink szerint... Megváltó sincs, mert a megváltást mindenkinek magának kell elvégezni ezer s ezer reinkarnáción át... A reinkarnáció tana sehol sincs annyira megcsúfolva, mint náluk, a hirdetőinél, mert nem látni köztük egy „kireinkarnálódott lelki nagyságot”... Kétségtelenül javított a brahminizmuson, de a kereszténységtől épp oly távoli tévutakon halad ma is, mint kezdetben a brahminizmus... Mintha a Sátán vezetné az egész Keletet és távol Nyugatot, Európa kivételével, noha ide is becsempészett egy-egy tévedést... „Buddha – írja dr. Mester – istentagadó, aki megveti az egész isteni bandát és még arra sem tartja őket méltónak, hogy szerzetébe belépjen...” Ha eme istenek alatt a „szellemeket”, a köröttünk kóborló túlvilági lelkeket kell érteni, megérthetjük eme nézetét... Mert Keleten is, akárcsak Nyugaton a kóborló szellemi raj – botrányosan primitív úgy erkölcsében, mint világnézetében... Csak hát – itt is – vak vezet világtalant, médiumok tömegeket... Végül Buddha imái, nem mások, mint a Buddha törvényeinek az ismételtetése, – meditációk... elmélkedések... Mert ha nincs Isten, kihez szólhatna máshoz a lélek, mint önmagához... Felemelkedésre, az Atyához való közeledésre még alap, remény, mód sincs adva... Ilyen világnézet mellett igazán csak – megszűnni érdemes... S hogy mit eredményezett India minden vallása, azt a modern utazók leírásaiból is láthatjuk... Ott vannak ma is, ahol ezelőtt évezredekkel, nem csak a tudományban, hanem erkölcsben és filozófiában is... Ha ugyan filozófiának nevezhető az a logika nélküli összevisszaság, amely inkább képzelgés, mint józan következtetés gyümölcse... Egyetlen érdeme, hogy a kasztrendszeret megtámadta s hirdette az egyenlőség tanát és a testi aszkézis helyére a szellemi aszkézist, önmagunk szabályozását tűzte célul, de nem az örökéletért! hanem hogy mielőbb elérhessük a vágytalanságot és a nirvánát... Mert a végcél: nem lenni, visszaolvadni az igazi létbe, mely maga a nemlét... Követői idővel aztán – mivel Istenük nem volt, – Buddhát tették istenükké, illetve tiszteletük és imádatuk tárgyává... Ha nincs hajó, jó a tutaj is. Hozzá imádkoznak s neki áldoznak virágokat, illatszereket és gyümölcsöket.

A zoroasztrizmus a perzsa, illetve zend nép vallása. Alapítója Zoroaszter volt, a régi, nagy gondolkozók legnagyobbja. A Bibliához az ő istenfogalma áll a legközelebb, állítólag tőle vették a zsidók is egész hitüket... Azonban! – amikor egy örökisten létét teszi fel, akkor azt mondja: Két szellem volt kezdetben, a jó és a rossz s ezek látomásaiban, mint „ikertestvérek” jelentek meg neki... Ahura-Mazda az örök lény; ennek két fia – Ormuzd és Ahrimán – testvérek. Keresztény fogalmak szerint:

Az ős Jehovának két fia van: Jézus és a Sátán, – akik tehát testvérek. – Ez nem más, mint finom satanizmus! Elmarad itt a véráldozat, de fellép helyette a közlgő Istenfiának tekinthetőségét megrontó hittan, mely szerint Jézus: Ormuzd, nem ura, hanem testvére a Sátánnak, azaz Ahrimánnak. Keresztény, illetve krisztianista szempontból ez a világnézet veszedelmesebb antikrisztianizmus, mint a többi, mert burkoltan vágja alá az igazság gyökerét. S ma, korunkban újra ez a satanizmus kísért, amint azt majd később kimutatjuk! Ezzel szemben a zsidók hittana, mely nem isteni testvéreket, hanem az Urat várta, égi magasságban ragyog! Zarathustra erkölcstana is furcsa... Amíg egyikoldalon csupa szép és jó tant hirdet, addig másoldalt megengedi a vérfertőző házasságokat, majd a második feleségtartást, sőt a rokon és nővér feleségül vételét előnyben részesíti! Visszataszító, hogy a nősténykutyáról jobban gondoskodik, mint az emberekről. Követőinél aztán általánossá vált a – többnejűség, mi persze a családi béke s gyermek nevelés összhangjának a rovására van...

Istent a tűz jelképezi s mint tűzimádók szerepelnek némely vallástörténész előtt. Ugyanis a zendek azelőtt tűzimádók voltak s azok ellen kelt ki Zarathustra, de később Zarathustra követői újra visszahozták a tűz tiszteletét, valamint egészségügyi szempontból a marhazivellel való mosakodást. (Ezt ma mint baktérium-ölőt és fertőtlenítőt egyesek védik.)

Más magyarázások szerint Ormuzd, a jó isten, nem teremtett; míg Ahrimán a rossz, a teremtett istenség. Egyik a világosság, másik a sötétség ura. Az emberi lélek elevelétezését ő is hirdeti. Szerinte az ember arra teremtett, hogy a Jó és a Rossz isten között folyó harcban a jók a Jó, a gonoszok a Rossz isten pártjára és szolgálatára állva, egyik örökéletre, másik pusztulásra jusson... Tisztelik még Mithrát, Anahyta-t, a „természet istenasszonyát”, a „szülő” anyát... mint Ormuzd legtiszteletreméltóbb teremtményét, kit mi Szűz Mária név alatt ismerünk, de más viszonylatban.

A szemiták – egyiptomiak, babiloniak, asszírok, feníciaiak és zsidók vallási világnézete a következő:

Egyiptomban több vallásforma uralkodott. Egyik az Ozirisz, másik a Helipoliszi, Tha – nap – főistené, harmadik memfisi Ptah istené. Általában egyiptom többisten imádó volt, mi végül is az állatimádásig fajult. A tizenegyedik dinasztia kezdetével átalakult egyiptom vallása. A régi istenek – Ozirisz, Rha, Ptah – imádása csaknem egészen megszűnt s helyüket újak foglalták el: mégpedig Munt, vagy Mentu, Amen, vagy Amun, Khem vagy Min, mindhárom a termékenység istenei. Ugyanekkor emeltettek országos rangú istenekké a nő istenek, noha azokat is kezdtől hitték, mint „nagy istennőt” és az „ég királynőjét.” A XII. dinasztia vége felé kezdődött Szebak-nak, a krokodilfejű istennek a tisztelete. Később a hikszoszok (ezek voltak a szkylthiák) kiűzetése után a számtalan istenalakot úgy tekintették, mint az egyedüli láthatatlan isteni „lényeg” nyilatkozatát... Szellemi isten-tudatuk csaknem az egyistenimádásig emelkedett. Az örök szellem mellé odaképzelték az Anyát, majd a Fiút. Az állatimádás szertelenségére mutat, hogy azon állatot, melyen valamely istenük lényegét felismerték, azt az illető isten főtemplomában tartották s azt az állatot az istenség megtestesülésének tekintették. Ezen állatokat gondozták, kenték, fürösztötték, jól táplálták, gazdag étel és italáldozatokkal, sőt süteményekkel látták el, felékesítették őket nyakláncokkal, dísz tárgyakkal és tömjéneztek nekik, imádták és istenként tisztelték, haláluk után bebalzsamozták és istenként eltemették. Ilyen állatok voltak a szentelt bogár, szent ibisz, szent kutya és a szent sakál, szent karvaly, szent macska. Tüzesetnél sokkal nagyobb gondot fordítottak a szent macska megmentésére, mint a tűz eloltására! Herodot írja, hogy a szent krokodilt a papok üveg és aranyfüggőkkel díszítik, gondozzák, etetik az áldozatra szánt hússal és liszttel s ha elhulltak, bebalzsamozták és szent koporsókba temették el. Legnagyobb tiszteletben részesült a – marha, bika, a tehén és a kecskebak. Az Ápisz bika halálát hetven napig gyászolták. Hulláját bebalzsamozták s a legnagyobb pompával temették el. Szerintük Ozirisz főisten lelke szállt az Ápiszba. Egyik földalatti folyosóban 64 Ápisz bika múmiáját találták meg. Templomaik a zsidókénak őstípusa, innen vették a zsidók is templomméreteik alap gondolatait... A szentélyt, azaz szentek-szentét arannyal szőtt függönyök takarták el s ha azt a pap félrevonta, akkor macskát, krokodilt, vagy valamely belföldi kígyót lehetett látni, mely bíbor párnákon fetrengett... Régebben embereket is áldoztak, majd olajat, bort, vaját. Az áldozásnál a főpap jelen volt „leopárd bőrrel a hátán”... Majd barmot áldoztak, levágva annak fejét, a folyóba dobták azzal, hogy minden baj essen az áldozati barom fejére s vele vesszen el s aztán a barmot megnyúzták, belét kivették s elégették. Erkölcsi elveik bámulatosán tiszták és magasztosak, mint a sírfeliratokon olvashatjuk. Némely író szerint Egyiptom a zsidóságnak, a zsidóság a kereszténységnek volt az előiskolája... Azonban akármi volt, összegezve az egészet, világnézetében annyira eltért a satanizmus felé, hogy a kereszténységgel arányba sem állítható.

A babiloniak és asszírok vallását illetően tudnunk kell, hogy Kaldea a mágusok hazája s az okkultizmus szülőföldje. Legrégibb feliratuk 4000 éves... Ősvallásuk mágia, boszorkányság és a csillagjóslás volt. Nagy csillagászuk Berozosz állítólag oly dokumentumokhoz jutott, melyeket olyan lényeknek tulajdonított, amelyek „megelőzték az ember megjelenését a földön.” Története 215 miriád esztendő telt fel Eusebios szerint... Khaldea szerint az első „isten” és az első ember „hal-isten” és „hal-ember” voltak... Ezek a véghetetlen kozmikus óceánból születtek. És a „természet” mikor megpróbálkozott a teremtéssel, kezdetben fura életképtelen szörnyetegeket hozott létre... – Hivatalos vallását tökéletlenül ismerjük, de annyi bizonyos, hogy barbár volt, legalább is erkölcstana... A prostituált nők, akiktől ma lenézéssel és utálattal fordul el a társadalom és uccai páriáknak tartja őket, a régi Babilonban és perzsáknál „szent” missziót töltöttek be. Babilonban minden tisztességes asszonyt a törvény kötelezett arra, hogy egyszer életében egy napon pénzért adja oda magát a férfiaknak Mylitta templomában, írja dr. Nemes Nagy orvos könyve. Szerinte Egyiptomban is szent volt a prostitúció. Korinthusban, a Vénusz templomnak, több mint ezer fiatal leány papnője volt, akik állandóan rendelkezésére állottak a férfiaknak és éjjel-nappal „áldoztak” a szerelem oltárán. A hetérák, a régi Görögországban nagy tiszteletnek örvendő nők voltak. Japánban a gésák igen előkelő házasságot köthetnek és nincs joga senkinek a szemükre vetni múltjukat, fejezi be sorait. Úgy a babiloniak, mint az asszírok többistenimádók voltak, imádtak nő istennőket is. A babiloniak – Mylitta istentisztelete érzékiesebb, amazoké kegyetlenebb volt. A legfőbb istennőnek, Zarbanitnak a templomában is kicsapongó istentiszteletek folytak... A Kaldeus papok jóslásokkal, kivált csillagjóslásokkal foglalkoztak, de jóstak a madarak röptéből s álmok megfejtéséből is. Úgy többistenimádásuk, mint erkölcstanuk szintén sátáni volt.

A föníciaiak vallásáról csak töredékekből tudunk egyet-mást, de az is elég szörnyűség. Több Istent imádtak. Isteneiknek hím állatokat áldoztak. Ezen kívül a föníciai lányok is kötelesek voltak, Asera nőisten ünnepein magukat az istennő tiszteletére átengedni férfiakkal. – Templomaikban állandóan voltak nők, kik olyanfélék voltak, mint a bajadérok Indiában... A gonosz isteneknek is áldoztak, hogy kedvét megnyerjék, pl. Moloknak. Ártatlan, szeplőtelen gyermekeket s ifjakat adtak neki áldozatul, kiket az előkelő polgárok gyermekei közül sorshúzással választottak ki. Leghathatósabbnak tartották az elsőszülött, vagy egyetlen, vagy a legkedvesebb gyermek feláldozását, mert csak a legkedvesebb szelídíthette meg a kegyetlen Molokot. Midőn a sirakuzai Agathokles Karthágót körülvette, a föníciaiak a falakon 200 ifjút áldoztak a legtekintélyesebbek közül s azon családok, kik azt hitték, hogy gyermekeiket megtagadták az istentől a múltban, most odaadták áldozatra s ez 300 ifjú volt. Az áldozat így folyt le: Molok ércszobrának karjaira helyezték az áldozatot, persze összekötve s az onnan a szobor torkán át gyomrába csúszott, mely tüzellel volt megtöltve s elégett benne. Az áldozatra szántak anyáinak az áldozásnál jelen kellett lenni s az áldozatok jajgatását, sírását, esdeklését, segélykiáltását, sikolyát és vergődését, – mit mi elképzelni se tudunk ma, – könnyeiket és sóhajukat elfojtva, a fájdalom minden jele nélkül kellett nézniök, mialatt a sípok és dobok zajával igyekeztek némítani az áldozatok kétségbeeső könyörgéseit... Aszterta istennő tiszteletére pedig leányokat áldoztak... Eme két gonosz isten így kívánta... Íme a két, illetve több jó isten és a két gonosz isten világrendjében ez volta két istenimádásnak a – miséje... Olvasni is szörnyű...

Belekönnyez a lélek és felháborodik korunk ellen, ez ellen a mai tudományosan buta kor ellen, mely ezek után se látja és tudja, hogy mit adott neki, mily békét, kegyelmet és biztonságot a mi édes Urunk és Istenünk, a Jézus Krisztus, mikor a testvériség szent tanát 12 szent „laikussal” apostolaival elhintette köztünk...

Ezek voltak a múlt satanizmusai. Sehol semmi isteni erkölcs, csak kín, vér, gyötrellem...

Ezért mondta joggal az Úr Jézus, hogy: „Mind, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók”. (Sz. János X. r. 8.)

Ezt erősíti meg a Kor. I. levél X. r. is, írván, hogy: „amit a pogányok áldoznak, azt ördögnek áldozzák és nem Istennek”.

A magyarok ősvallásáról tudjuk, hogy „véráldozatokat, illetve fehér ló áldozatokat mutattak be nagyobb áldozatok alkalmával az – „isteneknek.” (Anonimus.) A Márk-féle krónika is erre céloz, midőn Vatháról az írja, hogy „pogány szokás szerint megborotválva fejét s háromágú üstököt eresztve a démonoknak, áldozott és lóhúst kezdett enni.” Legközelebbi nyelvrokonunknál, a voguloknál szintén el van terjedve a lóáldozat.

A magyarok ősvallásáról Marx Bilkey: Kat. egyháztörténetében 242–243. oldalakon azt írja, hogy: „Egy, mindenekfölött álló Istent (Ukkó: öregisten) hittek, vallásuk egyik főeleme az ősök szellemének a tisztelete volt. Hittek a testhez kötött lélekben és a holtak felszabadult árnyék-lelkében. Halottkultuszt üztek, akiknek áldozatokat – fehér lovat – mutattak be. Az elhalt apa lelke – szerintük fiaikba szállt át – ezért áldozták föl Álmost, hogy szelleme fiába, Árpádba szálljon; ezért akarták megölni Szent Istvánt is. (?) Hittek a varázslatokban, a jó és rossz szellemekben, valamint az ég, levegő, eső, víz, világosság, melegség, föld szellemeiben. Egyenjűségben éltek, de a feleség mellett ágyasokat is tartottak.” stb.

A germánok ősvallását is fel kell említeni. Több isteneik voltak.

Szerintük az istenek is harcban állnak egymással, e harc nem tart örökké s a vége az istenek megsemmisítése lesz... Ezt nagy jelek előzik meg s a világ lángok martaléka lesz, de új ég, új föld és új istenek állnak elő.

A zsidókat illetőleg Ábrahám annakidején fiát akarta feláldozni. Egyiptomban, láttuk, szintén megengedett és szokásos volt az emberáldozat és állatimádás.

Mózes fellépte után új korszak kezdődött, noha a nép nem tudott megválni régi isteneitől s Jehova mellett is hódolt a régi isteneinek, mit igazol Ámos V. r. 25. verse is, ahol az Úr felpanaszolja a zsidóknak a bálványoknak való áldozatokat, mondván, kinek áldoztatok negyven esztendőn át a pusztában, nem-e a Moloknak, hordozva magatokkal bálványaitok és isteneitek képét? Salamonról is azt írja Királyok III. könyv XI. r. 4–5. verse, hogy mikor már vén volt, szíve megromlék az asszonyok által, s idegen isteneket követte, a szidoniusok istenasszonyát Asztartét tisztelé Salamon és az ammoniták bálványát, Molokot. Mózes III. könyv XVIII. r. ezt írja: „Magzatodból ne adj Molok halványának...”

Jellemző a Bírak könyvének XI. részében leírt emberáldozat is, mely szerint Jefte, hogy megnyerje a háborút, felajánlotta azt, hogy aki házából először eléje jön, azt feláldozza az Úrnak égő áldozattal. S egyetlen lánya jött eléje énekkel és dobszóval, akit aztán feláldozott... Ez is az emberáldozatok szokását igazolja.

A bálványimádás ellen kelt ki Illés is, leöletve több száz bálványimádó papot, kik Asztartának s Baálnak áldoztak...

Hoseás korában – K. e. 720. – is mélyen bele voltak merülve a bálványimádásba. „Izraelben borjú alakjában imádták Jehovát s olykor embereket áldoztak tiszteletére. Embereket áldozva csókolták a borjakat, írja Laky, sőt Jeremiás korában is. K. e. 604. még idegen isteneket imádtak s el volt terjedve a bálványozás.

A babiloni fogság után azonban új szellem kezdődik, mert sokat tanultak és sokat hoztak magukkal a fogságból olyanokat, melyeket csakis a babiloniakkal való érintkezésből hozhattak: Az angyalok, ördögök és a feltámadás fogalmait, továbbá a Sátánról való hitet... Vagyis állítólag a Zoroaszter Zend – Avesztája a Mózes, illetve zsidó vallás ősalapja... Akár-

honnan és akárhogyan jött, annyit akarunk itt kimutatni, hogy mint minden, úgy a zsidóság is át volt hatva a satanizmustól.

A mohamedánizmusra kell még kitérni. Ezt egyesek önálló vallásnak mondják, holott közelebbről nézve ez csak egy szakadárság, kettős eretnecség, mert tanát részben a zsidó, részben a keresztény tanokból merítette, némi elferdítésekkel.

Jellemző a satanizmusára, hogy az ember nem gyermeke, hanem rabszolgája Istennek. A hitetlenek fegyveres üldözése a legjobb cselekedet.

Satanizmus a kereszténységben

Az eretnecségek hit szempontjából kétfélék. Egyik a jóhiszemű eretnecség, mely túlozva hisz, például Jézust magának az Atyának mondja, míg a másik ellenkezőleg és kisebbít a keresztény hiten, mert tagadja Jézus istenségét. Ezek az utóbbiak az igazi eretnekek!

Világi szempontból is kétfélék, egyik, mely csak az Egyház testéből szakadt el, másik, mely Krisztustól szakadt el, tagadván vagy megváltó voltát, vagy istenségét. Tévtanaik főtünete az, hogy a hit- és erkölcsant inkább lazább, mint súlyosabb értelemben hirdetik... Azonban eme szakadárak, azaz eretnekek nem számíthatók a satanizmushoz mindaddig, amíg Jézus Krisztus istenségét hiszik; mert a satanizmus fő és egyetlen tünete, hogy Jézus Krisztus isteni voltát, istenségét kétlik vagy tagadják, – de sosem hiszik! „Más evangéliumot hirdetnek.” – ...A Sátánnak ez a harca a kereszténység első napjaitól megindult akkor, mikor felbéreltette a zsidókkal az öröket, mondják, elaludtak s ellopták Jézus tanítványai Jézus testét... Ez a harc aztán tovább folyt egyéb világnézeti területeken mindmáig...

Most a közeljövőben azonban teljes erővel fog kitörni a krisztianizmus és satanizmus harca, mégpedig a huszadik század második felében, kivált 2300 nappal a vég előtt, de addig, előkészítő munkálatokkal fogják előkészíteni a tömegeket a sátáni tévtanok és téverkölcsök elfogadására...

A nagyobb méretű eretnecségek a következők voltak: ariusok, adamiták, bogomilok, manicheusok, nikolaiták, gnosztikusok stb.

Az adamiták kétfélék voltak, régebbiek és újabbak. A régiek II–IV. században élő gnosztikus felekezet tagjai voltak. Nevüket Ádámtól, mint legfőbb aeon iránti tiszteletből vették. Isteni tiszteleteiken meztelenül jelentek meg, mint Ádámék. – Vissza akarták hozni a paradicsomi ártatlanságot, amiért is mindenféle nemi életet tiltottak. A háttérben azonban mindenféle szertelen kicsapongásokkal vádolták őket ellenségeik. – Az újabbak 1400 körül alakultak. Szerintük Isten nevét nem szabad említeni... A lélek nem halhatatlan... Jönni fog egy „Marokan” nevű megváltó, aki nagy hadseregével az adamiták kivételével mindenkit legyilkol... (Antikrisztus!) Meztelenül kell járni, házasság nincs, az asszony közös... Szülő, gyermek, rokon testileg érintkezhetnek. Keresztiséget is törölték s a vagyont közösnek – kommunizmus! – hirdették. A XVI–XVII. században Csehországban még el volt terjedve. (Cenner.)

Antinomizmus vallási, illetve bölcseleti világnézet, mely tagadja az erkölcsi törvények kötelező voltát. A vallási antinomizmus a kereszténység első századaiban már mutatkozott. Félreértve Szent Pál apostol Isten-fiainak szabadságát hirdető szavait, a test vágyainak szabad folyást engedtek s megtagadták a felsőbbiségek iránti engedelmisséget. A nő közösségét behozták, orgiákat ültek. Kicsapongásaikat azzal mentették, hogy a világ rossz szellemének erőszakoskodása viszi őket a bűnre, melynek nem állhat ellen a gyarló ember... Különböző irányokra oszolva a VI. századig fennmaradtak. Ezekből lettek a manicheusok, majd

priscillianisták, bogomilok s sok más. Annyira elterjedtek végül, hogy III. Ince pápa keresztes háborút indított ellenük. A XII. századig fennálltak itt-ott, majd a XIII. században mint „az örök evangélium” követői tűntek föl, hirdelve, hogy olyan isteni lényegűek, mint Krisztus s nekik a bűn nem árthat s ezért szabadon vehetnek... Egyesek annyira mentek, hogy a jócselekedetet károsnak mondták...

Albigensek, másként katarok – azaz tiszták – szektája, mint a bogomiloké is, megegyezett a régi manicheusokéval. Szerintük két öslény, azaz Isten van, jó és rossz. A szellemvilágot a jó, az anyagot a rossz Isten teremtette. A rossz Isten az ótestamentumi Jehova! – az égből lecsalta a lelkeket a földre, hogy itt testeket vegyenek fel s ezáltal hatalmába kerültek... Sok évezred után a „jó Isten” is megsajnálta az elcsábítottakat s leküldte legfőbb „teremtményét”, Krisztust. Szerintük Krisztus nem bírt anyagi testtel és az ő halála csak látszólagos volt... A megváltás csak ama tanban áll, hogy meg kell szabadulni a testtől. (Önmegváltás.) Azokat tartották tökéleteseknek, akik az anyagtól elszakadtak, házasságot nem éltek. A lelki keresztséget kézfeltétellel nyerték el, akik enélkül haltak meg, azoknak lelkei emberi és állati testekbe vándoroltak. A tökéletesség és szentség legfőbb jele az öngyilkosság, (Budhizmus s brahminizmus...) amiért is a szülők gyermekeiket s gyermekeik szüleiket ölték le boldogság és üdv reményében... Annyira elszaporodtak, hogy keresztes háborút kellett vezetni ellenük, mely majdnem 20 évig tartott, végül 1229-ben „békét kötöttek” Parisban. Ezek s mások végleges megszüntetésére hozták be aztán az inkuizíciót.

Az arianizmus az első századok legnagyobb eretnekségeinek egyike. E szerint Isten sokkal fönségesebb, semhogy közvetlenül „alkotta” volna a világot s vele közvetlenül érintkezésben állna, annál inkább, mert maga a teremtett világ se bírná el az Isten közvetlen érintéseit, hatásait stb. Ezért szüksége volt egy közbeesőre, az Igére, vagyis a Fiúra, amiért is a Fiú lényege nem egyenlő az Atyáéval, hanem egészen más... A Fiú tehát nincs öröktől, – nem egyénlényegű az Atyával, – s teremtett lény... ki a semmiből jött létre. – Ezen Fiú, ki Isten s a világ közötti szerepet tölti ki, idők múltán egyesült Jézussal... Jézussal, az emberrel!... Jézus tehát nem Isten, nem is Fiú, hanem ember, ki szabadakarátának helyes felhasználása folytán addig emelkedett, hogy Isten őt fiának fogadta, így istenné lett s most már joggal istenként imádhathják. Vagyis: nem Istenből lett emberré, hanem emberből lett Istenné, – Ezzel megtagadta Jézus istenségét s kereszténység isteni eredetét is.

A bogomilok szektája a X–XV. század között állt fenn. Hitük dualisztikus, hitték, hogy Isten s az ördög öröktől vannak. A látható világot az ördög teremtette, míg amazt az Isten. A megváltó csak színleg élt, az embernek nincs szabadakarata. Mária nem Krisztus anyja, csak egy angyal. Keresztelő Szent János az ördög küldöttje és az Antikrisztusnak az elődje. A szentségek ördögi jelek, azokat nem szabad használni. Se a misét, se az ószövetséget nem fogadták el, mert az ószövetség az ördög műve. – A feleséget cserélhették, a házasság nem volt szentség.

Ebioniták – az első századok eretnekei – a zsidó vallást fogadták el mindenben, azonban elismerték Jézus messiási voltát, de őt magát József és Mária fiának tartották, nem a Szentlélektől fogantatottnak. Elágazásuk az elkeszaiták szektája. A Szentlelket nőnemű elvnek s Krisztus anyjának tartották. Némely kabbalisták a Szentleiket Isten nevének és a Messiás társának tartották. (Ág, Hit. I. k.)

Enkratiták, azaz megtartózkodók, elvetették a házasságot, mint megengedhetlent, hústól, bortól is tartózkodtak olyannyira, hogy a misénél is bor helyett vizet használtak. Szerintük a testben lévő erkölcsi rosszat csak a legnagyobb aszkézissal lehet elnyomni...

A gnózis – ismeret, tudás, hitismeret – a hit helyett a tudást vallotta magáénak, amennyiben hívei ismerik az igazságot, az igaz eszméket s így nem kell hinniök; a hit a laikusoknak, a tájékozatlan tömegnek való... Főtörekvésük az volt, hogy feleletet adjanak a legnagyobb

kérdésekre. Mivel a keresztény vallás feleletével nem elégedtek meg, keleti vallásokhoz fordultak s onnan merítettek feleleteket. A gnózis hite dualizmuson – Isten és a világ – és emanáción alapul, mely szerint Istenből származunk, nem pedig a semmiből teremtettünk... Ezen lelkek, aeonok összessége alkotja a pleromát, az isteni élet teljét. A rosszat is öröknek hitték... Némelyek úgy vélték, hogy Istenben van a rossz gyöke s tőle ered minden teremtménybe is... Mások szerint fényesség hullott a sötétségbe, ahol a sötét hatalmak lefoglalták azt s eme fényesség visszavételére teremtették a világ s egy új aeon, a demiurgosz, a világalkotó Ő alkotó a világot a jó, a sátánt a rossz lényegéből, más lényekben más-más módon s arányban osztá el a jót és rosszat, innen a három szellemi fokozat 1) a gnosztikusok, azaz szellemi emberek, 2) a katolikus, azaz lelki emberek és végül 3) a pogányok, vagy anyagi (testi) embereké. – A demiurgosz a zsidók Istene, a világ alkotója és kormányzója is. A megváltás célja a jó és rossz különválasztása, mint ahogy az kezdetben volt s eme megváltó aeon hol Jézus, hol Krisztus, mert ez a kettő szerintük nem egy. Ugyanis Jézussal csak a keresztségben egyesült ama világteremtő aeon, a Krisztus! és vele volt három éven át, de a keresztfán, szenvedései alatt elhagyta s elvált tőle... E szerint a „Megváltó” nem bírt testtel, hanem csak Jézus testét vette eszközül (médiumpul Jézust?), ennél fogva se meg nem halt, se fel nem támadott. A Szentírást kiforgatták s kedvökre választották szét azt, amit a mennyei ember, Krisztus mondott, attól, amit a földi ember, Jézus mondott. Így aztán keletkeztek a végtelen, erkölcstelen irányok. A világtól elzárkóztak, a házasságot, a bort tiltották, aszketikusan éltek, de más részük – az érzékiek – épp ellenkezőleg... Egyes irányok a) a zsidók, b) a pogányok, c) a keresztények felé irányuló gnózis volt... A mai gnosztikusok hite lényegében ugyanez!

Maniheusok a gnóziszból és Zoroasztertől vették tanaikat. Szerintük úgy a világosság, mint a sötétség országa öröktől van. Egyikben Isten, másikban a Sátán uralkodik. A Sátán, látva a világosság országának szépségeit, megirigyelte azt, berontott oda s elrabolta egy részét. Isten erre egy „élőlelket” küldött legyőzni a Sátán országát, aki aztán legyőzve azt, ama elemeket, illetve lelkeket, kik a világosság némely fajtát beszívták, uralma alá vette s azokból megalkotta a látható világot, mely azért jó is, rossz is. Félve a Sátán, hogy a világosság tőle elvétezik, megalkotta Ádámot s Évát a sötét elemekből s beléjük zárta a világosság legnagyobb részét, Isten parancsára végül egy tökéletes világosság, azaz szellem, Jézus Krisztus látszólagosan burkolva a testbe – a Napból – leszállt a Földre, hogy megtanítsa az emberiséget, miként szabadíthatják meg „magukat”! az anyag bilincseitől (önmegváltás!) az állati ösztönök leküzdése által. A Sátán híveitől Jézus kereszthalált szenvedett, de csak – látszólagosan. Jézus előre tudta, hogy tanát az emberek meghamisítják – Sátán vezetése és sugallatai folytán – így megígérte s elküldte a Szentlelket Manesnak, ki aztán megalakította a maniheusok szektáját. Tiltották a házasságot, húst, bort és az állatok ölesét s a növények szaggasztását. Általában ne dolgozzunk, hanem a Vigasztalóról elmélkedve töltsük életünket. Mivel így az emberiség nem maradhatna fenn, a tökéletleneknek megengedett a házasság és nekik volt szánva a – munka... A tökéletesek haláluk után a világosság honába mennek, míg a tökéletlenek különböző testeken (állatiakon is?) fognak tova vándorolni – reinkarnálni –, míg sok és hosszú, fájdalmas tisztulások után megtisztulva üdvözülnek. A gonoszok a Sátánnak adatnak át kínzásra. Az ószövetséget elvetették, az újat kedvük szerint fogadták el, a feltámadást tagadták. Később elfajultak s ünnepeiken a legundokabb kicsapongásokat üzték. Szent Ágoston is tagja volt megtérése, azaz katolizálása előtt.

Monarchiánusok a Szentháromság tanát félremagyarázták, mondván az egy Isten nem három személyből áll, hanem egyből és így Jézus, valamint a Szentlélek nem másik két Isten, hanem ama egy isteni lénynek különböző, azaz más-más megnyilatkozásai. Így maga az Isten, az Atya szenvedett a kereszten, midőn mint Fiúisten nyilatkozott meg.

A nikolaiták féktelen s fajtalan életet élő gnosztikusok voltak.

Templáriusok és azok későbbi alakulatait képező Rózsakeresztesek ismertetését később, külön szakaszban, mint a satanizmus legveszedelmesebbjeit fogjuk tárgyalni a fekete misék-nél.

Korunk legtöbb vallásáról nem mondhatjuk, hogy satanisták, mert csak az Egyháztól váltak el, de nem Krisztustól! Úgy a reformátusok, mint az evangélikusok Krisztus hívei, ha bizonyos másodrendű kérdésekben eltérnek is az igazságtól, illetve a katolikumtól.

Van azonban egy-két új eretnekség, mint a mai tolsztojiánok, kik alapján modern gnosztikusok, továbbá Rutherford amerikai bíró, zsidó-jehovaizmusa, mely szerint egy Isten van csak, a Johova és Logosz, meg Lucifer, a „két hajnalcsillag” – írja ő – testvérek: Logosz alatt persze Jézus értendő! Ennek indoklására hozza fel a tékozló fiút... Ez már veszedelmes zsidó – parszi eretnekség, mely tulajdonképpen keresztényiesítette Zoroaszter vallását, illetve Ormuzd-Ahrimán elméletét, a zsidók javára... S e tant tartalmazó könyvek 205 millió példányban forognak közkezen, lejáratni a krisztianizmust...

A sok, állítólag ezernél többféle mai eretnekségek között csak úgy tudunk eligazodni, hogyha azt nézzük meg, vajon tagadja-e Krisztus istenségét, vagy állítja. Ha tagadja, az esetben satanizmus! Ha állítja s hiszi, krisztianizmus!, ha mindjárt enyhébb formában s keretek között működik is, mint a katolikus vallás.

Ha figyeltük, láhattuk, hogy eme eretnekségek mind letagadtak, lefaragtak valamit a hitből... De el is tűntek valamennyien már, vagy parányira zsugorodva élnek észrevétlenül... Nem vált be rajtuk az Úr ígérete, hogy: „Menjete minden népekhez, megkeresztelvén őket az Atyának, Fiúnak, Szentléleknek nevében... És én – veletek maradok a világ végéig”. – Nem maradt velük, mint ők se vele... Eltűntek!... Ellenben ez az ígéret bevált a 2000 év óta fennálló s mindegyre jobban terjedő, igazi szenteket produkáló római katolikus Egyházon, sőt mondhatni már – csakis ott! mert a keleti eltűnt s a többi is végleg eltűnik a közeli évtizedek alatt, beleolvadva a római katolikusba, mert ha a fél világ összeszakad is, 2000 előtt, egy akol s egy pásztornak kell lenni. Így szól a prófécia!

A démoni tanoknak egyik fő tünete, hogy erkölcsstanukban tagadják a szabadakaratot, állítván, hogy a világ felett a végzet uralkodik. Az Egyház s maga az isteni erkölcsstan – a Szentírás – ellentmond e tannak, mert ha nincs szabadakarat, akkor az erkölcsstan felesleges, mivel nincs bűn, nincs erény, hanem csak bizonyos lelki vagy testi, fizikai vagy szellemi – kényszer... Ennélfogva az ember nem lény, hanem csak – gép... Mégpedig oly arányban gép, amely arányban szabadakarat nélküli. Ennek a tannak végsőtétele pedig az, hogy ha nincs szabad akarat, akkor az egész krisztusi erkölcsstan, sőt hittan is hiábavaló, mert se nem tehetek, se nem gondolkozhatok és hihetek másként, mint ahogy a világ és énem összhangja, okozatisága és viszonya kényszerít. Ez pedig tarthatatlan volna.

Az Egyház szerint maga a lelkiismeretfurdalás is azt igazolja, hogy cselekedetünk, elhatározásunk, akaratunk szabad volt s cselekedhettünk volna másként is; vagy a lelkiismereti örömnél, a boldogító érzés igazolja, hogy – jól cselekedtünk, holott tehattük volna ugyanazt rosszul is.

Hogy a szabadakarat részleges, azaz nem 100%-ig szabad s így a rossznak nehezebb jót cselekedni, mint a jónak – s ha a terhelt bűnözik kisebb a bűne, mintha a szent teszi azt, vagy egy pap, ez is bizonyos, de mindemellett nem zárják ki ezek azt, hogy alapján, ha kisebb, ha nagyobb küzdelmek árán is érhető és tartható fenn akaratszabadságunk, – az mindemellett szabad és tölünk, lelkünk legbenső elhatározásától függ, hogy ezt vagy azt cselekedjük.

Tagadhatatlan, hogy a természeti törvények befolyásolnak és korlátoznak, de nem döntő erejük akaratunk és elhatározásunk felett. A látáshoz is fény kell, de nem kényszerít a fény,

hogy – hova nézzünk... Istennek s a létnek törvényei korlátoznak ugyan, de ezen korlátokon belül – relatíve – szabadok vagyunk s így erkölcsileg felelősek.

Ha nem volna szabadakaratunk, akkor felesleges és téves volna minden erkölcsi követelmény. Szabadakaratnélküliség a gépé, míg a szabadakarat lényé teszi azt, amit. – A világ gép, – a szellem lény! Mennél alsóbbrendű az ember, annál inkább a géphez, mennél felsőbbrendű annál inkább a lényhez áll közel.

A satanizmus korunkban

Jelen szakasszal nem az a célom, hogy a modern eretnekségek tanait ismertessem, hanem csak e tanok ama pontjait, amelyek magukon viselik a satanizmus bélyegét, amelynek tünete az, hogy „más evangéliumot” hirdetnek, mint ami megvan írva a szent evangéliumokban! Eme modern eretnekségekről majd külön könyvben számolok be, mint már említettem.

A világosság angyalának öltözendő Hamispróféta tévtanainak felismeréséhez első kellék szem előtt tartani, hogy kétféle világnézeti, azaz hitbeli elosztódás van. Egyik az Istent, azaz a teremtőt, míg a másik a Világot, azaz a teremtményt teszi világnézete ősalapjává és ősokává, minélfogva egyik az Isten parancsait, míg a másik a Világ erőit igyekszik tanulmányozni és megismerni. Másként mondva, egyiket a „szentélevés elérése”, másikat a „tények megismerése” ösztönzi.

A világosság angyalának öltözött Hamispróféta az ő híveit, a dolgok és tények, illetve a „Világ erőinek,” törvényeinek és titkainak a megismerése felé vezeti, mert hisz a satanizmus alap gondolata az, hogy a lét alapja a Világ s az „isten” – kis „i”-vel – nem más, mint a Világ lelke... Megismerő módszereik és területük a lelkiséget mellőzők, mint pl. fizika, kémia, matematika és a sok más tisztán materiális terület. Ma, a „középkori” felfogást megvallani? nevétség, de viszont az isteniekben laikus XX. század tudósainak a véleménye, lelki ember előtt szintén –névétség!...

A másik szem előtt tartandó mérték a következő. Általában kétféle satanizmus van. Egyik az aktív, mely támadja, – míg a másik a passív, mely csak mellőzi a krisztianizmust. Eme kettősség ismerete azért fontos, mert másként sok mindent ártatlan és „vallásos” dolognak könyvelnénk el, holott az esetleg csöndes, passív satanizmus...

Jelen korszak aion vége a Szentírás próféciai szerint félreismerhetetlenül elérkezett. „A világosság angyalának” tehát itt kell már lennie, illetve előmunkálatainak már folynia kell... Első kérdés hol, merre, miben rejtőzhetik a világosságba burkolt satanizmus – az igazság fényében rejtett vagy takart hamisság. Mivel a Hamispróféta világnézeti területeken fog dolgozni, nyilvánvaló, hogy előmunkálatait is világnézeti területeken kell keresnünk.

Az aktív satanizmus jele, hogy a krisztusi tanokkal összeegyeztethetetlen tanokat, illetve ellentétes világnézetet hirdet. A passivé, hogy nem hirdet ugyan ellentétes tanokat, hanem csak elhallgatja, elmellőzi, kihagyja a maga működéséből a krisztianizmust, sőt semmi olyant nem nyújt, amely Istenre vagy a lélekre vonatkozna, hanem ezek helyett olyanokkal tölti ki az időt, amellyel csak elrabolja hallgatói idejét az örökkévalóktól és lelkiektől, egyben közömbössé teszi őket az isteniekkel szemben.

Végül meg kell különböztetni mozgalmat és tagokat. Lehet egy mozgalom sátáni, és tagjai világnézeti tájékozatlanságból lelkes hívei lehetnek anélkül, hogy sejtenék is, merre vezet az út...

Említettem, hogy Jézus Krisztussal szemben – mint a 29. oldalon is jeleztem – három főponton támad a Sátán.

1. Az Istenfia-e, vagy csak Ácsfia? – Ez ellen a judaizmussal támad 2000 éve, illetve feltámadástól kezdve.

2. Egyszülött-e vagy csak elsősülött? Ez ellen a spiritizmussal, hirdetvén, hogy több messiás és több elsősülött van.

3. Egy személy-e, vagy két személy a Jézus és a Krisztus? – Ez ellen a régi gnosztikus elveket felújító és a buddhizmust terjesztő teozófiával támad.

Lássuk eme három fő tábor, a velük kapcsolatos kisebb- nagyobb világnézeti töredékekkel együtt, közelebbről.

A judaizmus. Már az Úr utáni első években azon vitáztak a zsidók, hogy Isten fia-e vagy csak Ácsfia az Úr. Ez a vita végigvonult aztán a kereszténység történelmében s mindenhol, ahol a zsidóság teret nyert, Jézust Ácsfiának s a Boldogságos Szűz Máriát közönséges asszonynak, – sőt megtévedtnek – igyekezett feltüntetni. Ennélfogva a judaizmus valóságos merénylet sorozatot végzett kétezer év alatt az Úr ellen, amit azonban most fog betetőzni, satanizálva mindent, amibe beleszólást nyer... S ez ama szörnyű bűne, melyért szörnyű szenvedéseknek lesz kitéve. Kihangsúlyozom, hogy a krisztusthívó zsidókat nem számíthatok e táborhoz, mert Krisztus népe ha fehér, ha színes fajhoz tartozik is, lélekben egy testvériség, fajra való tekintet nélkül. Ismétlem, lélekben! Mert a szellem, – a lélek – azaz a világnézet az, ami összefűz, vagy szétválaszt, nem pedig a test, vagy épp, ma még nagyon gyenge érvekkel rendelkező vérelemélet.

Minden olyan világnézet, mely a krisztianizmussal nem egyezik, mint annak ellentétese, anti-krisztusi világnézet. Ezeknek nagyobb része nyílt színen, álarc nélkül küzd úgy filozófiai, mint teológiai területeken a kereszténység, azaz a krisztianizmus ellen. Ellenben a Hamispróféta egész más módszerrel és szellemmel fog dolgozni. Nem lép fel a kereszténység ellen, hanem bárányszőnyegbe bújtan, vagyis keresztény szellemet színlelve, keresztény szellemmel „festve” úgy fogja tanait becsempészni a tömegek lelkébe, mintha tana egy újabb, észszerűbb, indokolhatóbb keresztény tan, egy új „reformáció” lenne... Hirdetni fogja a keresztény erkölcsöt, sőt a keresztény világnézetből is átvesz egyetmást, azt, ami nem lényeg, de csak azért, hogy a sok bába közt elsikkaszthassa a gyereket, a krisztianizmus lényegét, (L. 30. 35. 36.)

A Hamispróféta másik, azaz kereszténységen kívüli harca azonban nyílt harc lesz a kereszténység ellen.

Itt nem keresztényeket, hanem zsidókat fog felhasználni a kereszténység ellen, amint azt az Úr feltámadása óta mindmáig tette is, úgy világnézeti, mint világrendi területeken.

Ezek könnyebb megértéséhez tudnunk kell, hogy a zsidóság kettős adottság. Egyik a faji, másik a vallási, azaz világnézeti mivoltja. A faji, – mint világrendi, mely a zsidót a goj fölé helyezi az Antikrisztus tárgykörébe tartozik, ellenben a világnézeti a Hamisprófétaéba. A világnézeti tárgykör kettős: hittani és erkölcstani. Minden egyéb e kettőbe tartozik. Mielőtt ezt tárgyalnánk, vázolni kell a világnézetek lélektani erejét és hatását is, néhány ponttal.

A világnézet az a valami, mely összeköt és szétválaszt! Az emberek közti igazi válaszfal nem a faj, nemzet, vagy család közti távlat, hanem a világnézeti különbség. Az ember világnézete, az ő egyéniségének és lelkének nemcsak: összképe, hanem mozgatója is. Amilyen a lélek, olyan a világnézet is. S aki nem a világnézetten keresztül ismeri embereit, az nem ismeri őket. S aki nem a világnézetén keresztül nyúl az emberhez, az nem éri el az embert, legfeljebb a – polgárt!... Az igazi idegenek azok, akiket a világnézet falaz el egymástól. Akiket egy világnézetre hozunk, azok közelebb vannak egymáshoz, mint a szülő és gyermek, mint minden vérbeli, faji, és gazdasági kapcsolat által összefűzött „test és érdek.”

A világnézet tehát a leghatalmasabb erő: a lélek ereje. Akiket ez szétválaszt, azok engesztelhetetlen és megbékíthetetlen ellenfelek örökre, mindaddig, amíg a világnézeti „meggyőződések”, amiket inkább félreértéseknek, vagy téves világszemléletnek kellene nevezni, megszűnnek.

A kereszténység és zsidóság között ilyen engesztelhetetlen félreértés van kezdettől! Ezt a világnézeti különbséget, jobban mondva ellentétet soha! semmiféle állami, szociális, vagy más törvényekkel se megoldani, se megszüntetni nem lehet! Ennek a nagy ellentétnek két alappillére: Krisztus Urunk istenségének hívése és tagadása. Mi hisszük! Ők tagadják. S mivel a világon még nem akadt oly bölcs államférfi, aki ezt a mély szakadékot összeegyeztethette volna, – pl. világnézeti iskolaórák bevezetése által, – így most már, mikor a világnézeti távlat óriásira nőtt, nincs más megoldás, mint szétválasztani, illetve hazaszállítani a zsidókat – Palesztinába.

A zsidó világnézet két fő forrásból veszi „anyagát”. Egyik a Tóra, azaz Mózes könyvei, mit a Szentírásból ismerünk, míg a másik a Talmud, melyet zsidó rabbik írtak, nem annyira hitük, mint fajuk érdekében.

A Tóra szelleme vallási és faji összetétele mellett enyhe goj mellőzést is rejt magában, ami indokolható is, mert a mózesi törvényeken alól álló pogányok – gojok – nagy része abban az időben bizonyos szempontokból nézve, annyira mélyen álltak a zsidók alatt, hogy Mózesnek szükségképpen tiltani kellett népét más alsóbbrendű népekkel való érintkezéstől. Azóta persze fordított a viszony.

A Talmud szelleme már fokozott, végsőkéig menő goj gyűlöletet tartalmaz, olyannyira, hogy a gojt – vagyis azt, aki nem zsidó – állatszámba veszi, akivel, akárcsak az állattal, tetszésszerűen bánhat a – zsidó. Sőt, mintegy céllá és kötelességgé, a zsidóság érdekévé teszi a gojok gazdasági és erkölcsi, valamint világnézeti tönkretételét, hogy annak romjain könnyen felépíthessék a talmudi világrendet. Erről a zsidókérdés c. könyvben számolok be. Ebben a harcban aztán a talmudi zsidó mindent megragad, amivel a goj hitét, erkölcsét és gazdasági alapzatát összedöntheti. Pártol és pénzel minden olyan irodalmi, művészi és vallásfilozófiai irányt és mozgalmat, amely erre alkalmas. Mindazok a könyvek, melyek sátánizmust tartalmaznak, vagy a kereszténységnek akár kisebb, akár nagyobb mérvben ártanak, zsidó írók, vagy legalább is zsidó könyvkiadók útján jött forgalomba. Vagyis a Hamis próféta „előmunkálatait” zsidó írók és könyvkiadók, esetleg ezek által megtévesztett díszgojok végezték s végzik ma is, a mi türelmes főpapságunk Isten előtt való felelőségének a terhére!, mert régen mozgalmat kellett volna indítani világszerte abból a célból, hogy zsidók se ne írassanak, se ne adhassanak ki könyvet keresztények részére, csak valamelyik keresztény egyház jóváhagyásával! De hát! nehogy elkobozzák a könyvemet, nem folytatom... Akinek van szeme, úgymint látja, hogy az antikrisztusi térhódításokért ki mint felelős...

A zsidóság tehát, mint a Hamispróféta előmunkásai működnek s mindenhol ott a kezük a krisztianizmus meghamisításában, vagy elgáncsolásában, nehogy az igazi krisztusi szellem teret nyerjen akár irodalmon, akár színházon, filmen, újságon, könyvön át, mert akkor – esetleg ráeszmélne a zsidóság jó része is arra, hogy a Messiás már eljött és – megfeszítettett... Tisztában kell lenni azzal, ha nem akarunk eltévelyegni, hogy a zsidók által irányított irodalom – a satanizmus előmunkálata...

A zsidóknak ez az aknamunkája lassan megmetyeljezte a kereszténységet... S ma a keresztények jórésze, ha kell keresztény, ha kell zsidó; érdekeik szerint, mert – mint magukat mentik – a kenyérért, a többért mindent meg kell tenni... S ennek a „vak vezet világtalant” állapotnak legszomorúbb ténye, hogy még olyanok is elősegítik a zsidók és a zsidó tőkék boldogulását, akiknek ezek ellen örök harcban kellene állni, mert láthatnák, hogy ez a tőke – mint antikrisztusi – a krisztianizmus ellen dolgozik... Közönyből, vagy tájékozatlanságból –

ők tudják – bérbeadják zsidóknak a földjeiket és egyéb „üzleti” összeköttetésekre is képesek velük... Szomorú, rettenetesen szomorú, hogy ennek a satanizmust és antikrisztianizmust képviselő fajnak még a krisztianizmus képviselői se álltak ellent s Istennek egy Hitlert kellett kiválasztania, hogy a kereszténységet megmentse – a zsidóság hazaküldése által – a satanizmus teljes diadalától...

Aki tehát hitét, világnézetét és erkölcsét nem akarja hamis tanokkal mételyeztetni, vegye tudomásul, hogy minden olyan akciótól, könyvtől, színháztól, filmtől, újságtól, vagy bármitől, mely zsidókkal kapcsolatos, mereven el kell zárkóznia, mert világnézeti hamisítások és világnézeti „kihagyások” által előbb-utóbb lelkimergezésbe esik, aminek első tünete lelki közöny, míg a végső tünete pedig: távolodás Krisztustól.

Elvitathatatlan, hogy a zsidóság a Hamispróféta és az Antikrisztus népe, illetve eszköze, kik a világnézet meghamisításában, valamint a világrend felforgatásában vezető szerepet vittek s visznek, még pedig akként, hogy minden cselekedetük, ha nem is Jézus Krisztus és szent tana ellen irányulnak is és ha nem is támadják Jézus Krisztust „még,” de legalább mellőzik mindazt, ami az Úr dicsőségére szolgálna.

Minden művük mögött ott rejlik az a sátáni szellem, melyet így lehet kifejezni: Harc Jézus ellen! S ha e harcot nem folytathatják aktív, vagyis támadó formában, akkor legalább úgy, hogy elmellőzzék, vagy meghamisítsák mindazt, ami Jézus Krisztussal kapcsolatos, szép, jó, igaz és szent.

Mindezeket feltalálhatjuk a zsidók által irányított irodalom, művészet, filozófia és teológia irodalmi útvesztőiben! Csak persze ezek felismeréséhez nem elég az újságolvasás, vagy egy-két évtizedes rang és pénzt hajhászó politizálás... Ehhez Szentlélek kell! Felsőbbrendű öntudat, mely nem adatik meg azoknak, akik nem Krisztusnak, hanem Krisztusból akarnak élni...

S ezért kell a zsidóknak a közeljövőben szörnyen megbűnhődni, bárhova is menekülnek Isten igazságot tevő keze elől, vagy eleve megtérniök. Hogy mily hasonlóan gondolkozott e téren – a nemcsak teológiai és filozófiai tudással, hanem a Szentlélek világosságával is rendelkező Prohászka püspökünk, igazolja eme pár idézete: „a zsidó morál valóságos átk a keresztény műveltségnek, amely átkon ez a keresztény kultúra okvetlen tönkremegy, ha nem dobja ki magából a mérget”.

„Az antiszemitizmus a keresztény erkölcs tan és a keresztény társadalmi rend reakciója s mint ilyen, a legjogosultabb mozgalom.” – „A keresztény társadalomban a zsidókat emancipálni annyit tesz, mint az erkölcs telenségnek és az erkölcsiségnek ugyanazt a szabadalmat, a lelkiismeretnek és a lelkiismeretlenségnek ugyanazokat a jogokat adni.”

S honnan a zsidóknak ez a mivolta? Ama zsidóvilágnézeti mételyből, mely faji alapra helyezkedve mindent megenged a zsidónak a gojjal szemben és semmit a gojnak a zsidóval szemben. S ez lesz a közeli világégések átka is, a fajelmélet túlzása.

A spiritismus tárgyalásánál ki kell emelnem, hogy ezen szakaszt se ellene, se mellette, hanem tisztán az igazság érdekében írtam. Amit a spiritizmus javára írok, abból ne következtessek azt, hogy spiritiszta vagyok, mert nem vagyok az! Viszont, amit a spiritizmus ellen írok, abból se higgyék, hogy ellenségük vagyok. Minden gondolkozó ember előtt mindenek felett egy szent cél lebeg: a tiszta és örök igazság megismerése és semmi más, legyen az bármi hangzatos névbe burkolt dolog.

Ki kell emelnem, hogy más a spiritizmus és más a spiritiszta! Ha valahol istenieket kereső és olvasni, ismerni vágyó lelkekre találni, akkor ő köztük, a spiritiszták között a legtöbbré. De viszont szentírási ismeretük, illetve krisztológiai tájékozottságuk nem csak téves, hanem

minden keresztény világnézettel ellentétes... Ha valakire, úgy rájuk illik legjobban, hogy a világosság angyalának öltözött Sátán elhitei, ha lehet, még az igazakat is... A spiritiszták nagy része nincs tisztában a Szentírással, épp úgy, mint a többi vallások és szellemi irányzatok hívei és tagjai. Olvasnak belőle, de szentírásösszehasonlító tanulmányokat nem folytatnak s így örök homály marad előttük is a Szentírás igazi értelme és szelleme: azaz krisztológiája és szociológiája! A legtöbb médium „nem meggyőző és nem kielégítő” közleménye inkább érzelmosság, mint szentírási tájékozottság. Másik nagy hiányuk, hogy amit nem szellem írt, azt se látni, se hallani nem akarják, így aztán képtelenség egyoldalúságukból kimozdítani.

Nagy gyengéjük még, hogy ahány kör, annyiféle a világnézetük és milyen vallású a médium, olyan ízű a tanítása; mert a legtöbb médium olyan, mint aki nem az igazságot keresi, hanem a maga vallási világnézetét tálalja fel igazságként... Lekicsinylik a dogmát, de anélkül, hogy ismerné azt, ugyanakkor dogmákat, azaz tételeket állítanak fel az – igazságról...

Csak, sajnos, ezek az egyéni dogmák aztán alaposan ellentmondók!... Egész mást tanít az egyik világhírű médium, mint a másik világhírű médium... De nagy világhírűség mellett is – sajnos – a Szentírással százpercentre nem egyeznek. Hogy etikailag nem eltérő a tanításuk, az még nem elég, mert a kereszténység lényege nem az etika, hisz ezt a pogány is megtarthatja! – hanem a krisztológia! Kicsoda Krisztus!?... Evvel térünk el mindenféle pogányságtól!

II.

A spiritizmusnál három fő kérdést kell megvilágítani és egymástól megkülönböztetni.

Első a tények kérdése. Igazak-e ama rendkívüli esetek, vagy csak állítások, csalások, félrevezetések?

Második a tényezők kérdése. Kik, vagy mik azok, kik a tényeket – ha igazak azok, ha csalások – előidézik?

Harmadik a tan – azaz a világnézet – kérdése. Mit hisznek az Istenről, Jézus Krisztusról, a lélekről, szabadakaratról, illetve mennyiben egyezik, vagy mennyiben tér el a hitük a Szentírásban adott hit és erkölcszellemétől.

Erre a három pontra így lehetne röviden megfelelni: 1) A tények igazak. 2) A tényezők vitásak. 3. A tan téves. Lássuk ezeket a válaszokat kicsit jobban megvázolva.

1. A tényeket illetőleg ma már senki olyan, aki spiritiszta vagy okkuliszták kísérleteket folytatott, nem vonja kétségbe azt, hogyha vannak is csalások és visszaélések ezen a téren is, de a spiritiszta szeánszok jelenségei általában igazak, rendkívüliek és másként – mint ahogy a spiritiszták magyarázzák – nem magyarázhatók.

Az egyház történelmében is sok-sok olyan eset fordult elő a boszorkánypörökkel és ördögűzésekkel kapcsolatban, amiket csakis a médiumitás és spiritizmus kellő ismerete mellett érthetünk meg. De a Szentírásban is sok-sok olyan eset van, melyek csakis a spiritizmus világnézetével magyarázhatók meg, vagyis a gyakorlati spiritizmus tényei nemcsak igazak, hanem végig vonulnak a múlt egész vallástörténelmén! Már pedig ha eme rendkívüli lehetőségek és képességek megvoltak, akkor azok ma is megvannak, ha más név alatt kell is keresnünk, mint régebben nevezték azokat... A spiritiszta szeánszok tényeinek a tagadása magával vonná a szentírási esetek jó részének a tagadását is...

Le kell tehát szögezni, hogy a tények igazak, illetve hogy a szeánszokon, amikről majd ama külön könyvemben számolok be, megrendítően rendkívüli esetek is történnek. Egyes esetek közel járnak ahhoz, ami a pogányok bálványainak a levegőben való mozgása volt...

Különben is az utolsó napokban, mikor már annyira teret nyer a satanizmus, hogy a mise is betiltatik – amint ezt leírtam a Dániel jövődölései című könyvemben! – minek folytán a mágikus és démoni erők újra felszabadulnak, annyira fejlődik a spiritizmus is, hogy mint régen a bálványok és szobrok, újra megelevenednek... beszélnek... mozognak... a levegőben úsznak... jósolnak... szóval mindent, – mint a pogánykorban, – megcselekednek, csak egyet fognak elhallgatni s mellőzni: a Szentírás hirdetését Jézus istenségének a megvallását, vagyis azt, ami a krisztianizmus lényege. Mindezek annyira fokozódnak végül, hogy az Antikrisztus is beül a jeruzsálemi főtemplomba, a szent helyre – mondja Jézus Krisztus: – és mások szerint megszólaltatja a saját képét, majd felemelkedik a levegőbe s úgy viteti magát egyik helyről a másikra...

Ezek mennyire lehetségesek már is, igazolják a szeánszokon történő dolgok: tárgyak mozgása, felemelése stb.

Magam is voltam néhány rendkívüli szeánszon, hol nem csak szellemeket láttam, illetve láttunk, hanem szellemek által végzett csodás dolgokat is tapasztaltunk, mint pl. a zongora magától játszott, a szellem velünk kezefogott, a ceruza magától, – anélkül, hogy valaki fogta volna, – írt és rajzolt, stb., stb. (Budapesti spiritiszta múzeum) I. Mészáros-utca 62 sz. a. szintén sokat igazol.)

2. A tényezőket illetőleg a spiritiszták és okkultisták egy része közt azon folyik a vita, hogy eme jelenségeket a szellemek idézik-e elő, vagy a médiumban rejlő rendkívüli – ma még ismeretlen – lelkiezők, illetve tudatalatti, pszichikai képességek. Vagyis nem a tények, hanem a tényezők körül vitáznak csak, mert a tényeket, mint letagadhatatlan igazságokat már elismerik és számolnak vele. Amíg a spiritiszták inkább a „szellemekben való hittel,” addig amazok, kétkedő figyelemmel kezelik a kérdést. Egyik csoport inkább a hit, másik inkább a tudás szellemétől vezetettve kutat és keres e téren.

Az érvek és okok nagy része a spiritisztáknak ad igazat, azaz, hogy a tényezők, a tényeket a létrehozók szellemek, nem pedig a médiumok, noha a kettő között erős lelki-kapcsolódás lép fel a transz idejére, de ennek dacára a médium csak eszköz, míg a tényező a szellem.

Ezzel szemben az egyházi írók és a legtöbb bibliakutató véleménye szerint a tényeket nem a médiumok, se nem a szellemek, hanem az ördögök végzik és idézik elő s a spiritizmus nem más, mint boszorkányság és satanizmus... Sőt, ama „jó szellemek”-nek nevezett szellemek is, csak báránybőrbe bujt farkasok, azaz a Világosság angyalának hamisprófétái... Mások a médiumokra értelmezik Szt. Máté ev. XXIV r-ben írtakat, hogy „11. És sok hamispróféta támad és sokakat eltévelyítenek” – már tudniillik a világ vége felé... Majd ezt: „24. Mert támadnak hamis Krisztusok és hamis próféták és nagy jeleket és csodákat tesznek, úgy, hogy tévedésbe hozzák — ha lehet — még a választottakat is. 25. Íme, eleve megmondottam néktek.”

A nagy jelek és a csodák, a szeánszok meglepő tényei, a hit és világnézet szempontjából tájékozatlan embereket, – akik között persze sok tanult is akad! – meghódítják és hívővé teszik. Ez a hódítás már azért is könnyen megy, mert az emberek mértéke többnyire csak az erkölcs és nem a krisztológia. Szépet, jót hallanak, szeretetre intetnek s akkor már elhiszik, hogy ez a tanítás csak Istentől eredhet, mit se sejtve, hogy épp az erkölcsöt használja fel a Hamispróféta csaléteknek, hogy aztán a hitet elsikkassza. Egyetemes emberekről pedig ne beszéljünk. Az egyetemes szakembereket, szaktudósokat nevelnek s nem egyetemes embert. Egyik orvos és nem pap, másik filozófus és nem jogász s így tovább, minélfogva teológiai kérdésekben épp oly laikusok – ha csak nem papok is egyben – mint más... Bizonyos hittani és egyháztörténeti ismeret nélkül senki se igazodhatik el a modern tévtanok tömkelegében! Ezt a két szakkönyvet – a hittant és a bölcsélet történetet, – csak az egyháztörténelmen át ismerjük meg igazán s akkor könnyen átlátunk a satanizmus minden műfogásán és tervén...

Ezek nélkül mindenki behunyt szemmel áll a tények és tényezők, sőt a tan előtt is – mint a pásztorok nélküli juhok...

Hogy most már mi igazolja azt, hogy ezen tényezők nem Krisztus Urunk, hanem a Sátán táborába tartoznak, azt az ő tanításuk „gyökerén”, tanuk és világnézetük súlypontján át ismerhetjük csak fel... Lássuk hát a tant.

3. – A tant vagyis a világnézetet illetőleg kellő tájékozódás céljából újra át kell olvasnunk e könyvem 29–37. (Jézus Krisztus c. fejezet. – Szerk.) oldalain tárgyalatakat, illetve Jézus Krisztus istenségére vonatkozó szentírási részeket, másként nem ellenőrizhetjük a spiritizmus hittanának tarthatatlanságait.

Mint említettem a spiritizmus a satanizmusnak ama pontját vitatja, illetve eme pontját támadja a krisztianizmust, hogy „Egyszülött-e, vagy csak egyik szülött-e Jézus?” A spiritizmust tehát itt erre a pontra való tekintettel tárgyalom.

A kereszténység egész világnézete a Szentírásan alapszik. Ami és amint ott van megírva, mi úgy hisszük. Ez a kereszténység vezérelve! Ami azon kívül van, azon lehet filozofálni, de nem lehet azért a szentírási tételeket feláldozni, vagy kisajátítani, mert az már satanizmus: az isteni igazságok meghamisítása.

A spiritizmus hittana és a krisztianizmus hittana között áthidalhatatlan és összeegyeztethetetlen különbségek vannak.

Úgy a Szentírás, mint az összes keresztény egyházak, katolikusok és protestánsok e könyv 30. oldalán ismertetett niceai hitvallást tartják hitük alapjának, mely szerint Jézus Krisztus Istennek egyszülött Fia.

Ezzel szemben a spiritizmus azt tanítja, hogy Jézus Istennek egyik szülöttje; egyik – Elsőd, illetve „angyal”.

Hogy eme „kis” különbség mit jelent a Szentírás és az Egyház szerint arra kellő fényt ad Szent János apostol evangéliuma és levelei, valamint Szt. Pál ama sorai, hogy aki más evangéliumot, más tanítást viszen közétek, átok alatt legyen, azaz rekesztessen ki a Krisztus népéből...

Vay A.: Szellem, erő, anyag c. könyve, mely a spiritiszták világnézetének alapkönyve, úgy a) az Isten b) mint a Messiás, illetve Krisztus, c) valamint a Szentlélek d) s a világ fogalmát egész másként mutatja be, mint ahogy azt a kereszténység tanítja és hirdeti. E könyv szerint – Jézus angyal... Elsőd angyal... Az a mi Lucifer, csak az elbukott; míg Jézus nem... S a spiritiszták ezt az elvet vallják. Már pedig ily hitbeliséggel sem a múltban, sem a jelenben nem lehet senkit kereszténynek nevezni, amint láthattuk is a 136–144. oldalakon felsorolt szakadárságoknál, nem is számolták őket az Egyházhoz soha.

Hasonló sors érte Vay A-t is. Ő katolikus volt, de e könyv megírása után az Egyház felhívta, hogy vonja vissza könyvét, vagy exkommunikálják... Vay erre kitért a római katolikus vallásból... Így mesélte Vay Hedvig bárónő. Persze ők ezt Adelma javára írták, mi azonban nem... Lehet ugyanis valaki a mai klérussal ellentétes nézetű, vagy kisebb dolgokban másként gondolkozó, de Jézus Istensége érinthetetlen! Ez a kereszténység nagy és szent titka épp, hogy: „Az Ige testté lett!” S nem az Igék lettek vagy angyalok egyike... Ha Vay Adelmát felvevő egyház ismerte volna a Szellem, erő, anyagot, nem vette volna fel tagjai közé annak íróját, mert a krisztológia úgy a katolikus, mint protestáns egyházban egy és ugyanaz!

Vay másik hatalmas tévtana a Szentháromságról vallott tana, mely szerint a Szentháromság az Atya, a fiúk és a megtért elsődök, azaz angyalok „tábora”... mely Szentháromság nem három, hanem végtelen sok elsődangyalból áll...

A Szellem, erő, anyag világnézetének mily hű hirdetője a spiritiszták Égi világosság c. budapesti folyóirata, azt igazolja az alábbi kis töredék, mely a messiási kérdést világítja meg, összhangban a Szellem, erő, anyag szellemével s tanával.

Eme égi világosság 1914 szept. havi számának „A büntetés gyülekezetéhez” írt cikkből idézem ezeket. „Én is Messiása vagyok a világnak a maga módja szerint. Istennek, a Mindenhatónak szolgállok, épp oly igazságosan, mint a többi Messiások.” – „A földnek három Messiása van. A legkitűnőbb köztük: a béke Messiása: a második: a szó (intés) Messiása; a harmadik: a tett (büntetés) Messiása. A szó és a tett által kell békének lenni a földön. A szó Messiása, kinek épp oly sok szellem van alárendelve, mint nekem”... – „...mi olyan tetteket viszünk véghez, melyek az emberi szívet és az emberek tagjait reszkettetik meg. A próféták szóval, mi tettünkkel haragítjuk meg az embereket.” – „...mi olyan tetteket viszünk véghez, hogy megátkozzák Isten gondviselését, megölik önmagukat.” – „...mi igazságos szellemei” a természetnek”.

Itt is több Messiásról van szó s ezt a tévtant, minden hozzáadás és megjegyzés nélkül közlik. Ki hogyan akarja, úgy higgye. Nem a Hamispróféta szolgálata és előmunkálata-e ez? S a spiritiszták, nem ismerve a Szentírás szellemét, – mert „azt annak a kornak írták, nem a mi korunknak.” mondják ők, – nem is tanulmányozzák, legfeljebb olvasnak belőle itt-ott egy-egy töredéket, de anélkül, hogy annak egész szellemét ismernék és kiállnak tanítani, vezetni, s ámítani modern eretnek tanokkal a hiszékenyeket... Aki még ezek után se látja a Szentírással való összeegyeztethetlenséget, annak hiába minden óvó szó...

A Hamispróféta speciális tünete az lesz, hogy Jézus Krisztus istenségét elsikkasztja, majd tagadja. Hirdetni fogja Jézust, mint nagy embert, mint Ácsfiát, mint Isten angyalát, vagy küldöttjét, de nem úgy mint Isten egyszülött Fiát, kiben Szent Pál szerint, az „Atya teljessége lakozott!” Előmunkásai máris így hirdetik, jóllehet öntudatlanul, nem tudva, hogy kinek szolgálnak!

A Hamispróféta tudja, hogy nem sugalmazhatja odaáról híveit Krisztus elleni tanokra, illetve, hogy egy krisztushívó társadalom – a kereszténység – félrevezetését nem kezdheti Krisztus tagadásával, hanem csakis Krisztusban való hittel, Krisztus hirdetésével s ezt cselekszi is, de egy kis eltéréssel... Egy csipetnyi, de a legfőbb pont elcsípésével, egy kis meghamisításával, félremagyarázásával a Szentírásnak, hogy nem Isten egyszülöttje hanem csak egyik szülöttje, Isten első elsődje a sok elsőd közül, azaz – mint Vay írja – egyik angyal. S ezzel kivágta a kereszténység gyökerét, mert így hogy Jézus is csak az egyik, mint amilyen egyik Buddha, Mohamed és sok más, így a mohamedánok és zsidók, buddhisták és az ó kor pogányai is elfogadták volna Jézust! De épp ezen múltott, hogy a keresztények inkább vértanúságra mentek mint az egyedüli Istent: Jézust az istenek egyikének vallják, vagy hirdessék! Itt kellene ismerni a kereszténység ókorát is, nemcsak a médiumok bántóan hamis tévtanait.

Kezdetben elég ennyi kis hamisítás, később jön majd a többi. A vasúti sínek se futnak keresztbe, hanem előbb elágaznak s csak később látjuk, hogy egyik északra, másik délre vezet...

Legyünk tehát elkészülve, hogy Simon mágus Krisztust fogja hirdetni név szerint, de – másként lényegileg... Esetleg úgy, mint a teozófusok, hogy: „A közel jövőben megszületik a Mester, a Világtanító, a Krisztus...” S ha fellép az Antikrisztus, könnyű lesz a Hamisprófétának ráfogni, hogy ez az – akit vártunk... Mi azonban tudjuk, hogy Jézus Krisztus még egyszer nem születik emberré, hanem a Szentírás szerint az ég felhőiben jön el, ítéletet tenni s eltörölni e világ mindenét, kultúrájával és tévelygő tömegeivel egyben!

A Hamisprófétának több módszere és több féle küldöttje lesz. A bölcsélet ellen álbölcsélettel, a csodák helyett: álcsodákkal, tömeg ellen népámítással, – melyben főszerepe a kenyérnek

lesz, – fog dolgozni, azaz minden ellen hasonló fegyverrel látszatra, de ellentétes szellemmel a valóságban. Mert minden erejével és minden tudásával jön most a Sátán, mert tudja, hogy „nem sok ideje van...” Most nem egy történelmi vagy geológiai, hanem egy kozmikus világ korszak végéhez értünk, amikor az egész megrontott természet, az egek erősségei, Nap, Hold és csillagok, – megrendülnek – és átalakítatnak arra, amik kezdetben voltak: tökéletességre. S hogy ez megtörténhessen eltörültetik – és „soha nem léssen, soha örökké” többé, – a Sátán és világa.

Ezek után, aki tisztában van a Szentírással, az soha se fogadhatja el a spiritizmus tanát, illetve krisztológiáját, mivel az nyilvánvalóan démoni tanokat tartalmaz és a Hamispróféta előmunkálatait szolgálja!

De ha így van, hogy lehet, hogy mégis annyi sok-sok s éppen tanult emberek esnek áldozatul a spiritizmusnak? Mert a spiritizmusban sok „csodával” találkozhatnak s mivel világnézeti és egyháztörténelmi tanulmányokkal nem foglalkoznak, pusztán erkölcsi okokból híveivé válnak, – mások: pedig, mert a tényeket látva és sok igazat hallva – hisznek. Hisznek, mert a Sátán a világ vége felé nem hazugságokkal ámítja el az embereket, hanem az örökigazságból fog felfedni sok igazságot, mi által az emberek nagy részét megnyeri „logikus világnézetének”... S a megnyert hívek nem veszik észre, hogy míg sok apró kis igazságot kapnak, addig a legfőbb igazságot meghamisítva nyújtja nekik, mondván, hogy az Isten s Világ, – illetve „szellem-erő-ősfény” vagy anyag: egy... Hogy Jézus csak elsőd és csak az angyalok egyike... Hogy a Szentháromság nem három személy, hanem az Atya, a fiúk, és a megtért elsődök tábora. – (Vay: Szellem, erő, anyag.)

Mikor két országos hírű spiritisztának felemlítettem, hogy krisztológiájuk nem egyeztethető össze a kereszténység krisztológiájával, beismerték ugyan, de azt felelték, hogy nem az a fontos, mit hiszünk, hanem mint élünk... Ezzel a téves érveléssel megejthetik a laikusok ezreit, de a kat. teológiában csak részben is jártas embert nem! Mert a kereszténységnek nemcsak erkölcsi, hanem világnézeti követelményei is vannak! Nem elég jó lenni, hitbelileg is krisztianistának, azaz kereszténynek kell lenni, sőt harcolni amellet, mert a kereszténység világnézeti és erkölcsi kettőssége közül nem az erkölcsi, hanem a világnézeti, azaz hitbeliség a főbb: Hisz-e Krisztusban, úgy – s nem másként! – ahogy azt a hitvallásunk előírja?!

Amint az első osztályban elég, ha valaki ír és olvas, de feljebb már bizonyos tananyagot is kell ismerni és érteni, úgy a lelki fejlődés terén is eleinte elég, ha a primitív lélek jó, engedelmes és hisz... De később, kivált ha valaki tanítónak, prófétának, médiumnak áll ki, tudnia kell, hogy mit és miért tanítja azt, vagy ezt... Nem elég a jóság, hanem megkövetelik a hitbeliség igazságait is, minden tévtantól mentesen! S ez hiányzik a spiritizmusból, a tévtantól való mentesség, sőt épp a legfontosabb, tételeket – mint az Isten és Világ, a Fiú és a Szentlélek, – hamisítja meg... S ha a satanizmusnak nem ez volna az egyik eszköze, akkor ennél jobbat – a hitbeli igazságok meghamisításához – nem találhatna ma!...

A másik érvekre, hogy a Szentírás mást ír elő, azt felelik, hogy „Azt – a Szentírást – annak a kornak írták”... Vagyis ma már meghaladott, korszerűtlen könyv... Ma már a médiumok írnak, „más evangéliumot”...

A spiritiszták különös mulasztása azonban ott van, hogy amíg a médiumok írásait kötettségmire olvassák, addig az igazi tant, a katolikus 2000 éves irodalmát kézbe se veszik, vagyis, amíg a spiritizma – sőt buddhista írásokat is, – össze-vissza olvassák, addig az egyház tanát és a szentek életét mellőzik, mintha a világ minden tévtana éppen csak a katolikumban volna s a spiritizmus és buddhizmus csupa örökigazságokat hirdetne...

A spiritiszták eme nagy tanulmányi eltévelyedése onnan indult ki, hogy vezetőik világszerte – mint a legtöbb újabb irányzaté és szektáké is, – zsidók, kik minden jóakaratus dacára is,

maguk sincsenek tisztában a katolikum mélységeivel és igaz tanával, mert amit ismernek, azt vagy a spiritizmus és buddhizmus írásából, vagy a zsidók hittanából ismerik, de semmi esetre sem a katolikus irodalomból. Így van aztán, hogy híveiket is – mint mikor vak vezet világtalant! – a verem felé viszik. Nem rosszakarat vezérli őket, ez nyilvánvaló, hanem egyoldalúság és vétkes elzárkózottság a katolikum elől, bírálva, de nem ismerve a dogmákat, sem ami azokat az egyháztörténelmi okokat, amik a dogmákat kiváltották és szükségszerűvé tették a 2000 év történelmi zökkenőinél; a hittant, erkölccsant, egyháztörténelmet és az apollogetikát.

Már pedig akik filozófiai, teológiai, vagy morális tanulmányokra szánták magukat, azoknak – legyenek katolikusok, protestánsok vagy zsidók, – elsősorban a katolikum áttanulmányozásával kellene kezdeni, mert hátha nem a „római egyház téved”, mint ők mondják, meg a pápisták...

S hátha van valami igazság a – dogmákban is, nemcsak a médiumok írásaiban...

De hát, mennél kevesebbet olvas az ember, annál inkább a maga meggyőződését hiszi igaznak s a másokét – tévesnek... Csak évtizedek után kezdi belátni, hogy a katolikumban is vannak igazságok... Majd végre, hogy – csak ott van az igazság!

Arra az ellenvetésre, hogy az Isten mint Atya és Fiú nem lehet jelen egyszerre két helyen a bilokáció tényével felelek. Nem egy szentünkkel megtörtént ugyanis, hogy egyszerre, egyidőben két helyen voltak jelen. Ilyen kettős volt Szt. Antal is. Tamás apostolra is írják, hogy kettős volt, ezt ugyan némelyek ikerségnek értik.

Jelenleg ilyen kettős szentéletű Páter Pius kapucinus, ki Dél-Itáliában Calabriában, illetve Apuriában él. Ezen 50 év körüli páter – mint Csizmadia plébános: Mit rejt a jövő c. könyvének 78. oldalán írja: „1918 szept. 29. óta Krisztus sebhelyeit hordja. Ennek a csodatevés és a bilokáció (két helyen van egy időben) ajándékaival kitüntetett szerzetesnek igen sok (3000-tól–15.000-ig) látogatója akad. Naponta 8–10 órát gyóntat, megmondja a gyónók legtitkosabb bűneit s ha a gyóntatószéket körülvevő tömeg utat nem nyithat neki, a fejük felett száll el, amikor a misemondás ideje érkezett. Naponta fél-tizenkettőkor mondja szent miséjét, „karabinierik” őrzik, hogy a nép ruháját szét ne szedje. A világ minden részéről vannak látogatói. Testi hőmérséklete néha az 50 fokot eléri. Ugyanazon időben atyja halálos ágyánál volt és egyúttal a kolostorban is gyóntatott (bilokáció). A gyónók többször észlelték, hogy gyóntatás közben egy harmadik személlyel beszél. A római szent Oficcium – 1924 július 24. – figyelmezteti a hívőket, hogy Páter Piust se személyesen, se írásban ne keressék fel”.

Ha pedig a bilokáció embernél lehetséges, mennél inkább Istennél!... Hogy ki lehet ez az egyéniség, még titok, de nem kétségtelen, hogy hivatása lesz az Antikrisztus vagy a Hamispróféta elleni küzdelemben: mivel már is úgy „kezd”, – ahogy Illés „végezte”: levegőbeli járással...

A teozófiával kapcsolatban újra fel kell említenem a vele rokon, sőt azonos szellemű brahmanizmust és buddhizmust is. A teozófusok igazi célja és „küldetése” a buddhizmusnak a kereszténység között leendő elterjesztése. Amíg a spiritiszták Jézus Krisztus személyének a kiemelésével igyekeznek tanaikat elterjeszteni, addig a teozófia Jézus Krisztus mellőzésével, illetve Buddhának Jézus Krisztus elé és fölé való emelésével, mondván, hogy Jézus legutóbbi születése előtt Indiában élt s akkor, mikor Buddha egy pocsolyán ment volna át, hogy bele ne kelljen lépnie a sárba, eme ifjú elé feküdt a pocsolyába s rajta keresztül ment át Buddha a pocsolyán, amiért is, illetve ezen áldozatkészségéért megengedett eme ifjúnak, hogy legközelebb Názáretben mint Jézus megszülethessen a zsidók között. Mint aztán a zsidók Mestere „elhirtelenkedve” magát, megfeszítettett, de egyben elérte vértanúságával ama fokot, hogy legközelebb már nem mint Mester, hanem mint Világtanító, majd aztán valamikor mint

Buddha fog visszatérni a Földre. Ezek után is láthatjuk, hogy amíg a spiritisztákat a jóhiszeműség menti, addig a teozófusokat semmi! Sőt, aki egyszer teozófus lett, az semmi esetre sem számolható kereszténynek.

A teozófiának, akár csak a spiritizmusnak, is több iránya van, de minden teozófus, úgy az A. Besant, mint a Steiner Rudolf féle, stb. megegyezik abban, hogy Jézus nem Isten, hanem csak Ember. Ezen tévtan terjesztőire vonatkozik a Szentírás, illetve az Úr ama szava, hogy „Minden bűn megbocsáttatik, de a Szentlélek elleni bűn – soha.” A Szentlélek, illetve a Szent-szellem elleni bűn lényege pedig ama „szellemi” hamisítás, amikor „más evangéliumot” hirdetünk, mint amit az Úr apostolai írtak és hagytak reánk! S a modern eretnekek mind-mind „más evangéliumot” hirdetnek, illetve másként hirdetik a mindenféle keresztény vallások által egyformán hitt és vallott krisztológiát. Ez tulajdonképp elhajlás Krisztustól az idegen istenek felé.

A teozófia, akár csak a régi gnózis megalapítója: Simon mágus, azt vitatja, hogy „egy személy-e, vagy két személy-e Jézus és a Krisztus?” – S erre azt felelik, hogy két személy, más volt Jézus és más volt Krisztus. Jézus – a zsidó Ácsfia – csak médiuma volt Krisztusnak. Ellenben Krisztus – Jézus megkeresztelésekor – megszállta Jézust és igénybevette testét tanainak hirdetésére és csodáinak elvégzésére, majd három év után, a keresztfán elhagyta Jézust, amikor is Jézus így kiáltott fel: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?! – Eltekintve a tény erkölcsi tarthatatlanságától – hogy épp a végszükségében hagyná magára egy felsőbb lény az alsóbb lényt! – ki kell emelni, hogy Jézus ezt a fenti mondatot nem kiáltotta, hanem ezzel a mondattal kezdődő vádbeszédet tartalmazó egész XXI. zsoltsárt végig „imádkozta” a keresztfán, mintegy megvádolva vele megfeszítőit! Nem a távozó Krisztus után kiáltott tehát, hanem megvádolta gyilkosait e zsoltsárral!

Mily nagy tudatlanságból, vagy gonoszságból ered a teozófia eme beállítása, hogy Jézust, az ácsfiát, megkereszteltetésekor szállta volna meg Krisztus, az Istenfia s három évig vele volt s akkor elhagyá; megcáfolja Jézus fogantatásának és születésének Szt. Lukács ev. I. r. szerinti elbeszélése is, mely szerint az angyal inti Szűz Máriát, hogy: fiat szülsz, ki a Magasságos Fiának nevezetik, kinek királysága véget nem ér s a Szentlélektől fogantatik, szentnek hivatik, Isten Fiának. – Majd Szent Erzsébet magzata is bizonyosságot tesz, mondván: az én „Uramnak anyja” jön én hozzám.

Mindezek nyíltan kifejezik, hogy Jézust illeti az istenfiúság, ő az Istenfia s nem mást!

Aztán Jézus születése körüli események is, valamint gyermekkora, – 12 éves vitája, úgy a hiteles, mint az apokrifus evangéliumok szerint, teljes bizonyosságot nyújtanak, hogy Jézus nem „médiuma Krisztusnak, hanem Jézus maga az Isten egyetlen-egyszülött Fia!”

S végül az ó-szövetség az Isten megszületését az Isten eljövételét várta, nem pedig egy embernek Istentől való megszállását!

Úgyhogy a teozófia eme tana vagy tökéletes gonoszság, vagy teljes tudatlanság és tájékozatlanság. Szerintem a satanizmus műve!

Tagadja továbbá a teozófia Jézus testének feltámadását, mondván, hogy csak „asztrálisan” – lelkileg – támadt fel... (Blavatsky: Geheimplhre III. k. 158. o.)

Amíg ők tagadják az Úr feltámadását, addig Szent Pál így érvel: Ha az Úr nem támadt volna fel, hiába való lenne a mi hitünk. – De feltámadt! Alleluja!

Aki a teozófiának eme tanában nem látja az egész kereszténység aláadását, a satanizmus művét és a Sátán kezét, „annak hiábavaló a mi prédikálásunk”, mondja Szt. Pál apostol.

A brahminizmust már említettem a 126. oldalon. Itt csak annyit, hogy a brahminizmus szerint a Világ istennek – kis „i” – Bráhmának „bűnös” kifolyásaként állott elő... Brahma maga egy hármasság, melynek első személye Brahma az örök „egyminden”. Ezt tiszta természeti monizmus és panteizmus. – Második személye Visnu, míg a harmadik Siva. Brahma a teremtő. Visnu a megtartó, vagy fenntartó, míg a harmadik a romboló, azaz emésztő tűz Istene, illetve „erő”. – Erkölcsstanukat illetőleg Brahma tisztelete vezeklésből, testi kínzásból áll. Vagyis nem az Isten és ember iránti szeretet erkölcsstanuk alapzata, mint a kereszténységénél, amit igazol kasztrendszerük rideg és kegyetlenségig menő mivolta is. Az ember és az Isten közti viszony a következő: A hindu az istenséggel egyenlő eredetűnek tartja magát, mivel ő éppúgy Brahma kifolyása, mint maga az istenség – égi kormány! – azaz a hármasság. Tehát világnézetük alapja gnosztikus. Sem szeretet, sem szánalom, hanem csak a rideg igazság, – a karma, a szemét-szemért, fogat-fogért, erkölcsstanuk lelke; a jóság, minden árnya nélkül.

A buddhizmus más. Ez néma test sanyargatásában látja az üdv alapfeltételét, hanem a lélek vágyainak a kiölésében, a vágyak kiirtásában. Nem átnemesítésében, mint: a kereszténység, hanem annak kiirtásában. Mire se vágyani, mit se akarni, csak azt, hogy ne szenvedjünk többet. Amíg ők a „ne szenvedjünk”, addig a keresztények a „boldogok legyünk” vágyától vannak áthatva. Igazi hittanuk és igazaiban vett erkölcsstanuk nincs, mert Buddha vallása eredetileg az istentagadás vallása, azaz vallás Isten nélkül, vagyis természetvallás, mint a legtöbb pogányvallás, mely szerint nekünk, magunknak kell kifejleszteni magunkat a megvilágosulás állapotába, ahol aztán mindnyájan az istenség tagja, illetve részei leszünk, persze „önerőből” s nem Isten „kegyelméből” érve el a megváltást. – Buddha erkölcsstanát már nem a rideg igazság, hanem a „szánalom” hatja át, de még nem a „szeretet”, mit egyedül Jézus Krisztus hozott le tökéletes, világos és egyetemes formában. Szerintük nincs lét és nem lét, nincs lényeg, nincs világ, nincs keresztény értelemben vett Isten. Minden hiábavaló, csak a „nemlét” az egyedüli jó és végcél. Nem lenni! – mert a lét szenvedés, sőt csakis szenvedés. Meneküljünk tehát a létezésből. A lélek pedig – szerintük – „nem egyszerű” és „oszthatatlan”, hanem „összetett”, mely szétszedve – semmi, akárcsak a szétszedett szekér... Megvannak a részei, kerekek, rúd, stb., csak épp a szekér nincs... itt csak az a hiba, hogy a lélek nem a szekér, hanem Az, aki összerakja és szétszedi a szekeret. Buddhának ez istennélküli vallása idővel – hogy Istent pótolja – emberimádássá fajult, mert a tömeg, ösztönszerűen érezve a maga gyengeségét szükségszerűen kereste és kívánta a felette való hatalmat s így Isten hiánya folytán a nagy emberek tisztelete s bálványozása lett a végeredmény... Errefele halad a mai világ kultúrája is, tömjénezve az államférfiaknak, nem látva a nagy polgártól, a sokszor nagyon kis embert... rangtól az egyént... testtől a lelket...

A kereszténység az Istenfia által való megváltást hirdeti; a teozófia, a buddhizmus és brahmanizmus az „önmegváltást.” Az Úr hegyibeszéde és Buddha négy igazsága és nyolc boldogsága között öröktávtatok vannak. A kereszténység lényege – mint a 35–36. oldalakon említettem – Isten emberré levése, hogy az ember istenné lehessen... Kelet szerint a cél ellenkező – megsemmisülni, nem lenni, mert nem érdemes – lenni...

Hogy aztán a Szentírás mit ír azokra, akik Jézust és Krisztust két személynek veszik, azaz „megosztják”, azt letárgyaltam a 33. és következő oldalakon.

A teozófiával kapcsolatban fel kell említeni még néhány kisebb-nagyobb, de a satanizmus szellemét világosan szemléltető irányt és mozgalmat. Ezek egyike a mágia.

A mágia, mihez az okkultizmus is sorozandó, a mágusok szerint kétféle, fehér mágia és fekete mágia. Ezzel szemben a krisztianizmus nem ismer kétféle mágiát, csak egyfélét, vagy Krisztussal, vagy Krisztus nélkül s eme Krisztus nélküli irányt nevezi satanizmusnak, melyhez tartozik a mágia is. A kettő közötti különbség az, hogy míg a krisztianizmus Isten és

gyermekai, addig a mágia – és a satanizmus is – a Világ és az egyén közti kapcsolatokat és feltételeket keresi. A mágia a természetvallás művelője, mi végül is a teljes pogánysághoz és a pogányság a testiséghez, – Szentírás szerint – paráznsághoz vezet. A fehér s fekete mágia közti különbség a következő:

A fehér mágia a szerető mennyei Atya helyett a Világ és egyén rejtett erőit igyekszik „megismerni” és azokhoz „alkalmazkodni” hogy aztán a) vagy felsőbb – de önös – életet élhessen énje, vagy b) hogy eme erőket öncélja érdekében felhasználhassa. Kihangsúlyozom, az erőket s nem Istent.

A fekete mágia lényege pedig az, hogy a Világ és egyén rejtett erőit megismerve, azokat, amennyire lehet a maga „uralma” alá hajtja és kényszerítse a mások meghódítása, illetve akarati lenyűgözése, „kihasználása” céljából. Ezek egyike a hipnotizmus, mikor ember az embert; másik a spiritizmus ama transz állapota, mikor a szellem hipnotizálja, illetve szállja meg az embert, uralma alá véve őt. Vagyis a feketemágia végső célja a rejtett erők megszerzése és az azok felett való uralom, nem pedig mint a fehér mágianál, az azokhoz való alkalmazkodás. Mindkettő azonban a Természet, illetve a Világ nem pedig az Isten hívők csoportjába tartozik. Ez volt Lucifer bukásának is az oka, mikor a láthatatlan Isten helyett, a látható világ, azaz Természet felé fordult s abban kereste úgy a lét okát, mint célját s a talány kulcsát, aminek folytán nem a láthatatlan Isten, hanem a látható Természet – majd Tűz – imádója lett.

A krisztianizmus célja az Atya megismerése és szolgálása. A mágiáé, a Természet megismerése és kihasználása. Egyik a teizmus, másik a panteizmus hirdetője. Könnyű itt is felismerni, ha jól megfigyeltük e könyv 27–28. oldalain tárgyaltakat, hogy e harc Jézus és a Sátán világnézeti harcainak egyike, még pedig a döntője! Az a harc, mely az angyalok lázadásától kezdve folyik mindaddig, amíg csak az Úr be nem fejezi megváltó szent művét.

Végül erkölcsi szögből a krisztianizmus célja nem az elrejtett természeti erők megismerése, hanem a bűnbánattartás és a megjobbulás. Mert a lét eltakart részét, akárcsak szem nélkül a színeket, úgyse tudjuk megérteni, sem felfogni. Azaz nem a tudástájának, hanem az életfájának a gyümölcsével kell táplálni lelkünket.

A tudományos meghatározás szerint a mágia az a csodás hatalom, melynél fogva rejtélyes módon, természetfölötti eszközök segítségével a természet rendjétől eltérő csodás dolgokat lehet véghez vinni. A mágusok Kchaldeában korán szövetkeztek az asztrológiával s a perzsáknál egész rendszerré fejlődött. A perzsák csak a gonosz szellemek fölött keresik a hatalmat, az egyiptomiak általában uralkodnak a szellemek fölött, kiknek segítségével varázsolnak s csodákat visznek véghez. – Ennyi elég, hogy a spiritizmusban felismerjük a feltámadó, ma még bárányszőrbe öltözött, új mágiát...

A mazdazánok, kik szintén 3 pantheizmus és a gnózis világnézetének a hirdetői mintegy felújítva Lao-ce tanát, mely szerint Tao, – mi nem vallási, hanem csak filozófiai fogalom, minélfogva semmi vallási tiszteletben nem részesül, – kétféle módon érhető el, egyik a mély légzés, másik a böjt. A légzés művészete az élet meghosszabbítását szolgálja, a böjtöt pedig – szerinte – addig kell alkalmazni, amíg oly könnyűvé nem válik a test, hogy szabadon lebeghet a levegőben. (Dr. Mester) Máskülönbén úgy Tao-ce hívei, mint a mazdazánok Zarathustra híveinek vallják magukat. Módszerük test ápolásával elérni a felsőbbrendű lelkiséget...

A vegetáriusok ama része is, akik testi egészséget célnak nézik nem pedig a lélek örök céljait szolgáló eszköznek, azok szintén a satanizmust szolgálják.

Kozmozófusok és kozmológusok szintén a gnosztikus világnézet hívei közé tartoznak.

A természetimádók és mindazok a fajimádók, akik a lelkeséget mellőzve tisztán a testi életre s a földi létre alapítják életüket és életcéljaikat s a lélek ápolása helyett, a test ápolását, s Isten igazságai helyett a természetben való gyönyörködést teszik életük főcéljává, és „pusztán a test” ápolását munkálják, a lélek ápolása nélkül, szintén a satanizmushoz számítandók. Ugyanis mindent az satanizál, ami a lelkeséget mellőzi és a testiséget emeli előtérbe. Ilyen sok tudományág és sport is.

Hogy a világ satanizálása mennyire növekszik, igazolja a torz terjedése. Torz képek, torz szobrok, rím és ritmus nélküli versek, ízlést sértő és mellőző disszonáns jazz-zene, szabad erkölcs és a nők világiasodása és térhódítása a világ satanizálódásának feltűnően veszedelmes jelei...

A tudományban, filozófiában s a vallásban mennyire s mily téren hódított a satanizmus azt a „materializmus” mindegyre nagyobb teret nyerő világnézeti hódításain láthatjuk. S ha semmi egyéb jel, prófécia és más dolog nem volna, csak a világ balirányú eltolódása, a krisztianizmus térvesztései és szellemi visszaszorításai, már akkor is gondolkozóba kellene esnünk, hogy ez a kor előbb-utóbb kiváltja azt az isteni beavatkozást, amit világitéletnek nevezünk.

A fekete misék

Az emberi ocsmányságok eme szörnyűségeiből csak az enyhébb dolgokat írom le, mellőzöm azonban az Oltáriszentség szörnyű és drasztikus meggyalázásait tartalmazó feketemiséket, amiknek olvasási lehetőségeit is meg kellene akadályozni.

Előbb a szabadkőművességet kell ismertetnem s az általuk kiadott templáriusok tagavató feketemiséjét, majd végül egy igazi feketemisét.

A szabadkőművesség két irányban támad a krisztianizmus ellen. Egyik az állam, azaz világszereplő, másik az egyház, azaz világnézeti támadása.

A szabadkőművesség ismertetése előtt ki kell emelni annak a templáriusok rendjével való kapcsolatait, már csak azért is, mert amint alább kifejtjük, az ő szellemükkel azonos volt. Benne van ebben a tanban a legsötétebb satanizmus, de oly finoman álcázva, hogy az, aki a Szentírásban nem teljesen jártas, nem veszi észre, hogy a legsátániabb tanoknak, a legantikrisztusibb világnézetnek hódol. Úgy ki van itt forgatva a Szentírás egy-egy szó meghamisításával, egy-egy gondolat átgyúrásával, hogy az ember éppen ellenkezőjét kapja, mint ami a Szentírásban van adva.

Az alábbiakat, „A templáriusok titkos statútumai” című könyvből „szószerint” idézem. E könyvet maguk a szabadkőművesek adták ki, mint dr. Barach Benedek ismertető előadásainak sorozatát, melyet mint legbizalmasabbak egyikének, dr. Merzdorft kéziratát, a Titkos statútumokat ismerteti. A kiadás éve 1878. Budapest. Aigner Lajos bizományosa.

Ezen iratok, illetve percsomók e könyv szerint a „vaticani archívum”-ban fekszenek: „Acta inquisitionis contra ordinem militae templi, Cod. XV;” – „2 ditto Cod. XXIV;” – „ditto Cod. XXXI;” – „ditto Cod. XXXII.” alatt.

II.

„A kiválasztottak törvénye és tana. (17. §.) Tudjátok meg ti kiválasztott testvérek, hogy törvényünk és tanunk, melyeket kiválasztott atyáinktól és mestereinktől túl a tengeren kaptunk, sem az Evangélium parancsolatainak, sem az apostolok rendelkezéseinek ellent nem mondanak. Mert ezek – törvényünk és tanunk – következők: A világfiságról lemondani, a húst vágyaiban zabolázni, tolvajokat, uzsorásokat, rágalmazókat, kurválkodókat, rablókat üldözni, munka által – legyen az kézi vagy szellemi – életfenntartást keresni, becsületes embert

meg nem károsítani, mindazokat pedig, kiket buzgóság lelkesít tanunkért, szeretettel ölelni, inkább Istennek, mint az embereknek engedelmeskedni.”

„A kiválasztottak kegyelméről. (19.§.) Megírva, van: Kiválasztottam magamnak hétezer férfiút, kik Baál előtt térdüket nem hajtották. Mi is – a kiválasztottak – ezen utolsó időben a maradékok, kiválasztás szerinti kegyelemből befogadva vagyunk. Bekövetkezett a kiválasztás, míg a többiek szemeiktől megfosztva vannak, mint megvan írva: Rajtunk is betört a sötétség éje, azonban a kiválasztás napja megérkezett. Vessük tehát el magunktól a sötétségnek művét, melyeket Antichristus Synagógájába míveltünk és vegyük magunkra a világosság fegyvereit és legyünk egy test és egy lélek, a hivatás egy reményében, kiknek mindnyájunknak egy urunk, egy hitünk, egy szellemi keresztelésünk, egy Istenünk van, a mindenségnek atyja, ki mindnyájunk felett mindnyájunk által és mindnyájunkban van.”³

„A kiválasztottak hitéről (20. §) Miután ti, a kiválasztott nemzedék a kir. sacerdotum, a szent közösség, a tulajdonnak népe⁴ vagytok, melyben sem Zsidók, sem szabadosok, sem Rómaiak, se Saracénok, sem ember, sem néber nincsen, hirdetjük nektek az egy Istent, ki kinyilatkoztatta magát ezen világ által⁵ és benne minden által, melyben élünk, mozgunk és vagyunk. Mi hirdetjük is nektek az Isten benszülött⁶ fiát, ama valódi Christust, ki örökkétől Istenben és Istennel volt, aki nem született soha, sem nem szenvedhetett, sem nem halhatott, kinek minden az égben és a földön látható és láthatatlan megadva van, ki Mária fiának lelkét megélnéltette, míg a földön volt, kit azonban a világ meg nem ismert, mert az állatias emberek meg nem értették, mi a szellemi.

Jézusról József és Mária valóságos fiáról bizonyosnak tekinthetitek, hogy minden, amit tanított, ami szentségest tett, amely csodákat véghez vitt, csak ama valóságos Christus ereje és virtusánál fogva tett, ki örökkétől Istennek emanációja, időlegesen Jézus lelkével egyesült, sohasem azonban maga testként nem jelentkezett. Mert azonban Mária fia bár igazságos és szent és semmi bűnben nem részes, mégis keresztre feszítettet, tiszteljük őt Istenben és imádkozunk hozzá; a keresztfát azonban nem állat jelképének tartjuk, melyről az Apokalypsisban olvastok és a szentség megszentelésének.”

„Egyébként, mi kebelünkben lévén a törvény⁷ a szent szellem által megírva, sem nem vágyódunk földies dolgok után, sem nem hisszük állatias gondolkodású embereknek állatbőrre írt meséiket. Mert miután tudjuk, hogy a szent próphéták némely beszéde az isteni szellem által sugallva, némely azonban ezen világ gonosz szelleme által, az Apostol intését követjük: Vizsgáljatok mindent, a jót tartsátok meg.”

„A kiválasztottak szabadsága. (21. §.) Ha ti, óh testvérek a szellem által vezérelve vagytok, az Isten bennetek élő szelleme által, akkor már nem álltok a törvény, hanem a kegyelem alatt. A szellemnek gyümölcse: szeretet, öröm békesség, türelem, jóindulat, jóság, szenteség, hit, alázat, önmegtartóztatás, lélekszüesség. Mindezek ellenkezője nem alapul a törvényben. Megszabadítva a halál bilincsetől, melyben feküdtetek, megújult szellemmel szolgáljatok a

³ Se „mindnyájunk által”, se mindnyájunkban nincs Isten! Ez a gnózis tana! Isten önmaga által öröktől van, – s nem bennünk, hanem a „mennyeekben.”

⁴ Ez a „kiválasztott nemzedék” – a föld „tulajdonosai” alatt a zsidó értendő!

⁵ Nem a világ, de Jézus által!

⁶ Téves! Nem benszülött, de egyszülött Fiát! Lásd a gnózist és a teozófiát!

⁷ A törvény Mózes által adatott. János ev. I. r. 17. v. Ha „keblünkben” volna csak, úgy mindenki azt tehetné, amit neki keble megenged... Így az Isten írott törvénye felesleges volna, ha keblem más kíván...

régi írásnak. Mielőtt a kiválasztást eme szabadságra megnyerétek, fogva voltatok a törvény alatt. Tehát ama Regula Christusban nevelőtök volt, hogy általa igazolva és kiválasztva legyetek. Azonban mihelyest titeket a kiválasztás megér, már nem vagytok nevelő alatt, hanem megkaptátok az Isten fiainak szabadságát. Midőn most az Istent megismertétek és az Isten titeket, már ne forduljatok többé a törvény gyenge és szűk kezdetlegességéhez és az Antichristus Synagógájához.”

„Mindezek ellenében, melyeket eddig hallottunk, áll az Antichristus Synagógája, melyről a statútumok (18. §.) a következőket mondják:

Vigyázzatok drága testvérek, hogy titeket senki félre ne vezessen. Mert vannak sokan kik mondják: mi Christusé vagyunk, mi valljuk Christust, azonban hazudnak, mert az Antichristust vallják és hirdetik, a valódi Christust pedig bűnökkel beszenyezett életükkel tagadják. Azért emlékezzetek, hogy nem a dogmák szavaiban van az Isten országa, hanem az erényben; hogy nem evés, ivás az Isten országa, hanem az igazság, a béke, és a szentlélekbeni öröm és hogy nem külső szertartások követése alatt jön az Isten országa és hogy azok, kik mondják: lám itt van, lám ott van, hazudnak, mert az Isten országa magatokban van. Fogadjátok tehát valónak, hogy a valódi Christus egyháza Sylvester pápa idejében az Antichristus Synagógájává változott és Petrus Rómája Újbabilonná, Baál városává lett.

Innen – t. i. Rómából – keletkeztek ama hajdani Phariseusok, jelenleg hamis prophéták a népben és ama hazugság mesterek, kik a tanszékeken és Conciliakban ülnek és a kárhoztatás halmazát behozva, tagadják a valódi Istent, ki őket megváltotta. De azért az Isten parancsolata legyőzhetetlen marad, mert ők csak emberek véleményeit és parancsolatait hirdetik és maguk vakok, vakoknak vezetői, csak ajkaikkal imádják Istent, kitől szívük távol van.”

Láttuk eddig a kiválasztottak belsejét, gondolatát és eszmevilágát; forduljunk most a statútumok ama részéhez, mely a kiválasztottak külsejét és használt eszközeit mutatja.

„(2. szakasz.) Ha valaki Priornak, Praeceptornak, Procuratornak, Visitatornak vagy Mesternek, – a rend dignitásainak fokai – megválasztatott, legyen azon, hol neki illőnek mutatkozik, titkos káptalan alapítani és alkalmas testvéreket, kiket erre méltónak tart, a kiválasztottak számába felvenni. A már létező titkos gyülekezetek értesítését mulasztani nem szabad.

(3. szakasz.) A káptalan a rendház termében, refectóriumában, vagy templomában az éj beálltával, miután a ház többi lakói távoztak, tartassák meg. A kiválasztott testvérek úgy gyülekeznek a titkos káptalan megtartására, hogy a ház, vagy a templom minden ajtaját bezárják oly erősen, hogy senkinek ne lehessen odajutni, sem hallani, sem látni valamit, mi a káptalanban előfordul. Őr állíttassék a ház, vagy a templom tetejére, ki vigyázzon, hogy senki ne közelíthessen a helyhez, melyen a kiválasztottak együtt vannak.

(4. szakasz.) Reggel – a nova után – titkos jel által értesítetnek a kiválasztott testvérek a legközelebbi éjjel megtartandó titkos káptalanról, melyből elmaradni senkinek se szabad: csak a halál szolgálhat elmaradás mentségül

(9. szakasz.) ...clerikusok és laikusok közül senki se vétessék fel a kiválasztottak sorába, aki nem legalább a trivium és a quadriumban oktatást nyert.

(11. szakasz.) A meghatározott éji órában öltözve, mint kiválasztottak és az övvel öltözve, gyülekeznek a testvérek. A zsoltár: Mily szépek sátraid Jákob befejezésével kérdés intéztetik a felveendőhöz, hogy kicsoda. Hozatik tudomására, hogy milyen értesítések érkeztek be tudománya és megtérítése felől. Ha az összes jelenlevők őt a felvételre méltónak találták, utasítás adatik a bevezetőnek, hogy vegyen maga mellé két tanút és vigye a Candidátust a káptalanba. Egy félreeső kamrában e három – szóval és írásban egy szigorú esküt vesz ki a Candidátustól, melyben fogság, sőt halálbüntetés terhe alatt megígéri, hogy mindent, ami vele

fölvételéig történni fog, titokban tart. Az eskü letétele után levetköztetik ing és nadrágig és a káptalan ajtajáig vezetetik.

Itt, vagy ha a felvevőnek úgy tetszik, az oltár mögött vetközzék le egyik, vagy mindkét tanú és a bevehető parancsolja a Candidátusnak, hogy csókolja a tanukat szájra, köldökre, a hát gerincvégére, sőt ha a felvevő követeli, a szemérem tagra is. Ha Candidátus ezt tenni vonakodik, vagy az aktusnál valami illedelmetlent mondana, vagy valami kételyt árulna el, vezetik azonnal a konyhába, vagy pincébe és színlelt szertartásokkal veszik fel, mondván neki, hogy valósággal felvéve van. Ilyen, ki vagy balgának, vagy veszekedőnek mutatkozik, soha foglalhasson helyet a kiválasztottak között. Ha azonban békésen, komolyan és derekasan, ha bár szemérmesen csókol, nyitassák a káptalan ajtaja és a valódi felvételhez nyerjen bocsátást.

(12. szakasz.) A bevezető a tanúk és a Candidátus belépése után a felvevő zsoltárt – „Isten áll fel, hogy ellenségei szétmáljanak” – intonálja és a testvérek felváltva? kórusban éneklük végig. Aztán letérdepel a Candidátus a felvevő lábai elé és a balkezet a mellre téve és a jobb, kezét az ég felé emelve és pedig úgy, hogy a mutató ujj, kifeszítve a magasba nyúljon, míg a többi ujjak behajtván vannak, esküszik, hogy örökké megszeghetetlenül elhallgatni fog mindent, bármit lásson és halljon itt. Esküdjék is, hogy hiszi és mindig hinni fogja a teremő Istent és bennszülött, soha meg nem halt, de meg sem, hallhatott fiát, az örök szót, mely sohasem született, sohasem szenvedett, sohasem feszítettet keresztre, sohasem, meghalt és a halottakból soha fel nem támadott. Esküdjék végre gyűlöletet és megmásíthatatlan ellenességet a világi tyranisok, Antichristus Synagógája, az új Babel, azaz Róma iránt.”

„(13. szakasz.) Mihelyt a Candidátus az esküt letette, valamennyi testvérek a keresztet, melyeket kezeikben tartottak, földre dobják, tapossák lábaikkal és leköpi. A Candidátus felhívatik az eskü megerősítésére hasonlót tenni. Ha ellenmondás nélkül tette, akkor a felvevő és, a többi testvérek teszik raja kezeiket és ezáltal a kiválasztottak sorába felvéve van és felöltöztetik a kiválasztottak; öltözékével, mely egy fehér, legfinomabb posztóból készített alsóruhából és egy vörös színű övből áll.”

Ennyi az eredeti szöveg. Azután felsorolja hosszú körítésekkel, hogy: „...elérkezett az óra, melyben sem Jeruzsálemben, se Rómában nem imádjátok az atyát... Jézus teste nem használhat... Isten előtt személyek tekintélye nincsen... akit a Consolatus testvérek közé vettek, azt minden bűnétől feloldották... valamint új Babilon minden törvényeitől, parancsolataitól, szertartásaitól és tanaitól, az egy Isten nevében... Az ide felvettnek írásban és, szóban vallomást kellett tenni minden vétkéről és bűnéről és eme írást a káptalanban megőrizték...”⁸ Ha az újonnan felvett tag felkenetett, így kiáltottak fel: Jahve – Allah !”⁹ Ki kell még térni egy dologra. Egyik Sylvester pápa, másik a templomosok rendje.

Sylvester pápa azért fáj annyira a Sátánnak, mert ő volt az a pápa, aki Niceában, 325-ben tartott zsinaton kárhóztatva a legnagyobb eretneket, Ariust, meghozta vele és minden satanizmussal szemben döntő hitvallásunkat Jézus Krisztus Istensége mellett, azaz ama Nagy hiszekegyet, melyet e könyv 30-31-ik oldalán már ismertettünk. Ezóta tartja a Sátán Rómát az Antichristus Synagógájának...¹⁰

Az előző könyv aláfestéséhez idéznem kell „Hol az ördög” című, 1878-ban Budapesten, a Hunyady Mátyás intézet nyomásában kiadott „névtelen” könyvből az alábbiakat:

⁸ Jó fegyver volt ez a vallomás a gyónó ellen...

⁹ XX. Jahve és Allah: Csak Jézus szent nevének nincs helye...

¹⁰ Az Egyház és a francia király között vitás maradt a templárosok némely bűne!...

„Gyűlölet a pápa ellen, ez a valódi szabadkőművesség. Ez a felsőbbfokra való felvételnél szokásos nyilatkozat. – ...a pápaság kiirtása, sárba tiprása képezi most a feladatot...”

Azon harcban, melyet az elfajult papság az erkölcsös emberiség világa ellen folytat, ne legyünk tétlenek. – Egy szabad pogány vallás közelebb áll hozzánk, mint egy szűkkeblű kereszténység... Nehéz a szabadságot megalapítani ott, ahol a nagy sokaság templomba jár. – Célja a szabadkőművességnek minden vallási egyesületet szétrombolni s az embereket Isten és egyház nélkül egyesíteni. – Ha a központ rossz, akkor az egész szervezet rossz, azért a jó erőket lassanként rosszabbakkal kell pótolni. – A rendnek az a taktikája, hogy minden testületbe betolakodjék s melyek a rend céljaival ellentétben állanak, azokat ily félrevezetés által szétrombolják. A nőknek feladata mindenütt a népet a papok és királyok ellen ingerelni. A király és a hadsereg gyűlölete a valódi szabadkőművesség. Azok, kik a titkos társulatnak nem engedelmességek, kegyelem nélkül meggyilkoltatnak. Esküszöm, hogy a szabadkőművesség árulóit és üldözőit minden rendelkezésre lévő eszközökkel kiirtom. (16–18.)

A pápai trónnak menthetetlenül el kell buknia, hogy utána a többiek elbukhassanak, hogy így Európában az egyesült állam rendszere jöhessen a régi kopott rendszer helyére. Cél a világi köztársaság létesítése.”

Hogy mennyire egy a templáriusok státútumainak szellemével ez, azt igazolni sem kell. S ha a státútumok nem is voltak a templáriusok státútumai, akkor is láthatók, hogy a szabadkőművesek státútumaivá lettek, avagy ha nem lettek volna, miért fordították volna le, miért olvasták volna fel titkos ülésükön, amint azt dr. Barach ismertető előadásorozatain tette?

Hogy mindezek után mégis hogyan léphet be egy keresztény ebbe a sátáni gyülekezetbe azt megérthetjük az alábbiakból.

„A szabadkőművességnek három fokozata van: Az első fokozaton csak tizenöt ember áll az istenség három személyének és tizenkét apostolnak utánzására, akik a szabadkőművesség végcéljaival teljesen tisztában vannak; a második fokozatban a nagy Oriens páholyhoz tartozók vannak, akiknek állásuk és képességük s kipróbált szabadkőművesi jellemük szerint több-kevesebb közöltetik a titokból; s végül a harmadik fokozaton a János páholybeliek, vagyis az ostobák, a társulatot nem ismerő öntudatlan eszközök a szövetség kezében.”

Ezek után kimondhatjuk, hogy a szabadkőművesség az a Sátánnak, ami a római Egyház Krisztusnak!

„A szabadkőművesség a természet-vallást, a deizmust hirdeti és meghamisítja a Szentírást. Több pápa ex-kommunikáció terhe alatt megtiltotta a szabadkőműves páholyokba való belépést.”

III.

A szabadkőművesség mai képét bemutatom eme pár kivonatban, hogy mindenki felismerhesse, miszerint ez a mozgalom úgy az Antikrisztus világrendjét, mint a Hamispróféta világnézetét készíti elő.

Dr. Somogyi István: A szabadkőművesség igazi arca c. könyvének 67–68. oldaláról „Delpech szenátor, a Nagyoriens elnöke 1902 szept. 20-án ezeket mondta: A Galilei diadala kétezer évig tartott, most rajta a sor, hogy meghaljon. A titkos hang – Julián aposztata – mely egykor Pán halálát megjósolta, most annak a csalfa istennek a halálát jósolja, aki békességet és igazságot ígért azoknak, akik hisznek benne. A szabadkőművesek örömmel állapítják meg, hogy nagy részük van a hamispróféták megbuktatásában.” Itt Jézus és szolgái, a papok ellen szól e töredék.

A 73. oldalon egy szabadkőműves levelet közöl, melyben utasítást adnak Mazzininek, hogy miként pusztítsa a vallást, üldözze a szeretetrendeket, miként semmisítse meg hazájában a pápaságot s végül a következőket tartalmazza: „A kereszténységből kiábrándult tömeg, melynek deista lelke iránytű nélkül hanyódik, ideál után áhítozva, de nem tudva, kit imádjon, elkészül arra, hogy felvegye magába az Igazi Világosságot úgy, ahogy az a tiszta luciferi tanban elterjedt a földön, akkor végre nyilvánossá válik a luciferi tan, mely az egyidejűleg legyőzött és elpusztított ateizmus és kereszténység megsemmisülését követő reakcióból fog eredni.”

A 95. oldalon közli az egyik páholy programját: „Mindezeket a páholyokat egy nagy vezető erkölcsi eszme kapcsolja össze, mely a következő rövid formulába foglalható: **Harc a klerikalizmus ellen!** Ez az eszme, mely Rómának varázsserejű neve által még hatalmasabb lesz, képezi a mi fegyelmünket és munkánkknak mély pontját.”

Helyszűke miatt már csak Prohászka sorait idézem e könyv 181. oldaláról: „Sok embernek be van kötve a szeme s nem látta a szabadkőművesség igazi ábrázatát. Azt mondták nekik, hogy ártatlan, jótékonykodó gyülekezet. Most már reméljük felnyílnak a gimplik szemei is s látják, hogy internacionális, deffetista banda, mely gyűlöli az Egyházat s tiszteli Mefisztót és Ahasvért, tárt kaput nyit a zsidó invázióknak és tapossa a keresztény nemzeti tradíciókat”

A szabadkőművesség megvilágítására idézek pár sort a katolikus „Magyar Sion” egyháziroldalmi folyóirat Esztergomban megjelent 1896 évi számából, megjegyezve, hogy e lap másodszerkesztője dr. Prohászka Ottokár volt.

Eme folyóirat a 197. oldalon a következőket írja: „Ma még valóságos tisztelői vannak a Sátánnak. Mikor a XIX. században már templomokat építenek neki, oltárokat emelnek tiszteletére; pompásan készül a terrenum, amelyből kinőhessen az a gyümölcs, melyben a pokol teljes utálatossága megéri, az Antikrisztus megszületik. 1895. szept. 20-án Róma elfoglalásának negyedszázados jubileumakor az első helyre a szabadkőművesség jelvényei tolokodtak. A csodálkozó világnak s a méltatlankodó hadseregnek azután szóval és írásban megmagyarázták, mit jelent szeptember 20-ika: Róma elfoglalása nem a hazafiság ténye, nem a hadsereg dicsősége, hanem az isteni nyűgtől megszabadult emberi szellem vívmánya és Krisztusnak szóló tromf; nem az Itália unitának akarták megadni a fővárosát, hanem Krisztus országának a fejét akarták letiporni.

Íme mit ír a Rivista delle massoneria Italiana közvetlen a Rómába való bevonulás után: A forradalom azért ment Rómába, hogy a pápát szemtől-szembe támadjuk, hogy Péterkupolája alá gyűjtsük össze az észnek hőseit, hogy a szabadkőművességnek éppen Róma szívében, a világ fővárosában adjunk óriási kiterjedést. Ott kímélet nélkül fogja támadni a vallásokat, melyeknek közös kiinduló pontjuk az Istenben való hit és a lélek halhatatlansága. Lemmi, a szabadkőművesség jelenlegi „főpapja” 1887. dec. 3-án írt körlevelében így ír az összes páholyokhoz: „Szeptember 20-ika annak a napnak évfordulója, amelyen Róma Itália fővárosa lett, és amelyen a pápa világi hatalma megdőlt: egyedül a szabadkőművességet illeti. Ez évforduló egyszerűen és tisztán szabadkőműves ünnep, mert az a szabadkőművesség Rómába jövetelének napját határozta meg és Róma volt az a cél, mely felé hosszú évek után tekintett.

Róma elrablásának végső célját egy 33 . . -os testvér árulja el, ki manap magas állást foglal el, ezt mondja: „Rómába mentünk, hogy azt a 18 száz éves vén fát kivágjuk, melynek katolicizmus a neve.” (Germania 1895. No. 224.)

A következő idézetet ugyanezen lap 557-58. oldalairól veszem, mely ott így hangzik: „Ha valaki még most se tudná, hogy mi a szabadkőművesség, az hallgassa meg a minapában megtért Solutore Awentore Zola nagymester nyilatkozatát: ...a szabadkőművesség célja minden vallásnak, főleg a katolikus vallásnak a kiirtása, az emberiségnek visszavezetése az őskori pogánysághoz.

A római katolikus Anyaszentegyház szerint, aki egyszer bármely szabadkőműves szervezetbe belépett, megszűnt kereszténynek lenni s ha kilép és vissza akar térni, előbb feloldozzák s aztán felveszik. A szabadkőművesség ördögi jelét senki se törölheti többé le, csak a kat. gyónatatópapa, ha kellő bűnbánattal járul a gyónáshoz.

A szabadkőművesek testvérmozgalma, a vallási színbe burkolt „Rózsakeresztesek” mozgalma szintén a satanizmust szolgálja, mert világnézetében az averroizmust hirdeti, mely szerint a világ örökkévaló, Istenből sugárzott ki, stb.

A Sátánimádás, illetve feketemise egyike az alábbi:

Említettem, hogy a kereszténység előtt, a zsidóság kivételével, az egész világon csak satanizmus folyt, mert ide a Földre száműzött Sátán és angyalai uralták a Földet. Hogy milyenek voltak ezek a sátáni áldozatok, azt már részben, a véráldozatok ismertetésekor bemutattuk, kihagyva a kéj, illetve parázsnaság szertartásait, hogy azokat itt, a mai satanizmussal kapcsolatban mutassam be.

A pogányoknál orgiákat és bacchanáliákat tartottak, a pogány istenek tiszteletére, amikor „nők és férfiak a legszemérmertlenebb módon viselték magukat s minden képzelhető bűntényt, házasságtörést, gyilkosságot, okirathamisítást beszéltek meg. A résztvevők többsége többnyire nő volt kik éppúgy, mint a férfiak, az előkelő osztályhoz tartoztak.” A római szenátus megdöbbenve hallotta ezt s mintegy 7000-t talált bűnösnek, kik közül százat kivégeztetett s a bacchus-kultuszt ellenőrzés alá vette. (Calabriai bronzlap, 1640.)

Hasonlón ünnepelték Dionysos-t a görögök, kinek bikát áldoztak, mert a bika – mint termékenyítő erő szimbóluma – magát az Istent szimbolizálta. Ünnepeles meneteiken, melyben Dyonisos oltáráig a „phallost” vitték, leányok is haladtak s a „nemző erő szimbólumára” dalokat énekeltek... Vagyis az orgiák, mint a satanizmus szertartásai tűnnek itt elő... A phallos: a férfi nemzőszerve! Ennek vörös bőrből készült utánezatát magas rúdra akasztva, mint a természet teremtő erejének jelképét a természeti vallásokban mindenkor tisztelték... Egyiptomban, Görögországban Föníciában, Frigiában. A phalloskultusz Görögországban és Olaszországban egész a kereszténység elterjedéséig fennállt. – így volt keleten is. A „lingam” – szanszkrit! – volt „Siva férfi erejének” a szimbóluma. Ennek tisztelete eredetileg nem volt meg a brahminizmusban, de Siva tiszteletével meghonosodott és népszerű lett. Ez egyik szennyfoltja ma is a hinduizmusnak!!! Voltak aztán olyan orgiák is, amikor minden nő köteles volt magát évente egyszer átengedni egy-egy férfinak, az istenek tetszésének elnyeréséért... Mózes III. könyvének XVIII. r. enged valamit következtetni csak: „22. Férfival ne közösülj asszonyi közösüléssel, mert ez utálatosság. 23. Semmi barommal ne közösülj, se azzal meg ne fertőztesd. Az asszony ne feküdjék barom alá, se ne közösüljön azzal, mert az iszonyú bűn. 24. Meg ne fertőztessetek mindezekkel, mikkel megfertőztettek mindazon nemzetek, kiket én kiűzök színetek elöl. – 27. Mert mindezen utálatosságokat a föld lakói cselekedtek...” – Innen érthető aztán, hogy Mózes a gojt, vagy pogányt, a minden erkölcsökön alul élő népeket, állati számba vette és tiltotta tőle népét, sőt azt kívánta, hogy: „veszítsd ki őket mind fogytig. Ne köss velük szövetséget, se ne könyörülj rajtok, se ne lépj velük házasságra... mert eltévelyítenek benneteket, hogy ne kövessetek engem, hanem idegen isteneknek szolgáljatok inkább... Oltáraikat forgassátok fel és bálványszobraikat törjétek össze és berkeiket vágjátok ki és faragott képeiket égessétek el.” (Mózes V. k. 7. r. 2–6. v.) – Ha Mózes ennyit említ, ki tudja, mi minden lehetett szokásban a pogányok satanizmusában...

S ez a satanizmus ma is – 2000 év után – még mindig fennáll, „...manapság is az u. n. művelt Európában a Sátánt egyenesen istenítik. Parisban, Rómában és másutt imádják őt és oltárokat emelnek neki. Parisban magában a S. – Sulpice negyedben nem kevesebb mint 22 oltára van; borzasztó, azt gondolnók örültekről van szó! Az emlegetett álcusodák a spiritizmus tünevényei, hol az ördög csakugyan új evangéliumot hirdet,” írja többek között Prohászka

Ottokár szerkesztésében Esztergomban megjelent Magyar Sion egyházirodalmi havi folyóirat 1896 évfolyam 189. oldala.

A fekete misékkal kapcsolatban idézni kell ugyancsak a Magyar Sion 1896 évf. 189–90 oldalainak kivonatait is. Ezek szerint dr. Bataille „Az ördög a XIX. Században” c. könyvében leírja, micsoda valóságos kultusza van a Sátánnak. – S 1864-ben alakult meg a nemzetközi kommun, mely egyenest Istennek üzen hadat. – „Asszonyok is találkoztak, kik az ájtatoskodás céjére alatt közeledtek az oltárhoz, szentségtörően vették a legméltóságosabb oltáriszentséget, hogy azt azután a sátán oltárain ördögi orgiák közt, megbecstelenítsék. Ilyenek különben évről-évre történnek. 1894-ben a nagyhét alatt a Notre Daméból világos nappal 900 konszekrált ostyát loptak, ugyanez történt tavaly Rómában s Velencében. Még emlékezetes az újságokból, hogy az utolsó nagypénteken (1895.) hogy gyalázták meg Parisban a szent kereszt titkát – horribile dictu – egy megfeszített sertés jelvénye alatt.”

Még valamit. Kállay Miklós írja egyik könyvében, hogy minő fekete miséket tartottak... Mint gyalázták meg menstruáló nők és bujálkodó párok ez Oltáriszentséget... Mint gyalázták meg éjjeli edényekkel... Perverz cselekedetekkel... Nem idézhetjük eme sorokat, mert nem bírná el minden lélek a pokolnak ezt a harcát végighallgatni. Csak annyit említünk meg, hogy a Sátán harca kezdettől folyik a mi Urunk és Istenünk, a Jézus Krisztus ellen, azóta, mikor elhitette, hogy nem támadt fel, hanem ellopták testét tanítványai és – az öröket megpénzelték, hogy – hazudjanak...

Azóta is kettő jellemzi munkájukat, a hazugság és a lepénzelés...

Amiket idéztem, azokat idéznem kellett, mert ezt a könyvet nem néniknek és bácsiknak, hanem a Krisztus ügyét védő lelkeknek írtam, hogy tisztán lássák, mi folyik itt a háttérben.

Egyik homeopata orvos, ki közben a tébolydában halt meg, 1932–35 között a következőket mondotta: A Sátán nagyon szép, Jézus csúnya, torz. A Sátánhoz ima is van... S ekkor elmondta versbe foglalt imáját, mit megrendülve hallgattam s csak napok múlva mertem ki mondani, hogy mit hallottam. Így kezdte: „Sátán! Leborulok patáid előtt és – a többire már nem emlékszem, csak tudom, pénzt, rangot s más mimindent kért tőle... Akkor még irtóztam, nem bírta lelkem a satanizmus nyomozását, féltettem a hitemet. Lehangoltan váltam el tőle, pár hónapra rá meghalt ő. Lehet, hogy Budapesten is van ilyen sataniszta összejövetele... Nem állítom.

Egykor az elamiták templomában a legjobb családok leányai a bálvány istennő tiszteletére szintén feláldozták szemérmüket. Eme bálvány – Nanea vagy másként Nane, az anyát jelentette. (Dániel XI. r. 29 v.)

A Makkebeusok II. könyvének VI. r. 1–8 v. írja, hogy: „...a templom rakva vala paráznasággal és a pogányok tobzódásaival, kik parázna személyekkel fajtalanokodának és a szentelt helyekre asszonyok tolakodának be, kényök szerint bevivék azokat, amiket nem volt szabad bevinni; az oltár is rakva vala tiltott dolgokkal, miket a törvények elleneztek; senki se vallá magát zsidónak.”

Ezek a múlt satanizmusának a töredékei és a közeljövő antikrisztusi korának előképei is, ahol s amikor megismétlődik a múlt mindene, mielőtt eljön a vég...

Ilyenek után indokolt, hogy ha azt kérdik, milyen vallásúak vagyunk, így feleljünk: „Isten hegyelméből római katolikus!” – Mert ilyenek után igazán kegyelem kell Krisztus vallásába tartozni.

Korunk egyik fekete miséjét így írja le a Neues Wiener Journal 1925 dec. 25-iki számának 21. oldala:

„Ördögi orgiák Parisban. Papp Dezsőtől. Nem valami zavaros, nehéz álom volt ez, mint amilyen a varázslámpásos démonok csalják meg az alvókat, sem valami boszorkánysággal előidézett képzelgés, hanem valóság, egy rendkívüli és borzalmas élmény, amely kitörhetetlenül vésődött emlékezetembe, mely úgy hangzik, mint valami falusi rémmese, vagy bizarr fantázia szárnyalása. Hogy mint is kerültem én ebbe az elrejtett Sátán-templomba s e titkos körbe, hol egy csapat hisztérikus ember – ördögi férfiak és ördögi nők – úzik feslett játékaikat, nem tudom. E borzalmas hely ajtaján senki se hatolhat be. Az én útmutatóm, az egy régi könyv: „Sátán és a fekete mágia” volt, ami a párisi nagy könyvtárban a kezembe akadt. Sok kép volt benne a régi Parisban tartott ördögimádásról, sajátos ceremóniák képei, amelyek összehasonlítva a nápolyi erotikus múzeum festményeivel, azok semmi esetre sem szörnyebbek. A névtelen szerző, ki ehhez a ritka kultúrokmányhoz egy csöpp bevezetőt ad, megemlítené, hogy ezen művész, ki maga is a titkos sátáni szektához tartozott, gyenge – beműt – volt az ördögi szertartás hű ábrázolására.

Midőn e könyvet a könyvtárnoknak visszaadtam, nem állhattam meg hozzá nem fűzni, hogy ez az egész ördögi ocsmányság pusztá képzélet. Az én tanult könyvtárosom azonban éppen az ellenkezőjéről igyekezett meggyőzni.

– Talán – véltem én, – XV. Lajos korában, Pompadur asszony udvarában állhatott fenn ilyen titkos páholy.

– Téved, – szolt a könyvtáros, – a titkos páholy megváltozhatott, követői száma kevesbedhetett, de mégis fenn áll ma is, csaknem kétezeréves múlttal s oly szétörhetetlenül, mint ami „sziklára épült” mint egy maroknyi fanatikus és láthatatlan misztikus szövetség. Ezt egy eleven élénk vita követte. Én rendíthetetlen maradtam s e makacs kételyem, mint nyílt kihívás, úgy látszik bosszantotta s így szolt:

– Legyen óhaja szerint! – zárta le fejtegetésünket.

– Ha egy feketemisén részt óhajt venni, szerzek önnek bebocsátást. Találkozásunk napját és óráját megjelölve, szétváltunk. Pár nap múlva találkoztunk az egyik kávéházban, mely nem messze van a Szt. Márton kaputól. Az épület előtt egy kis vörösre lakkozott magánautó várt, aminek ablakai mindkét oldalon le voltak függönyözve. A hely és cím után, jegyezte meg a vezetőm a lefüggönyözött ablakokra mutatva, persze nem érdeklődhetik, mert egy kis indiszkrécio a házban lakókra végzetes lenne. Ez ugyanis sok év óta az első eset, hogy idegen, kivált újságíró beléphet.

Mintegy húsz percig robogtunk s az autó a sok bérkaszárnya között, egy háromemeletes magas épületnél állt meg, egy rosszul világított keskeny utca közepén. Széles lépcsőn át feljutottunk az emeletre. Vezetőm becsengetett, mire egy öreg ember ajtót nyitott s a könyvtáros néhány szót sűgött a fülébe, mire az ajtó becsapódott s mi a Sátán templomában voltunk.

A bejárat mellett hatalmas állólámpa szórta gyöngye sötétvörös fényét a tágas kerek terembe szét. Ebben a kellemetlen fényhomályban, melyben több, mint komor halotticsend uralkodott, mely a mi megérkezésünk pillanatában még fokozódott, mintegy húsz személy volt észrevehető, kik egy tribün körül álltak. Öt perc elmúltával éles harangjelzés hangzott és nagy hirtelen megszámlálhatatlan sok villamos ampolna gyúlt fel, feltárni a nézőtér kísérteties ceremóniáját.

A terem közepén vörös selyemmel letakart oltár emelkedett, amin egy meztelen nő feküdt. Kibontott szőke haja a földig lógót alá. Aludni látszott. Keblén különös ékszer csillogott:

arany Háromszög,¹¹ a sötétség fejedelmének háromszögű szimbóluma. Körötte nyolc fekete kandelláber. Egy elrejtett reflektor, melynek fénye a formás és ideálisan szép márványszerű női testre hol vörös, hol lila fényben áradt, – tündéri pillanatot kölcsönzött neki. Az oltár körül állókat most vettem szemügyre először. Férfiak és nők, barátoknak s apácáknak öltözve, fekete viseletben álltak ott. Egy fejjel magaslott ki közülük egy óriás, ki most az oltárhoz lépett s megkezdődött a különös ceremónia. Az ütemet orgonahang adta, mely egyik fülkéből látszott kihangzani. Az arany Háromszög, egy láthatatlan kéztől emelve, gyorsan felemelkedett az alvó nő kebléről a magasba.¹² Két barát minisztrált a sátánpapnak s egy felnyitott fóliáns feküdt az élő oltáron.¹³ Hatalmas basszusban felhangzott e fanatizáltak karától kísérve az ördögi himnus: „Gloria Satani in profundis, domino inferorum.” Dicsőség a mélységben lévő Sátánnak, a pokol urának.

Tíz-tizenkétszer ismételte a kórus ezt a gyalázatos dicsőítést, mikor az orgona hangja között feldördült a finálé: „Domine Tenebrarum, qui oppressus, nunc ressurges!” Sötétség ura, ki a te elnyomatásod után újra feltámadsz!

A reflektor fénye most a terem falára esett, megvilágítva a szerelmi jelenetek orgiáinak életnagyságnál nagyobb szörnyű festményeit, amit csak egy beteges képzelőerő volt képes kieszelni. Midőn az orgona utolsó hangjai elhangzottak a sátánpap felemelte a magnetikus álomban¹⁴ megmerevedett nőt és hívei felé fordulva közlé a démoni áldozat kezdetét, mire egy kézmozdulattal leveté magáról csuháját és a meztelen, kitakart óriási alak ott állt, mintegy meztelen Herkules az ő kiabáló és ordító hívei előtt.

Mintegy adott jelre a barátok és apácák is követték az ő példáját, levette testükről fekete csuhájukat és megkezdődött egy örült és szeméremnélküli tánc az oltár körül. A nyolc kandelláber, melyeknek fellobogó fénye ezen kísérteties képet veresre festették, kialudtak. A levegőt exotikus parfümillatával kevert tömjén illat tölté be és a túlfeszített, felkorbácsolt idegek a fizikai fájdalomig fokozódtak. S most félhomállyal takarták el a démonikus jelenet helyét, ahol egymáson, fantasztikus összevisszaságban egy tucat hisztérikus ember a legvadabb érzékiségnek hódolt.

Mi elhagyánk a fülkét, hol észrevétlen, néma tanúi valánk egy fekete misének. Tompán csapódott mögöttünk a titkokat rejtő ház nehéz ajtaja s az ördögi jelenet eloszlott a nemlétező semmibe. Mint egy gonosz, lidércnyomástól megszabadultan lélekzettem fel a friss levegőn.”

A luciferiánok eme szektája a Sátán imádása mellett még azt állítja, hogy „Lucifert igazságtalanul taszították ki a mennyből s egyszer övéivel együtt vissza fogja nyerni elvesztett jogait.” A Sátán megtérését a modern eretnekségek is tanítják...

Régiak is hittek az ördögi befolyásokban. Hitték, hogy a boszorkányok s ördögök lelkei, – nem a fizikai, hanem a lelkitesttel – összejönnek bizonyos időben s ott kéjelegnek... majd a köztük kecskebak alakjában megjelenő ördögnek hátulját csókolva, mulatnak... Aztán megbeszélik, ki mit tett, hol mivel ártott Krisztus Urunk ügyének, vagy híveinek... végül az ördög rájuk teszi kezét, amely helyen aztán az illető érzéketlen lesz. Hitték, hogy az ördögök is nemzhetnek a boszorkányokkal, de az ilyenek „sohasem emberi formájúak, hanem kicsiny, csúnya, állatszerű lények.” Torzszülöttek... Hitték továbbá, hogy a boszorkány is tud

¹¹ Érdekes, hogy a Háromszög a spiritiszták jelvénye is.

¹² Itt egyszerű médiumi tünettel találkozunk, mely a transzban fekvő női médiumtól ered...

¹³ Ez a fóliáns lehet, hogy a mi Szentírásunk volt, hogy – félremagyarázhassák, mint a templariusoknál láttuk.

¹⁴ Transzban.

veszedelmes betegséget gyógyítani, ha ezt az ördög neki megengedi néha... Hitték, hogy az ember nemét is megváltoztathatják, a leányból férfit s a férfiből leányt csinálhatnak... (Ez a tény ma is elég gyakori, csak nem hiszik, hogy ez Ördögi bűbájosság volna, mint azt se hiszik, hogy az örültek ördögi megszállottak. De hát mit hisznek ma ?...) Némely boszorkány nagy szépségre is tehet szert, sőt tiszteletre és gazdagságra is... Démoni szépségek... Azonban nem árthatnak azoknak, akik a keresztény hit és erkölcsstan szerint hisznek és élnek, – akik ellentmondanak az ördög – illetve a világ – kísértéseinek – és elkezdik a legszentebb isteni küzdelmet, a lélek harcát a test ellen, – végül kellő bűnbánattal járulnak az Oltáriszentség vételéhez! Az ördögi megszállás előjelei a kételkedés Jézus szavaiban, szimpátia a bűn s bujaság iránt, káröröm, hiú versengés, végül kurafi ördögöt ad mellé a sátán, hogy az őrangyal helyett erre hallgasson, aki aztán mindenféle fajtalankodásra csalja, végül érzékiséggel, hiúsággal s önzéssel hatalmába kerítve, viszi az állati élet és vágyak révén az alvilág felé... (Lehmann.)

Befejezés

Láthatjuk, hogy két ellentétes világnézet vívja a harcát évezredek óta. Honnan e kettősség? Istentől és a Sátántól! – Sátán?... nevetik azok, kiknek szívükbe még nem hatolt be az isteni világosság, csak a földi félhomály... Azonban várjunk... Az idő meghozza a feleletet s a halál – mely oly nagy méretben közeledik Európa fölé – megadja a világosságot...

Két világnézet küzd s a jelen idő egyetlen missziója az, hogy megvilágítsuk mindenki előtt a krisztianizmus és a satanizmus közti különbségeket, nehogy eltévedjen az igaz útról tudatlanságból. Vizsgálóhoz ért az emberiség. Mindenkinek kettős vizsgát kell tenni, ha üdvözülni akar. Egyiket világnézeti téren, hitéről! Másikat morálison erkölcsi ellenállóképességéről. Ész és szív, logika és etika, menny és pokol harca folyik közöttünk s mindenkinek magának kell döntenie, hogy e harcban ki győzzön őbenne...

A Sátán csalátke a szeretet lesz s világosság angyalának öltözve hirdeti a jóságot, testvériséget, de a hitet meghamisítja! S ezt teszi az összes modern tévtan. Hangoztatja a hitet is, de a kereszténység nem hitet hangoztat, hanem „Jézusban való hitet” azaz Jézus személyéhez és tanához fűzött megalkuvás és hiány nélküli hitet! Itt az eltérés a kétféle hit között. Aki látni akart, láthatta e könyvből a világnézetek vázát s választhat merre menjen s kihez... Hívjuk fel tehát mindenki figyelmét eme szellemi vészjelekre, de ne erőszakoskodjunk, ha nem hisz, hagyjuk, mert hiábavaló a kívülről való erőszakoskodás, vita és magyarázgatás, mivel a megvilágosulásnak belülről kell jönni, Istentől! Amit meg is kapnak azok, kik méltók Krisztus Urunk táborába való meghívásra. A többiben úgyis csak vitát, ellenmondást s gúnyt váltanánk ki az utolsó idők hirdetésével és a sátáni tanoktól való intő óvással.

S a tudósokat hagyjuk. Ők a tények után eszmélnek a múltra, Isten gyermekei azonban a tények előtt sejtik meg a jövőt! Noé korában sem hittek, de azért a tények – nem maradtak el... Ma se hisznek, de azért a jelek csak közelednek, nőnek és dübörögnek az ég alján, Európa felett... Eszméljünk hát fel s a testápolás helyett vegyük elő a lélek-ápolást, melynek egyetlen gyógykönyve a Szentírás és éljünk vele, tápláljuk, erősítsük és építsük át magunkat annak tápszere – Isten igéje – szerint, testi emberből lelki emberré, mert másként, ajakimákkal – amint Szt. Máté VII. r. 21–23 v. írja – sohse mehetünk be Isten országába! Szentírást, mert ez az egyetlen, ami feltárja előttünk Isten akaratát, törvényét célját és az üdvözülés feltételeit! Más könyv ezen kívül nincs, mert a többi csak emberek írásai... Elhat a világtól, el minden időrablól szórakozástól és használjunk ki minden időt és alkalmat, hogy megismerve a mi Urunk Jézus Krisztust, képessékké legyünk az Ő szolgálatára! Mert ez a lélek örökcélja és üdve!

VÉGE